

ΠΡΕΣΒΕΙΑΙ
ΤΩΝ ΑΓίων
ΔΙΟΙΚΟΥΧΩΝ
ΟΥΣΕΡ
ΣΥΣΤΟΝ ΖΗΜΙΑ

ΌΡΟΦΟΔΟΣ ΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΟΝ ΣΑΠΤΙΣΤΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΑΤΡΙΚΗΝ ΣΑΝΤΕΣΜΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32 • ΤΘ 8122 • 100 10 Αθηναί
Τηλ. 210 3814087 - Fax: 210 3812133

ΕΤΟΣ ΙΒ' • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 73
ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2008

Ιδιοκτήτης:

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Έκδότης:

δ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Έποπτεύουσα

Συνοδικὴ Ἐπιτροπή:

† δ Μεσογαίας & Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† Ἀρχιμανδρίτης Ἰάκωβος Γιούρας
Πρωτοσύγκελλος Ἱ. Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν

Διευθυντής:

† δ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ
Τηλ. 2310 622515

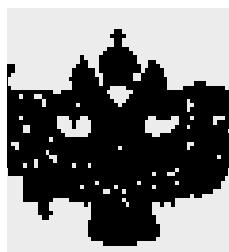
Καλλιτεχνικὴ ἐπιμέλεια, διακόσμησις:

Γεώργιος Νέζης

Φωτοστοιχειοθεσία - Ἐκτύπωση:
Νικόλαος & Εύθυμιος Κ. Σανιδᾶς

Τιμὴ τεύχους 1€
Ἐτήσια συνδρομὴ ἐσωτερικοῦ 10 €
Ἐτήσια συνδρομὴ ἔξωτερικοῦ 15 €

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ -
ΑΙΓΑΙΟΣ

827

Ο ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ

832

Η ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ ΜΕΡΙΜΝΑ
ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΚΥΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

835

ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ ΜΟΥ
ΩΣ ΕΙΔΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ

840

«ΕΣΤΩ ΔΕ Ο ΛΟΓΟΣ ΥΜΩΝ
ΝΑΙ ΝΑΙ, ΟΥ ΟΥ»

846

ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΡΗΜΑΤΙ
ΚΑΙ ΠΟΛΗ ΣΥΝΕΣΕΙ

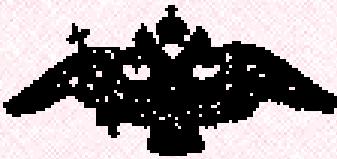
848

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ
ΕΙΔΗΣΕΙΣ

853

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑДΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Κάνιγγος 32 - Τ.Θ. 8122, Τ.Κ. 100 10 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 210 3814087, Fax: 210 3812133

Άρ. Πρωτ: 460/Σ144

Αθήνησι, τῇ 4ῃ Ιουνίου 2008 (π.η.)

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ - ΔΙΤΗΣΙC

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΑΣ ΑΡΧΑΣ

Ἐξοχώτατοι καὶ Ἐντιμώτατοι Κύριοι καὶ Κυρίαι.

Ἐνα ἐκ τῶν βασικῶν χαρακτηριστικῶν, τὰ δόποια διαφοροποιοῦν τὴν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν Πίστιν ἀπὸ τὰ ἄλλα θρησκεύματα καὶ τὴν καθιστοῦν μοναδικήν, εἶναι αἱ Προφητεῖαι περὶ τῶν μελλόντων.

Μεταξὺ καὶ πολλῶν ἄλλων γεγονότων, τὰ Προφητικὰ βιβλία τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας μας προεῖπον πρὸ πολλῶν αἰώνων μὲ συνταρακτικὴν σαφήνειαν περὶ τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, δηλαδὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· περὶ τῆς γεννήσεως, τῆς παιδικῆς ἡλικίας, τῆς Βαπτίσεως, τοῦ κηρύγματος, τῶν θαυμάτων, τῆς ἀμφισβητήσεως, τῆς συλλήψεως, τῆς ἀδίκου κρίσεως, τῆς Σταυρώσεως, τῆς Ταφῆς, τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Ὄλα συνέβησαν ως ἥσαν γεγραμμένα! Ὅμοιώς ἔχουν προείπει καὶ περὶ τῆς παγκοσμίου Κρίσεως ἡ δόποια θὰ ἀκολουθήσει, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου, πρὸ τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ.

Συνεπῶς, πολλοὶ αἰῶνας πρὸ τῆς σημερινῆς ἐποχῆς οἱ Ὁρθόδοξοι Πιστοί, «ἔχοντες βεβαιώ-
τερον τὸν Προφητικὸν λόγον»¹, ἐγνωρίζαμεν καὶ γνωρίζομεν ὅτι κατὰ τοὺς καιροὺς πρὸ τῆς
ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου θὰ ἀναπτυχθοῦν τοιαῦτα μέσα, ὥστε νὰ ἐπιτρέπουν τὴν παγκό-
σμιον ἀστυνόμευσιν καὶ «πλανηταρχίαν», μὲ κοινὸν χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς «νέας
ἐποχῆς», τῆς διάδοσιν τοῦ ἀριθμοῦ 666: «τοῦτο δέ, εἰς γνώρισμα τοῦ ἐμπορευτέου καὶ μή». Εἰς
ὅλας δηλαδὴ τὰς ἀγοραπωλησίας, «ἐν ταῖς πράσσεσι καὶ ὠναῖς, ἵνα ὁ μὴ τοῦτο ἐπιφερό-
μενος, ἐν ταῖς τῶν ἀναγκαίων ἐνδεῖαις τελευτῆσῃ»².

Ἄντοι ἀκριβῶς εἶναι οἱ λόγοι τῆς ἀντιθέσεως καὶ ἀντιστάσεως τῶν Ὁρθοδόξων Πιστῶν -καὶ
ἄλλοι μόνον- ἐναντίον ὅλου τοῦ συγχρόνου ἡλεκτρονικοῦ παραληρήματος, τῆς ἀχαλινώτου
παγκοσμιοποίησεως καὶ τῆς προκλητικῆς παγκοσμίου ἐπικρατήσεως τοῦ 666 κατὰ τὰ τελευ-
ταῖα 20 ἔτη, εἴτε ἀποκρυπτογραφημένου εἰς τὴν μορφὴν τοῦ Bar Code EAN-13, εἴτε ως ἥλε-
κτρονικὸν κλειδὶ εἰς τὰ μηχανογραφικὰ συστήματα ὅλων τῶν ἡλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν, εἴτε
ώς ἐμπεριεχόμενον εἰς τὰς διαφόρους ἡλεκτρονικὰς κάρτας, ταυτότητας καὶ chips³.

1) B' Πέτρο. α', 19.

2) B.L. ἔρμηνετικὰ σχόλια εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τῶν Ἀγίων Ἀνδρέα Καισαρείας (5ος αἰ. μ.Χ.) καὶ
Ἀρέθα Καισαρείας (10ος αἰ. μ.Χ.) εἰς Patrologia Graeca τοῦ J.P. Migne, τόμος 106, σελ. 340, 680, 681.

3) Πρβλ. «Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὶς ἡλεκτρονικὲς ταυτότητες καὶ τὴν συνθήκην Σέγκεν», ἐκδ. Ιεραπο-
στολικοῦ Συνδέσμου «Ἄγ. Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός» (συλλογὴ ἐγγράφων καὶ κειμένων), Θεσσαλονίκη
1997.

Αύτοι ἀκριβῶς εἶναι οἱ λόγοι ποὺ ὡς Ὁρθόδοξοι Πιστοί, δὲν θέλομεν καὶ ἀρνούμεθα κατὰ τὰ τελευταῖα 20 ἔτη διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ ἀκεραιότητος νὰ συμβάλλωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν αὐτοῦ τοῦ παγκοσμίου καθεστώτος ἡλεκτρονικῆς ὑποδουλώσεως, ὑποτελείας καὶ ἀποκλεισμοῦ, μὲ τὴν παραλαβὴν τῶν σχεδιαζομένων νέων ἡλεκτρονικῶν δημοσίων καρτῶν (ταυτοτήτων, ὑγείας, ἀσφαλίσεως κ.λ.π.), ὡς καὶ τῶν νέων ἡλεκτρονικῶν διαβατηρίων. Καὶ ὅποιος βιασθεῖ νὰ χαρακτηρίσῃ ἡμᾶς ὥπισθοδρομικοὺς ἢ ἄλλως πως, ἀς σκεψθῇ πρῶτον, ὅτι εἰς ἀπαντα σχεδὸν τὰ κράτη ἔχουν ἐκδηλωθεῖ παρόμοιαι ἀντιδράσεις, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν πλανηταρχοῦσαν Ἀμερικήν, ὅπου μάλιστα πολλὰ ἔκατομμύρια ἀπλῶν πολιτῶν εὑρίσκονται συνασπισμένοι εἰς εἰδικοὺς συλλόγους ἀντιστάσεως, ὅπως οἱ: “American Civil Liberties Union”, “Electronic Privacy Information Center” καὶ “Consumers Against Supermarket Privacy Invasion And Numbering”: C.A.S.P.I.A.N.⁴.

Αύτὸ τὸ ὅποιον ἀκολούθως ζητοῦμε, ἢ μᾶλλον, ἀπαιτοῦμεν ὡς ἀναφαίρετον δικαίωμά μας Συνταγματικῶς προστατευόμενον, εἶναι ἡ διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ πρωσπικῆς ἐλευθερίας ἐξαίρεσις τῶν Πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπὸ τὴν παραλαβὴν τῶν παντὸς εἴδους διαβλητῶν ἡλεκτρονικῶν καρτῶν (ταυτοτήτων, διαβατηρίων, κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, ὑγείας, διοδίων κ.λ.π.), καὶ ἡ ἐναλλακτικὴ ἐξυπηρέτησίς μας διὰ τῶν ἀπλῶν καὶ ἔως τοῦδε χρησιμοποιουμένων ἄνευ οὐδενὸς προβλήματος σχετικῶν καρτῶν, ὅπως ἀκριβῶς εἰς τὰς τραπεζικὰς συναλλαγὰς γίνονται ἀκόμη δεκτὰ τὰ παραδοσιακὰ βιβλιάρια, παράλληλα μὲ τὴν γενικευμένην χρήσιν τῶν πιστωτικῶν καρτῶν.

Ἐξοχώτατοι, ἐντιμώτατοι.

Γράφοντες καὶ αἰτούμενοι τὰ ἀνωτέρω, ἀντιπροσωπεύομεν ἔκατοντάδας χιλιάδων πιστοῦ λαοῦ, αἱ ὅποιαι -πιστέψτε μας- εἶναι ἔτοιμαι νὰ ὑποστοῦν ὅποιαδήποτε θυσίαν καὶ δοκιμασίαν, προκειμένου νὰ μὴ γίνουν συμμέτοχοι καὶ συνένοχοι εἰς ὅ,τι ἡ προσωπικὴ καὶ θρησκευτικὴ συνείδησίς των τοὺς ἐλέγχει καὶ τοὺς ἀπαγορεύει. Εἰς τὴν ἐποχὴν μας, ἡ ὅποια κατακλύζεται ἀπὸ ἀντιρατσιστικὰ μηνύματα καὶ ὑπερθεματίζεται ἡ ἀξία τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, θὰ εἶναι ὅντως σημεῖον τῶν καιρῶν τοῦ Ἀντιχρίστου ἡ τυχὸν ρατσιστικὴ ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ τῶν Ἀρχῶν ἀντιμετώπισις τῶν πιστῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν διὰ τῆς συνεχιζομένης ἀντισυνταγματικῆς προσβολῆς τῆς συνειδήσεως καὶ τῶν δικαιωμάτων των!

Καὶ ταῦτα εἰς χῶραν οὖσαν παραδοσιακῶς καὶ ἀνέκαθεν Ὁρθόδοξον, ὅπου σήμερον μάλιστα ὑπὸ τὴν πίεσιν διαφόρων παραγόντων, ἀναγνωρίζονται καὶ προστατεύονται τὰ ὑπὸ πολλῶν ἀμφισβητούμενα δικαιώματα ποικίλων περιθωριακῶν ὅμαδων, διαφόρων εἰδῶν καὶ ἡθῶν!

Εὑελπιστῶμεν ὅτι θὰ τείνετε εὐήκοον οὓς εἰς τὸ ἐξ ἀπολύτως ἀγνῶν καὶ ἀνιδιοτελῶν προθέσεων ἐνταῦθα αἴτημα ἡμῶν, προλαμβάνοντες τὰς ἀναμενομένας μείζονας κοινωνικοοικομικὰς ταραχάς, αἱ ὅποιαι πάντοτε προκύπτουν ὅταν προσβάλλονται ἀνυποχωρήτως καίρια δικαιώματα, νομοθετήματα καὶ εὐαίσθησιαι τῶν εὐνομουμένων πολιτῶν ὅποιασδήποτε χώρας.

Αναμένοντες δὲ συγκεκριμένην ὑμετέραν ἀπάντησιν, ἀποστέλλομεν συνηγμένως καὶ δύο παλαιότερα ἡμέτερα σχετικὰ ἔγγραφα, ἐπικαλούμενοι τὴν πλουσιόδωρον Χάριν τοῦ Τρισαγίου μόνου Θεοῦ ἡμῶν συναρωγὸν εἰς τὸ ἐπίπονον καὶ πολυεύθυνον ἔργον ὑμῶν.

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

·Ο Πρόεδρος

† ὁ Αρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος **Μακάριος**

Τά μέλη

- † ὁ Φθιώτιδος & Θαυμακοῦ **Καλλίνικος**
- † ὁ Θεσσαλονίκης **Εὐθύμιος**
- † ὁ Μεσογαίας & Νήσων **Χριστοφόρος**
- † ὁ Γαλλίας **Φιλάρετος**

- † ὁ Σύδνεϋ **Βησσαρίων**
- † ὁ Φιλίππων **Αμβρόσιος**
- † ὁ Γαρδικείου **Αθανάσιος**
- † ὁ Ὄλυμπου **Νεκτάριος**

4)Βλ. Γ. Άλεξάνδρου, «Τὰ ἐμφυτεύματα, ὁ ἀντίχριστος, ἡ δημοκρατία, καὶ (ἐπιτέλους) ὁ Θεός» (Ἄρθρον), περιοδικὸν «Τὸ Τρίτο Μάτι», φ. 153 (Ιούλιος 2007), σελ. 15, 17. Καὶ π. Γ. Μεταλληνού, «Νέα ἐποχή: Ἡ μεγάλη πρόκληση τῆς Ὁρθοδοξίας» (Ἄρθρον), περιοδικὸν «Νέμεσις», φ. 8 (Αὔγουστος 2000), σελ. 88-91.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Άρ. Πρωτ: 68

Αθήνησι, τη 18η Μαρτίου 1997 (π.η.)

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

**Πρὸς τοὺς Πολιτικοὺς Ἀρχοντας τῆς Ἑλλάδος,
κατὰ τοῦ ἥδη ψηφισθέντος νόμου περὶ «προστασίας τοῦ ἀτόμου
ἀπὸ τὴν ἐπεξαργασίαν δεδομένων προσωπικοῦ χαρακτῆρα».**

Ἐντιμώτατοι Κύριοι,

Ἡ Ιερὰ ἡμῶν Σύνοδος δι' ἐγκυρούσιων της (8-7-95 καὶ 10-2-96) ἔχει ἐκφράσει τὴν ἀντίθεσίν της πρὸς τὴν βασικὴν καινοτομίαν τοῦ νόμου 1599/1986, ἦτοι τῆς καθιερώσεως τοῦ Ε.Κ.Α.Μ., δι' ἣς ἐξηγγέλθη ὅτι θέλει ἀνοιγεῖ ἡ εἰσοδος «γιὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς νέας τεχνολογίας στὴ δημοσίᾳ διοίκηση, γιὰ τὴν οὐσιαστικὴ ἐξυπηρέτηση τῶν πολιτῶν» (ὅρα σελὶς 2 Εἰσηγητικῆς Ἐκθέσεως).

Ἐπειδὴ ὁ ΕΚΑΜ ἴσταται ὡς ἀποπνικτικὸς βρόγχος, λόγῳ τοῦ κινδύνου ἐπεξεργασίας τῶν προσωπικοῦ χαρακτῆρος δεδομένων, ἐκ τῆς διασυνδέσεως τῶν τεχνολογικῶν ἀρχείων μεταξύ των ἢ μετ' ἄλλων, ἐντὸς ἢ καὶ ἐκτὸς τῶν συνόρων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας, καὶ οὕτω σταδιακῶς ἀπειλεῖται ἡ παντελὴς ἀπώλεια τοῦ προσωπικοῦ ἀπορρήτου καὶ τῆς ἀτομικῆς καὶ ἐθνικῆς ἐλευθερίας, συγκεκριμένα μάλιστα μὲ τὴν σύμβασιν καὶ τὸ σύστημα πληροφοριῶν Σένγκεν.

Ἐπειδὴ, τόσον ἡ εἰσηγητικὴ ἔκθεσις, ὅσον καὶ τὸ κείμενον τοῦ εἰρημένου νόμου, δι' οὗ καθιερώθη ὁ Ε.Κ.Α.Μ., εἶναι «φωτοτυπία» τῶν παραγγάφων 16-17 καὶ 18 τοῦ κεφ. ΙΓ' τῆς Ιερᾶς Ἀποκαλύψεως, καὶ συνεπῶς, ἐκτὸς τοῦ προαναφερθέντος κινδύνου, ἐπιτάσσεται ἡμῖν νομοθέτημα ἀντιβαίνον εἰς τὸν θείους νόμους.

Ἐπειδὴ ἡ ἀλματώδης πρόοδος τῆς σημερινῆς τεχνολογίας, κυνοφορεῖ μίαν αὐριανὴν παγκόσμιον πολιτικὴν ἢ οἰκονομικὴν ἢ καὶ θρησκευτικὴν δικτατορίαν, τὴν ὅποιαν ὑπούλως καὶ κεκαλυμένως προωθοῦν σταθερὰ διάφοραι ἀντιχριστιανικαὶ δυνάμεις.

Ἐπειδὴ πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως μία παγκόσμια τυρρανικὴ ἔξουσία, δύναται νὰ χρησιμοποιῇ τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν προσωπικοῦ χαρακτῆρος δεδομένων ἀνευ τινὸς περιορισμοῦ! Καὶ νὰ μεταβάλῃ τὸν ἀνθρώπους εἰς κοινὰ κτίσματα!!

Ἐπειδὴ, μὲ τὸ πρόσχημα δῆθεν τῆς προστασίας τῶν προσωπικοῦ χαρακτῆρος δεδομένων, καταπατοῦνται μὲ τὸν πλέον φανερὸν τρόπον τὰ θεόσδοτα ἀτομικὰ καὶ θρησκευτικὰ δικαιώματα τῶν Ἑλλήνων.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ Σύνταγμα προστατεύει ὅλα σχεδὸν τὰ ἀτομικὰ καὶ θρησκευτικὰ δικαιώματα, ἀλλ᾽ ἡ αὐθαιρεσία ἐνὸς Ἀρχοντος ἢ ἡ τυραννικὴ ἔξουσία ἐνὸς δικτάτορος, κυριολεκτικῶς ποδοπατεῖ τὰ δῆθεν Συνταγματικῶς κατωχυρωμένα βασικὰ δικαιώματα, καὶ ἐπειδὴ τέλος ἡ ίστορικὴ ἐμπειρία διδάσκει, ὅτι οὕτε οἱ αὐθαίρετοι ἀρχοντες, οὕτε οἱ τύραννοι δικτάτορες ἐξέλειπον !!!

ΔΙΑΔΗΛΟΥΜΕΝ ΣΤΕΝΤΟΡΕΙΩΣ

τόσον ἡμεῖς οἱ Ποιμένες, ὅσον καὶ ὁ ὑφ' ἡμῶν ποιμαινόμενος Λαός, ὅτι δέν πρόκειται νὰ πειθαρχῆσαι εἰς ὅ,τι παρακωλύει τὴν ἐλευθέραν ἐκφρασιν τῆς Ορθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, ἢ εἰς ὅ,τι ἐπιτάσσει ἡμῖν ὅ,τιδήποτε τῷ ἡθικῷ νόμῳ ἀντιβαίνον, καὶ ἐν προκειμένῳ ἀποκλείεται νὰ συνδέσωμεν τὸ ἀτομόν μας μὲ τὸ δυσώνυμον ἀριθμὸν 666. Ἐπικαλούμεθα τὸ Ἀποστολικὸν λόγιον: «πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον, ἢ ἀνθρώποις» (Πράξ. ε', 29) καὶ ἐλπίζομεν εἰς τὴν Θείαν βοήθειαν. Καθότι ἡ ζωὴ καὶ τὸ αἷμα ἡμῶν τῶν ποιμένων καὶ τοῦ ποιμήσου προσφέρεται εὐχαρίστως, παρὰ ἡ καθ' οἰονδήποτε προσχώρησις ἢ συμμετοχὴ μας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀντορθοδόξων ἐπιδιώξεων τοῦ νόμου 1599/86 καὶ παντὸς συναφοῦς. Ως Ἑλληνες καὶ Ορθόδοξοι αἰτοῦμεν τὸν παντελὴν ἀφανισμόν του. Εὐχόμεθα, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν φωτίσῃ ὑμᾶς πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν δεόντων διὰ τὸ καλὸν καὶ τὴν εἰρήνην τῆς Ἑλλάδος.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

ὁ Ἀρχιγραμματεύς

† ὁ Μεσογαίας καὶ Νήσων, ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς ἄπαντας τοὺς ἐν Ἑλλάδι κατοικοῦντας,
Ἄρχοντάς τε καὶ Ἀρχομένους.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΙΝ»

Περιούσιε λαὲ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

Χάρις εἴη ὑμῖν ἄπασι καὶ ἔλεος παρὰ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δ' εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι.

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος μὲ ἀμείωτον ἐνδιαφέρον παρακολουθεῖ τὰ τεκταινόμενα κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸν σχετικῶς μὲ τὴν «Ἐύρωπαϊκὴν Ἐνωσιν». Ἔχοντες μελετήσει ἀρκούντως τὸ πλῆθος τῶν δημοσίευμάτων καὶ ἀποδείξεων, ὑπέρ καὶ κατά, σχετικῶς μὲ τὰς Εὐρωπαϊκὰς συνθήκας Μάαστριχτ, Σένγκεν, Ἀμστερνταμ, κ.λ.π., ὡς ἐπίσης καὶ τὰς γνωμοδοτήσεις-ψηφίσματα καὶ διαμαρτυρίας πολλῶν φορέων, συνδιασκεψάμενοι ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, κατὰ ποιμαντικὸν ἡμῶν ἀπαραίτητον χρέος, διαδηλοῦμεν ἄπασι τὰ ἀκόλουθα:

Ἡ Ε.Ε. διὰ τῶν θεμελιωδῶν αὐτῆς συνθηκῶν Μάαστριχτ, Σένγκεν, Ἀμστερνταμ καὶ συναφῶν, παραβιάζει τὴν ἐθνικήν μας ἀσφάλειαν, ἀκεραιότητα καὶ τὸ Σύνταγμα. Καταργεῖ ὁριστικῶς βασικὰ πολιτικὰ καὶ θρησκευτικὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐνεργεῖ κατὰ τρόπον δόλιον, μυστικὸν καὶ ὑποκριτικόν, μὲ καταναγκαστικὰς «Κοινοτικὰς Ὁδηγίας».

Ἡ Ε.Ε. προωθεῖ τὴν πολιτικὴν καὶ θρησκευτικὴν ὀλοκληρωτικὴν ὑποδούλωσιν πάντων εἰς ἓν αὐταρχικὸν ὑπερκράτος, μὲ τὴν συγχώνευσιν τῶν ἐπὶ μέρους κρατῶν-μελῶν αὐτῆς, καὶ συγκεντρώνει τὴν ἔξουσίαν εἰς ὀλιγαρίθμους καὶ ἀνεξελέγκτους, δικτατορικοῦ καὶ τυραννικοῦ τύπου «Ἀρχάς».

Ἡ Ε.Ε. ὁργανώνεται πυρετωδῶς εἰς ἔνα τεράστιον ἡλεκτρονικὸν ὑπερκράτος, μὲ ἀριθμόν-κλειδὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου χξτ'(666)· καὶ παρὰ τὰς πολυπληθεῖς καὶ συνεχεῖς διαμαρτυρίας, ἀνενόχλητη ἐφοδιάζεται καὶ θέτει εἰς λειτουργίαν τεραστίους ἡλεκτρονικοὺς ὑπολογιστὰς (Computers) φακελώματος καὶ «δορυφορικῶν συστημάτων Παγκοσμίου ἐντοπισμοῦ»(G.P.S.=Global Positioning Systems)!

Εἶναι μαθηματικῶς ἔξηχριβωμένον, ὅτι ἡ μικρὰ Ὀρθόδοξος Ἑλλὰς τῶν 10.000.000, ὁπωσδήποτε θὰ ἀλωθῇ καὶ ἔξανδρα ποδισθῇ ἐντὸς μιᾶς Εὐρώπης 300 καὶ πλέον ἐκατομμυρίων αἱρετικῶν καὶ ἀθέων, ὡς ἡδὴ ἔχει ἀρχίσει νὰ γίνεται.

Καὶ αὐτὴ ἡ διαφημιζόμενή δῆθεν οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀνάπτυξις καὶ ἡ ὥφελεια τοῦ Λαοῦ μας ἐντὸς τῆς Ε.Ε. εἶναι μιὰ ἀπάτη, καὶ πλάνη! Διότι, καθὼς λέγουν οἱ εἰδήμονες, τὰ τελευταῖα 10 ἔτη ἐντὸς τῆς Ε.Ε. ἐδημιουργήθησαν 55.000.000 νεόπτωχοι καὶ 20.000.000 ἀνεργοί, ἐνῶ προωθοῦνται τεχνήντως κοινωνικὰ μάστιγες, ὡς τὰ ναρκωτικά, ἡ ἡθικὴ διαφθορὰ καὶ ὁ ἄσκοπος καὶ ἀνόητος ὑπερκαταναλωτισμός· ἐπίσεις, εἰδικῶς εἰς τὴν χώραν μας μόνον ἐφέτος θὰ κλείσουν, λόγω τῶν ἀπαιτήσεων τῆς Ε.Ε., τὸ 65% τῶν μικρομεσαίων ἐπιχειρήσεων, ἡ δὲ ἀγροτικὴ παραγωγὴ μας πρέπει συντόμως νὰ μειωθῇ ἀπὸ 20% εἰς 6% μόνον! Ὡστε τελικῶς οἱ μόνοι πού ὠφελοῦνται ἐκ τοῦ ὑπερκράτους τῆς «Ε.Ε.» εἶναι ἡ μαστικοράτουμένη καὶ σιωνιστικῶς ἐλεγχομένη πλουτοκρατία τῶν πολυεθνικῶν καὶ κολοσσιαίων ἐπιχειρήσεων!

Ἐπειδὴ λοιπὸν πάντα τὰ ἀνωτέρω δημιουργοῦν σταδιακῶς ἔμπροσθεν ἡμῶν τὴν εἰκόνα τῆς Παγκοσμίου Δικτατορίας τοῦ ὑπερκράτους τοῦ ἐλευσιμένου Ἀντιχρίστου, ὡς αὗτη περιγράφεται εἰς τὸ ιγ' Κεφάλαιον τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ εἰς συναφῆ ἀγιοπατερικὰ κείμενα, ἐν ὅψει μάλιστα καὶ τῆς ἀντισυνταγματικῆς ἐφαρμογῆς εἰς ὀλίγας ἐβδομάδας τῆς συνθήκης Σένγκεν ἐν Ἑλλάδι, ὑπὸ τῆς συμπορευομένης Πολιτικῆς ἡγεσίας μας, διαδηλοῦμεν στεντορείως ὅτι:

Άρνούμεθα νὰ συμβάλλωμεν καθ' οἰονδήποτε τρόπον εἰς τὸν προδοτικῶς ἐξελισσόμενον θρησκευτικοπολιτικὸν Οἰκουμενισμόν, καὶ καταγγέλλομεν τὸ σύστημα αὐτὸν καὶ τοὺς ἔργατας αὐτοῦ ὡς προδρομικὰ δργανα τοῦ μιαροῦ Ἀντιχρίστου.

Άρνούμεθα νὰ παραλάβωμεν οἰονδήποτε ἡλεκτρονικὸν μέσον παραστατικὸν ἐξυπηρετήσεως ἢ ἀγοραπωλησίας (κάρτας, ταυτότητας κ.λ.π.).

Άρνούμεθα νὰ ὑπακούσωμεν εἰς οἰασδήποτε «ἄνωθεν ἐντολάς-ὅδηγίας» ξένων καὶ ἀγνώστων κέντρων ἀποφάσεων, αἱ ὄποιαι ἀντίκεινται ἢ καὶ καταργοῦν βασικὰ θρησκευτικὰ καὶ κοινωνικοπολιτικὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου, τὰ ὅποια διασφαλίζει τὸ Σύνταγμα ἡμῶν.

Καταδικάζομεν τὴν μελετωμένην ἀναθεώρησιν τοῦ Συντάγματὸς ἡμῶν, ἡ ὄποια προφανῶς σκοπεύει εἰς τὴν κατάργησιν ὅσων ἀρθρῶν προσκρούοντων εἰς τὴν ἀντίχριστον Ε.Ε.

Εἰσηγούμεθα ἀπασιῶντας ὡς μοναδικὴν λύσιν διασώσεως, τὴν ἔξοδον τῆς Ἐλλάδος ἐκ τῆς ἀνθελληνικῆς πανσπερμίας τῆς Ε.Ε., ἡ ὄποια φανερῶς κατέστη πονηρὸν ἔργαλεῖον εἰς Μασσωνοσιωνιστικὰς χεῖρας. Ἀπαιτοῦμεν τὴν κατάργησιν πάντων τῶν ἀντισυνταγματικῶν Εὔρωπαϊκῶν συνθηκῶν, Ὁδηγιῶν κ.λ.π.. Εἰσηγούμεθα ὅπως ἐκφρασθῇ ἡ θέλησις τοῦ Κυριάρχου -κατὰ τὸ Σύνταγμα- Ἐλληνικοῦ Λαοῦ, διὰ δημοφηφίσματος ἐπὶ πάντων τῶν ἀνωτέρω θεμάτων (ἀρθρα 1,120 κ.λ.π. τοῦ Συντάγματος).

Εἰδικώτερον διαμαρτυρόμεθα καὶ ἐκφράζομεν τὴν λύπην καὶ ἀγανάκτησίν μας διὰ τὴν παράνομον καὶ ἀντισυνταγματικὴν ἐπιψήφισιν τῆς τυραννικῆς «Σένγκεν», ὡς καὶ δι' ὅσους ἔδωσαν ὑπὲρ αὐτῆς τὴν φῆφον των.

Καταγγέλλομεν τὸ ἀντεθνικὸν πραξικόπημα τὸ ὅποιον ὑπούλως προωθεῖται, ἐπὶ καταλύσει πληθώρας Συνταγματικῶν ἀρθρῶν (1, 28, 87, 93, 120, κ.λ.π.).

Ἐντιμώτατοι Κύριοι Πολιτικοί Ἀρχοντες,

ἔὰν τελικῶς προχωρήσετε μὲ μίαν νέαν πονηρὰν δικτατορίαν εἰς τὴν κατάλυσιν Πατρίδος, Θρησκείας καὶ Δημοκρατίας, νὰ γνωρίζετε ὅτι ἀσφαλῶς θὰ μᾶς εὔρητε ἀντιμέτωπους ὁμοῦ μὲ τὸν Χριστιανικὸν μας Κλῆρον καὶ Λαόν, καὶ ἀνυποχώρητους «διὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν Πίστιν τὴν ἀγίαν καὶ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν», δίχως τίποτε νὰ μᾶς φοβίζῃ, ἐπειδή: «Οὐδέν οὕτως ἥδυ, ὡς τὸ πάσχειν ὑπὲρ Χριστοῦ!» Καὶ ἔὰν μᾶς ἐξορίσετε, λέγομεν μετὰ τοῦ Προφητάνακτος Δαυΐδ: «Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς» (Ψαλμ.κγ',1). Ἐὰν μᾶς λιμοκτονήσετε, μάθετε ὅτι «Κύριος θανατοῖ καὶ ζωογονεῖ, κατάγει εἰς Ἅδου καὶ ἀνάγει» (Α' Βασ. β', 6). Ἐὰν μᾶς λιθοβολήσετε, ὑπόδειγμα ἔχομεν τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανον· καὶ ἔὰν μᾶς ἀποκεφαλίσετε, τὸν Βαπτιστὴν Ἰωάννην. Καὶ ἔὰν δημεύσετε τυραννικῶς τὰ ὑπάρχοντά μας, λέγομεν μετὰ τοῦ πολυάθλου Ἰώβ: «Ἄυτὸς γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρός μου, γυμνὸς καὶ ἀπελεύσομαι! Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας!» (Ἰώβ α', 21).

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ, ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα· οἱ καιροὶ εἶναι κρίσιμοι! Προσέλθετε ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ἐν μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει, διὰ νὰ ἐνδυναμωθῆτε εἰς τὸν προκείμενον ἀναγκαῖον πόλεμον. Προσέχετε ἐαυτοῦς· καὶ κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου ἐντολήν, «μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεννόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι· φοβήθητε μᾶλλον τὸν δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν τῇ γεένῃ» (Ματθ. ἰ', 28). «Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις», ὡς διδάσκουν οἱ ἔνδοξοι Ἀπόστολοι τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ (Πράξεις ε', 29).

Λοιπόν, «γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδροίζεσθε, κραταίοῦσθε, πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω» (Α' Κορ. ιστ', 13). Καὶ ἀποστολικῶς βροντοφωνεῖτε: «Εἴ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἦτω ἀνάθεμα· μαράν ἀθάνατον!» (Α' Κορ.ιστ',22)

Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις φυλάξοι καὶ στερεώσοι πάντας ἡμᾶς. Ἄμήν.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

ὁ Ἀρχιγραμματεύς
† ὁ Μεσογαίας καὶ Νήσων,
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

Ο ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ

«Άγιω Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ἔωσται
καὶ καθάρσει ὑψοῦται λαμπρύνεται
τῇ Τριαδικῇ Μονάδι ἰεροκρυφίᾳ»
(Ἀναβαθμοί)

Θ σοφὸς καλάμος τοῦ ἐν δύσιοις πατρὸς ἡμῶν καὶ μεγάλου θεολόγου τῆς ἐποχῆς τῆς Τουρκοκρατίας, ἀγίου Νικοδήμου τοῦ Ἅγιορείτου, μὲ τρόπον γλαφυρότατον, παρουσιάζει εἰς

Ἄρχιμανδρίτου Νικηφόρου Νάσσου

ἡμᾶς τὴν ἀναντίρρητον πραγματικότητα, ὅτι οἱ ἀνθρώποι κατὰ καιροὺς ὑπόσχονται εἰς τοὺς συνανθρώπους των νὰ παράσχουν εἰς αὐτοὺς διάφορα καλά· ὅλικὰ ἀγαθὰ ἢ συμπαράστασιν εἰς δοκιμασίας κ.λ.π. Πολλάκις, ὅμως, παρεμβάλλονται ποικίλαι δυσκολίαι, ἀνθρώπινοι παράγοντες, ἀδυναμίαι καὶ ἄλλαι περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐμποδίζουν τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποσχέσεων αὐτῶν. Εἰς τὸν Πανάγιαθον Θεόν, ὅμως, τονίζει ὁ ἄγιος Νικόδημος, τοῦτο δὲν συμβαίνει ποτέ. Ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος εἶναι «ἡ ἀληθινὴ τῶν ἐπαγγελιῶν ἐπαγγελία καὶ ἡ ὑπόσχεσις τῶν ὑποσχέσεων», ἔξεπλήρωσε πλουσιοπαρόχως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὑπεσχέθη εἰς τοὺς Μαθητάς Του, ὅλιγον πρὸ τοῦ ἐκουσίου πάθους Αὐτοῦ: «Καὶ ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν Πατέρα καὶ ἄλλον Παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένη μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα»¹.

Ταῦτα εἴπεν τὸ ἀψευδέστατον στόμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὁ «ἄλλος Παράκλητος» ἦλθε καὶ ἐπεδήμησεν, «ἐν εἰδει πυρίνων γλωσσῶν» κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, εἰς τοὺς ἀγίους Ἀποστόλους καὶ Μαθητάς. Ἡ ὀρθόδοξη θεολογία διδάσκει ὅτι ἡ Πεντηκοστὴ μέσα εἰς τὴν ιστορίαν, εἶναι ὁ ὑψηλότερος βαθμὸς τῆς θείας ἐν Χριστῷ ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ὑψίστη ἀγιοπνευματικὴ ἐμπειρία τοῦ ἀνθρώπου καὶ μετοχὴ εἰς τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ. Κατὰ τὴν πανεύσημον Πεντηκοστήν, ἔχομεν τὴν φανέρωσιν καὶ συγκρότησιν τῆς Ἐκκλησίας ως Σώματος Χριστοῦ. Απὸ τὴν ἀποφιν αὐτήν, θεωρεῖται ως γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας ἡ Πεντηκοστή. Ἡ Ἐκκλησία ἥτο προηγουμένως πνευματικὴ καὶ εἰς τὴν Πεντηκοστήν φανερώνεται «ἐν τῇ σαρκὶ τοῦ Χριστοῦ», ως λέγουν οἱ θεόπνευστοι πατέρες μας.

Πέν εἶναι ἡ Ἐκκλησία μία ἀνθρωπίνη ὄργανωσις, ἔνα ἀνθρώπινο σωματεῖον, ἀλλὰ εἶναι ὁ θεοῦδρυπτος ὄργανισμός, ὁ ὁποῖος παρέχει τὴν σωτηρίαν ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ, ὁρθοδόξως πιστευομένῳ καὶ λατρευομένῳ. Κατὰ τὴν θεολογικὴν διατύπωσιν τοῦ οὐρανοβάμωνος Ἀποστόλου τῶν ἔθνῶν Παύλου, ἡ Ἐκκλησία εἶναι «Σῶμα Χριστοῦ»², κατὰ δὲ τὸν ἄγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν εἶναι καὶ «κοινωνία θεώσεως».

Ως Σῶμα, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία ἔχει κεφαλὴν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἐνανθρωπίσαντα Θεόν ἡμῶν. Μέλη τοῦ Σώματος, οἱ ἄγιοι, οἱ χριστιανοί, οἱ βεβαπτισμένοι εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἅγιας Τριάδος καὶ γενόμενοι «σύμφυτοι τῷ Χριστῷ»³. Ψυχὴ τοῦ θείου τούτου Σώματος — τῆς Ἐκκλησίας — τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ὁδηγεῖ αὐτὴν «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν», κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ πνευματικὴ γέγονε Σῶμα Χριστοῦ καὶ ἀπεκαλύφθη οὕτω ἐν Ἅγιω Πνεύματι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῆς ιερᾶς ὑμνολογίας τῆς ἡμέρας, ως γνωστόν. Οἱ ὄμνοι καὶ τὰ τροπάρια ὄμιλοῦν περὶ τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ περὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Πεντηκοστὴ βεβαίως ἀπακέ ἐγένετο ίστορικῶς, ἐν τόπῳ καὶ ἐν χρόνῳ, ἀλλὰ οἱ ἄγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, μὲ τὸν προσωπικόν των ἀγῶνα καὶ μὲ τὴν ἐνοικήσασαν ἐντὸς τῶν καρδιῶν αὐτῶν «μυρίπνουν Χάριν τοῦ Πνεύματος», φθάνουν εἰς τὴν θέωσιν καὶ βιώνουν τὴν ἴδικήν των Πεντηκοστήν. Ἐπομένως, Πεντηκοστὴ διὰ τοὺς θεουμένους ἀγίους — πατέρας καὶ μητέρας ὅλων τῶν αἰώνων — εἶναι ἡ ἐπιδημία, ἡ ἔλευσις τοῦ Παρακλήτου «ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν».

Τὶ σημαίνει ὅμως «Παράκλητος»; Πολλοί, ίσως, τὸ ἀγνοοῦν. Ὁ ὄρος «παράκλητος» ἐρμηνεύεται παρηγορητής. Καὶ εἶναι ἀληθὲς τοῦτο περὶ τοῦ Παρακλήτου καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων τεκμαιρόμενον.

Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ως Θεός, παρηγορεῖ ἐσωτερικῶς τὸν ἀνθρώπον καὶ τὸν ἐνδυναμώνει εἰς τὸν κατὰ Θεὸν ἀγῶνα του κατὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ διαβόλου. Ο Παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, περιλάμπει τοὺς δύσιους,

2) Α' Κορινθ. ιβ', 27.

3) Ρωμ. σ', 3.

ένισχύει τοὺς ὁμολογητὰς καὶ μάρτυρας, χαριτώνει τοὺς ἀγίους, τὰ «φωτόμορφα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας», διδάσκει μυστικῶς τὴν καθαρὰν προσευχήν, «κράζει ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν· ἀββᾶ ὁ Πατήρ», τελεῖ τὰ ἱερὰ Μυστήρια, ἀγιάζει τοὺς πιστούς, ἔκχει πλουσίως τὴν Χάριν Του εἰς τοὺς «θέλοντας εὐσεβῶς ζῆν». Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, «τὸ κτίζον καρδίας καθαρᾶς» κατὰ τὴν ὑμνολογίαν, δλοκληρώνει τὸ ἔργον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μέσα εἰς τὸν κόσμον καὶ τὸ κάμει οἰκεῖον εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἡ Χριστολογία συνδέεται μὲ τὴν Πνευματολογίαν, καὶ τοῦτο διότι ὁ Χριστὸς ἀποστέλλει τὸ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον Ἀγιον Πνεῦμα καί, ἐν συνεχείᾳ, τὸ Ἀγιον Πνεῦμα μορφώνει εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων τὸν Χριστόν. Εἶναι κοινὴ ἡ ἐνέργεια τῶν προσώπων τῆς Παναγίας Τριάδος, ὅπως εἶναι κοινὴ καὶ ἡ οὐσία Αὐτῶν.

Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ὁμοούσιον μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Γίον, ἀπεργάζεται τὰ πάντα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἡ σωτηρία, ἡ ὁποία ἐπραγματώθη ἀπὸ τὸν Γίον καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, προσφέρεται διὰ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καὶ «ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι», ὡς δωρεὰ τοῦ Παρακλήτου καὶ χάρις Αὐτοῦ. Δικαιώματος ὁ ἵερος Χρυσόστομος ἐρωτᾷ: Ποῖα ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια συνδέονται μὲ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ Πνεύματος; Διὰ τῆς ἐνέργειας Αὐτοῦ, λέγει, ἀπαλλασσόμεθα ἐκ τῆς δουλείας, καλούμεθα εἰς τὴν ἐλευθερίαν, ὑψωνόμεθα εἰς τὴν υἱοθεσίαν καὶ μετέχομεν τῆς ἀνωθεν ἀναπλάσεως⁴. Αὐτὴν εἶναι ἡ δύναμις τοῦ Ἀγίου Πνεύματος! Δὲν ὑπάρχει δωρεὰ ποὺ ἐδόθη εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὴν ὅποιαν τὸ Ἀγιον Πνεῦμα δὲν εἶναι παρόν, τοιύζει εἰς τὰ θεόπνευστα συγγράμματά του ὁ Μέγας, οὐρανοφάντωρ Βασίλειος. Εἶναι ἀξιοπρόσεκτον, ἐν προκειμένῳ, ἔνα κείμενον αὐτοῦ, θεολογικὸν καὶ λίαν περιγραφικὸν τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἀγίου Πνεύματος:

«Χριστοῦ ἐπιδημία καὶ τὸ Πνεῦμα προτρέψεται. Ἐνσαρκος παρουσία καὶ τὸ Πνεῦμα ἀχώριστον. Ἐνεργήματα δυνάμεων, χαρίσματα δυνάμεων, χαρίσματα ἰαμάτων διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἀγίου. Δαιμονες ἀπηλαύοντο ἐν τῷ Πνεύματι τοῦ Θεοῦ. Διάβολος κατηργεῖτο συμπαρόντος τοῦ Πνεύματος. Ἀμαρτιῶν ἀπολύτρωσις ἐν τῇ χάριτι τοῦ Πνεύματος... Οἰκείωσις πρὸς Θεὸν διὰ τοῦ Πνεύματος... Ἡ ἐκ νεκρῶν ἔξανάστασις τῇ ἐνέργειᾳ τοῦ Πνεύματος»⁵.

Θεῖδιος πνευματέμφορος πατὴρ καὶ μέγας διδάσκαλος οἰκουμενικός, ἀγιος Βασίλειος, διαβεβαιοῦ ἡμᾶς ὅτι: «διὰ Πνεύματος Ἅγιου ἡ εἰς Παράδεισον ἀποκατάστασις, ἡ εἰς βασιλείαν οὐρανῶν ἄνοδος, ἡ εἰς υἱοθεσίαν ἐπάνοδος, ἡ παροησία τοῦ καλεῖν ἐαυτῶν Πατέρα τὸν Θεόν»!...⁶

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα διὰ τὴν καθαρούς εἰκαστον χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μετοχήν μας εἰς τὴν ἄκτιστον χάριν εἰκαστον χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν θέωσιν, εἴναι ἀπαραίτητος ἡ ἐνέργεια τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἡ συνάφεια Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου καθίσταται δυνατὴ μόνον μὲ τὸ Ἀγιον Πνεῦμα, ἀναφέρει ἔνας ἐκκλησιαστικὸς πατὴρ, ὁ ἀγιος Εἰρηναῖος. Δὲν μπορεῖ τίποτε νὰ κατορθώσῃ ὁ ἀνθρώπος —οὔτε ἀρετήν, οὔτε χάρισμα θεῖον, οὔτε ἔνωσιν μὲ τὸν Θεόν— δίχως τὴν ἐνισχυτικὴν χάριν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.

Θεῖδιος ἵερος πατὴρ λέγει καὶ τὸ ὠσαύτως ἀξιόλογον, ὅτι πᾶς ἀνθρώπος εἴναι «πλήρης ἡ κενός»· ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον, ἡ γεμάτος ἡ ἀδειος. «Ἐὶ μὲν οὐκ ἔχει Ἀγιον Πνεῦμα, κενός ἐστι», λέγει ὁ ἀγιος. Ἐὰν δὲν ἔχει ἐντὸς τῆς καρδίας αὐτοῦ τὸ Ἀγιον Πνεῦμα (δηλονότι τὴν χάριν ἐνοικοῦσαν καὶ ἐνεργοῦσαν), τότε εἴναι ἀδειος, κενός. «Ἐὶ δὲ κεχώρηκε τὸν εἰπόντα Θεὸν «ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς», οὗτος οὐκ ἔστι κενός, ἀλλὰ πλήρης». Ὁταν δεχθῇ τὸν Θεὸν ἐνοικοῦντα ἐντός αὐτοῦ, τότε ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἴναι πλήρης.

Πύο καταστάσεις λοιπὸν ὑπάρχουν, δύο τάξεις ἀνθρώπων, πλήρεις καὶ κενοί. Τὸ Ἀγιον Πνεῦμα γεμίζει τὸν ἀνθρώπον. Πότε εἴμεθα ἀνθρώποι τοῦ Θεοῦ, ἐρωτᾷ ὁ Ἀπόστολος τῶν ἔθνῶν; «Ἐὶ Πνεῦμα Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ἡμῖν»⁷. Διὰ τοῦτο προσευχόμεθα εἰς τὸ Πανάγιον Πνεῦμα λέγοντες: «ἔλθε καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν».

Ἀυτὸς ὁ πόθος τῆς πληρότητος, τῆς ἐνδύσεως μὲ τὴν χάριν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καὶ τῆς θεώσεως, ἡ ὁποία κατορθοῦται διὰ τῆς μυστικῆς ἐνέργειας τοῦ Παρακλήτου, κινεῖ ἔναν ἀλλον μεγάλον πατέρα τῆς Ἐκκλησίας, θεόπτην καὶ φωτόμορφον, τὸν Συμεὼν τὸν Νέον Θεολόγον, εἰς ὅμινον ἐγκάρδιον τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Ἄς ἔδωμεν πῶς προσεύχεται ἔνας ἀγιος, ὁ ὁποῖος ἐκινεῖτο εἰς ἀπεράντους χώρους θεολογικούς, βιῶν τὴν χάριν τοῦ Παρακλήτου, ὡς ἐκτυποῦται ἀμυδρῶς εἰς τὰ πνευματοφόρα κείμενά του:

4) Ι. Χρυσόστόμου, Ἐργα, Ε.Π.Ε. τ. 36, σ. 331.

5) Μ. Βασίλειου, Ἐργα, Ε.Π.Ε. τ. 10, σ. 412.

6) Αὐτόθι, σελ. 372

7) Ρωμ. γ', 9.

«Εύχαριστω σοι ὅτι ἐν Πνεῦμα ἐγένου μετ' ἐμοῦ, ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀναλλοιώτως, ὁ ἐπὶ πάντων Θεός. Καὶ αὐτός μοι τὰ πάντα ἐν πᾶσι γεγένησαι· τροφὴ ἀνεκλάλητος καὶ εἰς ἄπαν ἀδάπανος, ἀενάως ὑπερεκχειμένη τοῖς τῆς ἐμῆς ψυχῆς χείλεσι καὶ ὑπερεκβλύζουσα ἐν τῇ πηγῇ τῆς καρδίας μου.⁸⁾ Ἐνδυμα ἀπαστράπτον, καὶ καταφλέγον τοὺς δαιμονας. Κάθαρσις δι' ἀφθάρτων καὶ ἀγίων δακρύων ἐκπλύνουσά με, ὡν ἡ σὴ παρουσία, πρὸς οὓς παραγίνη χαρίζεται. Εύχαριστω σοι ὅτι φῶς ἀνέσπερον μοι γεγένησαι καὶ ἥλιος ἄδυτος, ποὺ κρυψῆναι τόπον οὐκ ἔχω, ὁ πληρῶν τῆς δόξης τὰ σύμπαντα. Οὐ σù ποτὲ ἀπεκρύβης ἀπὸ τινός, ἀλλ ἡμεῖς ἀεὶ κρυπτόμεθα ἀπὸ σέ, ἐλθεῖν πρὸς σὲ μὴ βουλόμενοι»^{8).}

Είτε εύχαριστω —λέγει ὁ φωτόμορφος πατήρ— Ἅγιον Πνεῦμα, διότι ἔγινες ἔνα μὲ τὸ πλάσμα σου καὶ γίνεσαι τὰ πάντα δι' ἐμέ. Εἰσαι μία τροφὴ ἀνέκφραστος, ὁ ὅποια δὲν τελειώνει ποτέ. Ἔρχεσαι δὲ πάντοτε εἰς τὰ χεῖλη μου. Καὶ πηγάζεις συνεχῶς μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου. Εἰσαι ἔνα ἔνδυμα, τὸ ὅποιον ἀπαστράπτει καὶ καίει τοὺς δαιμονας. Σὺ φέρεις τὰ δάκρυα, τὰ ὅποια καθαρίζουν τὸν ἀνθρώπον καὶ δίδουν εἰς αὐτὸν καὶ πάλιν τὴν δυνατότητα νὰ ζῇ τὴν χάριν Σου. Σὲ εύχαριστω διότι εἰσαι τὸ ἀνέσπερον φῶς μου καὶ ἔνας ἥλιος, ὁ ὅποιος δὲν δύει ποτὲ καὶ δὲν ὑπάρχει τόπος διὰ νὰ κρυφθῶ ἀπὸ τῆς παρουσίας σου. Εἰσαι σύ, Ἅγιον Πνεῦμα, ὁ Θεός, ὁ ὅποιος γεμίζεις τὰ σύμπαντα μὲ δόξαν. Ποτὲ δὲν ἐκρύφθης ἀπὸ κανέναν, ἀλλ ἡμεῖς Κύριε κρυπτόμεθα ὑπὸ σοῦ, διότι δὲν θέλομεν νὰ ἔλθωμεν πλησίον σου...

Ταῦτα ἔλεγεν προσευχόμενος ἔνας θεούμενος καὶ θεόπτης, ἔνας ἄγιος, ὁ ὅποιος ἐβίωνε τὴν «γλωσσοπυρόσμορφον» Χάριν τοῦ Πνεύματος καὶ ἡσθάνετο τὴν θείαν ἔκστασιν, τὴν ὅποιαν προκαλεῖ ἡ «νηφάλιος τοῦ Πνεύματος μέθη», κατὰ τὴν πατερικὴν διδαχήν.

Θαύμαστος εἰς τὴν θείαν μέθην τοῦ Ἅγιου Πνεύματος, ἀναφέρει ὅτι ὑπάρχουν τρία εἰδη μέθης⁹⁾ καὶ εἰναι τὰ ἔξης: Πρώτη εἰναι ἡ μέθη τοῦ οἴνου, ἡ πρόξενος πολλῶν κακῶν ὡς εἰναι τοῖς πᾶσι γνωστόν. Δευτέρα εἰναι ἡ μέθη τῆς ἀμαρ-

τίας, ἡ ὅποια σκοτίζει τὸν ἀνθρωπὸν καὶ τὸν ἀλλοτριώνει ἀπὸ τὸν Θεόν, διὰ τοῦτο καὶ ὁ προφήτης Ἡσαΐας λέγει· «οὐαὶ οἱ μεθύοντες ἀνευ οἴνου»¹⁰⁾. Τρίτη μέθη —ἡ ἀγία ὄντως, ἡ «νηφάλιος μέθη» ὡς ὀνομάζεται— εἶναι ἡ μακαρία κατάστασις τῆς θεώσεως, τῆς θείας ἐνώσεως τοῦ κτιστοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Ἀκτίστου Θεοῦ. Αὐτὴν τὴν τρίτην, ιερὰν τοῦ Πνεύματος μέθην, ὡς ἀγίαν ἐμπειρίαν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἐβίωσαν οἱ ἄγιοι Ἀπόστολοι κατὰ τὴν Πεντηκοστήν. Αὐτὴν βιώνουν καὶ οἱ ἄγιοι, ὡς εἴπομεν, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ὅταν ἐλλάμπονται ὀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ Παρακλήτου καὶ ἀποκτοῦν τὰ χαρίσματα τοῦ Ἅγιου Πνεύματος. «Πάσχει θεοπρεπῶς ξένην τινὰ ἀλλοίωσιν» ὁ ἀνθρωπός, λέγει ὁ προρηθεῖς ἄγιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος, ὅταν γευθῇ τὴν χάριν τοῦ Ἅγιου Πνεύματος.

Τοῦτο, βεβαίως, προϋποθέτει ἀγῶνα πνευματικόν. Θὰ πρέπει νὰ κοπιάσῃ ὁ ἀνθρωπὸς προκειμένου νὰ καθαρισθῇ καὶ νὰ φωτισθῇ, ὡστε νὰ σκηνώσῃ ἐντός του ὁ Θεός. Αὐτὸς θὰ πρέπει νὰ εἶναι ὁ μόνιμος πνευματικὸς στόχος του. Σκοπὸς τῆς πνευματικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀπόκτησις τοῦ Ἅγιου Πνεύματος, θὰ μᾶς εἴπῃ ὁ χαριτωμένος ἄγιος τῆς Ρωσίας, Σεραφεὶμ τοῦ Σάρωφ. Τοῦτο σημαίνει τὴν συνεχῆ ἀναζωπύρωσιν ἐντὸς ἡμῶν τῆς χάριτος. Μὲ τὴν μέθεξιν τοῦ Ἅγιου Πνεύματος γινόμεθα ζωντανὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποκτῶμεν κοινωνίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ἐὰν δὲν πραγματοποιηθῇ, τότε ὁ ἀνθρωπὸς εἶναι καὶ θὰ παραμένῃ κενός. Οὐδὲν θὰ γεμίζει αὐτόν, οὕτε θὰ ίκανοποιεῖ αὐτόν. Μακρὰν τοῦ Ἅγιου Πνεύματος καὶ δίχως χάριν, εἶναι ὄντως δυστυχής. Πλανᾶται μέσα εἰς τὰ τραγικὰ ἀδιέξοδα τῆς ἀμαρτίας καὶ τῶν παθῶν. Μόνον ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἐνθα δύπλαρχει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν Πνεύματι Ἅγιῳ, θὰ ὀλοκληρωθῇ ὡς πνευματικὴ προσωπικότης καὶ θὰ πληρώσῃ τὸ κενὸν τῆς ψυχῆς. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἀγῶνας πνευματικός, ἡ συμμετοχὴ ἡμῶν εἰς τὰ ἀγιώτατα Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὅποια ἐνεργεῖ ἡ χάρις τοῦ Ἅγιου Πνεύματος καὶ ἡ ὅλη ἐκκλησιαστικὴ καὶ προπάντως εὐχαριστιακὴ ζωή.

Ζῶντες μέσα εἰς ἔνα κόσμον ἀπαράκλητον καὶ τραγικῶς φευδόμενον, ἀς ἐπικαλούμεθα συνεχῶς τὸ Παράκλητον Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τὸ ὅποιον ἔχει τὴν μόνην καὶ μεγίστην δύναμιν νὰ παρηγορήσῃ, νὰ καθοδηγήσῃ καὶ νὰ ἀναθερμάνῃ τὴν ζωήν μας.

8) Ἅγ. Συμεὼν Ν. Θεολόγου, μυστικὴ εὐχή· ὅρα εἰς Vladimir Lossky, Ἡ Μυστικὴ Θεολογία τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, σελ. 196

9) Μητρ. Ναυπάκτου Τεροθέου Βλάχου, Οἱ Δεσποτικές ἑορτές, σελ. 355.

**Ἡ ποιμαντικὴ μέριμνα
τοῦ μακαριστοῦ ἡμῶν Ἀρχιεπισκόπου
πρώην Φλωρίνης κυροῦ Χρυσοστόμου,
ἐκκλησιολογικῶς προσεγγιζούμενη.**

Κωνσταντίνου Πολυζωῆδου, τ. Λέκτορος Α.Π.Θ.

B'

**3. Τὸ δογματικῶς καὶ κανονικῶς
ἀνεπίληπτον τοῦ ὑπὲρ τῆς Παραδό-
σεως ἀγῶνος τοῦ μακαριστοῦ
Χρυσοστόμου πρώην Φλωρίνης**

ς) Λόγοι δι' οὓς ἡ Δ.Ι.Σ. (Διαρκὴς Ιερὰ Σύνοδος) τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας καινοτομήσασα προσέβαλε τὴν κανονικὴν τάξιν.

Οἱ λόγοι οἱ ὀδηγήσαντες τὸν Χρυσόστομον πρ. Φλωρίνης νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἡγεσίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. δικαιοιογοῦν ἀκριβέστερον τὸ ἀνεπίληπτον τῶν ἀγῶνων τοῦ γεραροῦ Ἱεράρχου ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως καὶ τοῦ ἀνοθεύτου τῆς Δογματικῆς Διαδικαλίας τῆς Ἐκκλησίας, καί, ὑπὲρ τοῦ αἰώνιου κύρους τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

Ἡ ἐπισήμανσις τοῦ ἐν προκειμένῳ ἀγῶνος τοῦ κυροῦ Χρυσοστόμου ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ κατὰ πρῶτον εἰς μνημόσυνον αἰώνιον τοῦ τιμωμένου Ἱεράρχου, κατὰ δεύτερον ἐπιβάλλεται διότι ἡ παρέλευσις ὅγδοντα ἐτῶν ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ Σχίσματος (ἀποβιωσάντων πάντων τῶν, σχετισθέντων πρὸς τὴν καινοτομίαν, προσώπων) καθιστᾶ σήμερον τήν, ἐν λόγῳ, ἐπισήμανσιν ὡς περιβαλλομένην μὲ τὴν ἐγγύησιν τοῦ ἀμερολήπτου.

Διὰ νὰ γίνῃ ἡ προκειμένη ἐπισήμανσις ἀναγκαῖον εἶναι, εἰδικότερον, νὰ ἀπαντηθοῦν τά, ὡς κάτωθι, ἐρωτήματα: α) Ἐχει δικαιώμα ὁ κληρικὸς νὰ ἀρνηθῇ τὴν ὑπαγωγήν του εἰς τὴν οἰκείαν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν, μετὰ δὲ ταῦτα νὰ ἀποκηρύξῃ αὐτήν; Καὶ ἀν ναί, πότε; β) Κατέστη ἡ σύνοδος τῆς κρατούσης ἐκκλησίας σχισματικὴ μὲ τὴν ἀπόφασίν της περὶ καινοτομίας ὡς πρὸς τὴν ἑορτολογικήν της τάξιν; γ) Εἶχεν ἡ σύνοδος αὕτη, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς θετικῆς ἀπαντήσεως εἰς

τὰ προηγούμενα ἐρωτήματα, τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ καὶ νὰ καταδικάσῃ τὰ μέλη τῆς, ἄρτι τότε, σχηματισθείσης Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.;

Ἐπὶ τῶν ἐρωτημάτων τούτων δίδονται αἱ ἀκόλουθοι, κατ' ἀντιστοιχίαν, ἀπαντήσεις:

(α) Ὁ κληρικὸς ἐκλέγεται καὶ χειροτονεῖται διὰ νὰ προσφέρῃ τὴν ἱερατικὴν του διακονίαν εἰς συγκεκριμένην ἐνορίαν ἢ ναόν²². Δι' οἰανδήποτε διακοπήν, ἐκ μέρους τοῦ ἱερέως, ἀσκήσεως τῆς διακονίας του, ἢ διὰ τὴν μετάθεσίν του, ἀπαραίτητος εἶναι ἡ ἔγκρισις τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου. Προκειμένου περὶ ἐπισκόπου ἀπουσιάζοντος, ἢ ἔγκαταλείποντος τὴν ἐπαρχίαν του, ἀπαραίτητος εἶναι ἡ ἔγκρισις τῆς οἰκείας προϊσταμένης του Ἀρχῆς (μητροπολίτου ἢ συνόδου)²³. Μοναδικὴ ἔξαίρεσις, καθ' ἥν ὁ κληρικὸς καὶ δικαιοιοῦται, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεοῦται νὰ ἐγκαταλείπῃ τὴν οἰκείαν του διακονίαν ἢ ἔξαρχίαν,

22) Στ΄ Κανὼν Δ' Οἰκ. Σ. «Μηδένα ἀπολελυμένως χειροτονεῖσθαι...». Τονίζει σχετ. ὁ N. Μίλας (Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον (κατὰ μτφρ.), σελ. 382): «Ἡ πρᾶξις τῆς Χειροτονίας συνδέεται... ἀναποσάστως μετὰ τοῦ τόπου τῆς διακονίας τοῦ χειροτονουμένου». Ὁ Νικ. Αγιορείτης, ἐρμηνεύων τόν, ὡς ἄνω, Κανόνα θρηνεῖ διότι, παρὰ τὰς ἀπειλουμένας κυρώσεις, «τὴν σήμερον ἐν οὐδεμιᾷ χειροτονίᾳ διακόνου ἢ πρεσβυτέρου, ἐκφωνεῖται τὸ σύνομα τῆς Ἐκκλησίας ἢ τοῦ μοναστηρίου... καθὼς ὁ Καγὼν προστάζει» (Πηδάλιον, σ. 189-190). Τὸν βαθὺν σύνδεσμον ἑκάστου κληρικοῦ πρὸς τὴν τοπικὴν Ἐκκλησίαν ὃ που ἀσκεῖ τὴν ἱερατικὴν του διακονίαν, δεικνύει καὶ ὁ ΙΓ' Καν. Δ' Οἰκ. Σ. (Αὐτόθι, σ. 196). K. Πολυζωῆδη, Ἐκκλ. Πηγές, 1991 (ἔνθ. αν.), σ. 113 §11.

23) Εἰδικότερον ὡς πρὸς τὰς εὐθύνας τοῦ ἐπισκόπου τοῦ ἐγκαταλείποντος αὐθαιρέτως τὴν ἐπαρχίαν του, ὡς πρὸς τὴν αὐτοτηρὰν διαδικασίαν ἐξόδου του ἐξ αὐτῆς, καθὼς καὶ σχετ. μὲ ἀνάλογον ἀπόφ. του Συμβ. τῆς Ἐπικρατείας, ἵδε K. Πολυζωῆδη, Ἐκκλ. Δίκαιον Ἐπίκαιρα Θέματα, Θεσσ. 2004, σ. 120-128, ἔνθα καὶ σχόλιον εἰς τὴν ἀπόφ. αὐτῆν.

είναι ή κήρυξις δεδηλομένης καὶ κατεγνωσμένης αἰρέσεως.

Λαμβάνοντες, μετὰ ταῦτα, ὑπ' ὅψιν, ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν ἄμεσον ἔξαρτησιν τοῦ κληρικοῦ (εἴτε ἀνωτέρου, εἴτε κατωτέρου)²⁴ ἀπὸ τῆς προϊσταμένης του ἀρχῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ τόν, ἐκκλησιολογικῆς θεμελιώσεως, δεσμόν του πρὸς τὴν τοπικὴν Ἐκκλησίαν²⁵, συμπεραίνομεν ἀνεπιφυλάκτως ὅτι ὁ κληρικὸς δὲν δικαιοῦται νὰ ἀποστῇ τῇ προϊσταμένῃ του ἀρχῆ (πολὺ δὲ περισσότερον οὐδὲν δικαίωμα ἔχει ὅπως ἀποκηρύξῃ αὐτήν), παρὰ μόνον εἰς περίπτωσιν αἰρέσεως, ὅτε παραλήλως συντρέχει καὶ ἀντίστοιχος ὑποχρέωσις ἀποτειχίσεως.

(β) Καλούμεθα νὰ ἀπαντήσωμεν, μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ ἔρωτημα ἐὰν ἡ σύνοδος τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας κατέστη μὲ τὴν, δημοσίᾳ ἀποφασισθεῖσαν καὶ κηρυχθεῖσαν, εἰσαγωγὴν τῆς ἑορτολογικῆς καινοτομίας, σχισματικῆ²⁶ (κατ' ἀκριβεστέραν ἀντιπαραβολὴν αὐτῆς πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ δὴ κατὰ τὴν ἐκκλησιολογικὴν τοῦ ὅρου ἔννοιαν).

Κατὰ πρῶτον ὀφείλομεν, πρὸς τοῦτο, νὰ ἔξετάσωμεν ἀφ' ἐνὸς μέν τὴν ἔννοιαν τῶν ὅρων σχίσμα-σχισματικός, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ ἐὰν ἡ διαδικασία λήψεως τῆς, εἰσαγαγούσης εἰς τὸ σχίσμα, ἀποφάσεως (καὶ τὰ συνοδεύσαντα τὴν ἀπόφασιν γεγονότα), συνετέλεσαν ὥστε ἡ Κρατούσα Ἐκκλησία νὰ καταστῇ σχισματική.

24) Περὶ τῆς διακρίσεως τῶν κληρικῶν εἰς ἀνωτέρους-κατωτέρους, περὶ τῆς ἐπ' αὐτῶν δικαιοδοσίας τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου (ἐξ ἀφορμῆς τῆς πνευματικῆς ἔξουσίας ἐπὶ τῶν ἱεροφαλτῶν) ἵδε εἰς **X. Φραγκίστα**, Συντ/κὴ δύναμις τῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας (Τιμητ. Τ. Ἡλ. Κυριακοπούλου, σ. 1183-1255) καὶ **N. Μίλας**, Τὸ Ἐκκλ. Δ., ἔνθ. ἀν., σ. 331-400.

25) Ἰδε τὰς σχετικὰς παρατηρήσεις, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ συνοδικοῦ θεσμοῦ εἰς **K. Πολυζωΐδη**, Ἐκκλ. Πηγές, 1991 (ἔνθ. ἀν.), σελ. 32-34, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκκλησιολογικῆς φύσεως ἀδυναμίαν παραιτήσεως ἀπὸ τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος (Ἐπιστ. πρὸς τὴν ἐν Παμφ. Σύνοδον [Πηδάλιον, σ. 178-179]). Διὰ τὴν παραίτησιν ἀπὸ ἀπόφεως ἴσχυοντος δικαίου: **S. Τρωιάνου-Γ. Ποτλῆ**, Ἐκκλησιαστικὸ Δίκαιο, 2002, σ. 385-386.

26) Ἰδε ἀνωτέρω (§§ 4 καὶ 5) ἔνθα παρατίθενται μαρτυρίαι περὶ τῶν παρασκηνιακῶν ἐνεργειῶν διὰ νὸν πεισθοῦν αἱ, κατὰ τόπους, Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ὅπως δεχθοῦν τὴν ἡμερολογιακὴν-ἑορτολογικὴν καινοτομίαν.

Σχίσμα, κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον, εἶναι ἡ διακοπή, ἐκ μέρους τοῦ κληρικοῦ, καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας, καὶ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν Ἀρχήν, εἰς ἣν εἶναι ἐντεταγμένος, «διὰ ζητήματα ἰάσιμα»²⁷. Ἐκ τοῦ δρισμοῦ τούτου προκείπτει ὅτι δύο εἶναι τὰ γνωρίσματα τοῦ σχίσματος: ἡ διάσπασις, πρῶτον, τῆς κανονικῆς ἐνότητος τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας καθ' ἑαυτήν, ἐν συνεχείᾳ δὲ ὁ χωρισμὸς τοῦ σχίζομένου αὐτῆς μέρους ἀπὸ τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας²⁸.

Ἐκ τῶν γεγονότων τὰ ὄποια συνέβησαν, μέχρις ὅτου ἡ ἀπόφασις περὶ μεταβολῆς τοῦ ἑορτολογίου ἐφαρμοσθῇ, παρατηροῦμεν νὰ ἔχῃ συντελεσθῇ ἡ ἔξῆς πραγματικὴ κατάστασις: τὰ ὄργανα, τὰ ἀποφασίσαντα τὴν καινοτομίαν, ἥσαν «ἡ διοικοῦσα Σύνοδος» (εἰς τὸν χῶρον καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος)²⁹. Οὐδόλως συνήνεσαν αἱ κανονικαὶ Σύ-

27) **Α' Κανὼν** (Πηδάλιον, σ. 587-588, Σύνταγμα Ράλλη-Ποτλῆ [Σύντ. Ρ.Π.] Δ', σ. 88-95 καὶ ἑρμ.). Ὁ **ἱερός Νικόδημος** (Αὐτόθι, ἑρμ. σ. 588) χαρακτηρίζει τὰ ζητήματα αὐτὰ «εὔκολοισταρευτα».

28) Ἡ διάσπασις αὕτη καθίσταται ἀμέσως ἀντιληπτῇ ὑπὸ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις καὶ πρῶτη αἰσθάνεται τὰς ὀδυνηρὰς συνεπείας τῆς διακοπῆς τῆς ἀρμονίας τῶν τοπικῶν ἐκκλησιαστικῶν δεσμῶν. Ἡ συντελεσθεῖσα θραῦσις τῆς ἐνότητος, παρερχομένου τοῦ χρόνου, καθίσταται αἰσθητὴ καὶ μεταξὺ τῶν λοιπῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπότε τὸ γενόμενον σχίσμα λαμβάνει καὶ ἐπίσημον μορφὴν περιβαλλόμενον διὰ τοῦ χαρακτῆρος τῆς μονιμότητος. **Ἀνωνύμου**, Σχίσμα (Ἄρθρον), Θ.Η.Ε. τ. 11, στ 614-615. «Τὸ σχίσμα ἐσήμαινεν ἐξ ἀρχῆς τὴν ρῆξιν τῆς ἐνότητος εἰς τὸ περιβάλλον τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἐν σχέσει πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον». Ὁ ἀγῶν πρὸς διατήρησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος καταξιοῦται ὑπὲρ τὸ προσωπικὸν μαρτύριον («Διονύσιος Νοούσιανῷ», ἐν Εύσεβίου, Ἐκκλ. Ἰστορία, Στ' 45 (Β.Ε.Π. τ. 19, σ. 383)). Τὴν μέριμναν τῶν ποιμένων πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς ἐνότητος τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν κατόπιν ἐμφιλοχωρήσαντος σχίσματος ἵδε εἰς **Γ. Τσανανᾶ**, Μελέτιος, Μελ. Σχίσμα (Άρθρον), Θ.Η.Ε. τ. 8, στ. 926-938, **B. Γιαννοπούλου**, Μελέτιος, Μελ. Σχίσμα (Άρθρον), Θ.Η.Ε. τ. 8, στ. 976-978, **B. Ψευτογκᾶ**, Νοούσιανός (Άρθρον), Θ.Η.Ε. τ. 9, στ. 593-596.

29) Περὶ τῶν, ἐπὶ μέρους, τμημάτων εἰς τὰ ὄποια διειστικῶς διεμορφώθη τὸ διοικητικὸν καθεστώς τῆς κρατούσης ἐκκλησίας ἐν Ἑλλάδι καὶ, εἰδικότερον, περὶ τῆς δημιουργίας τῆς περιοχῆς τῶν Νέων Χωρῶν ἵδε **K. Βαβούσκου**, Ἐγχειρίδιον Ἐκκλησ. Δικαίου, 1986, σ. 109-115, 115-148.

νοδοι τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ ἕδιος ὁ κυρὸς Χρυσόστομος³⁰ (Κανονικαὶ Σύνοδοι εἴναι ἡ ὑπὸ τοῦ ΛΔ' Ἀποστολικοῦ Κανόνος θεσπιζομένη «μητροπολιτικὴ Σύνοδος»³¹), οὕτε ἐξητήθη ἡ συναίνεσίς των, ἀλλ' οὐδὲ κὰν ἡ γνώμη των.³²

Ἐκ τῶν, ὡς ἄνω, καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, ὁδηγούμεθα εἰς τὸ συμπέρασμα περὶ τοῦ ὅτι, μὲ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου-Ἐορτολογίου, Ἐκκλησιαστικὸν Σχίσμα συντελέσθη εἰς τὸν χῶρον καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπινοηθὲν ὑπὸ διηγομέλοις συνοδικῆς ἀντιπροσωπείας ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν, αὐθαιρέτως συγκροτηθεισῶν τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Μελετίου Μεταξάκη καὶ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδόπουλου.

30) «Ἐκκλησις πρὸς τὰ θρησκευτικὰ Σωματεῖα» («ΑΠΑΝΤΑ», τ. Α', σ. 75).

«...ἡ καινοτομία αὕτη... δὲν φέρει τὴν σφραγίδα τοῦ τοπικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κύρους. ὡς μὴ γενομένη ὑφ' ὅλης τῆς Ἱεραρχίας τοῦ (Οἰκουμενικοῦ) θρόνου, μόνης δικαιουμένης νὰ ἐπιλαμβάνηται καὶ νὰ λύῃ ζητήματα γενικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔνδιαιφέροντος. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον τὴν εὐθήνην τῆς καινοτομίας ταύτης... ὑπέχει οὐχὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλ' ἡ δωδεκαμελῆς διοικητικὴ Σύνοδος προσωπικῶς, ὑπερβάσα τὰ δρια τῆς δικαιοδοσίας αὐτῆς». «Ἀπολογία τοῦ Σεβ. Χρυσοστόμου πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐλληνικὴν Συνείδησιν» (Αὐτόθι, σ. 174) «...ό Μακ. Πρόεδρος (ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος)... ἐξαπατήσας τὴν Ἱεραρχίαν ὑπέκλεψε τὴν γνώμην αὐτῆς... ἡ τελευταία αὕτη (ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου)... ὡς προϊόν δόλου καὶ ἀπάτης δὲν δύναται νὰ φέρῃ τὴν σφραγίδα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κύρους καὶ ἀν ἀκόμη ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος κατόπιν, εὑρεθεῖσα πρὸ τετελεσμένου γεγονότος, δὲν διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς καινοτομίας ταύτης διὰ τὴν ἀνωμαλίαν τοῦ τότε ἐπαναστατικοῦ... καθεστῶτος».

31) Πηδάλιον, σ. 36-38. Κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Κανόνος: «ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι τῆς κάθε ἐπαρχίας πρέπει νὰ γνωρίζουν ἐκεῖνον ὃπου εἴναι πρῶτος... ἥτοι τὸν Μητροπολίτην».

32) «Προκήρυξις πρὸς τὸν ἐφημεριακὸν Κλῆρον» (Αὐτόθι, σ. 84): «...“Ωστε ἡ μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου, τόσον ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ ὅσον καὶ εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, στερεῖται οὐ μόνον κύρους, ὡς μὴ ἀπορρεύσασα ἐκ τῆς Συνόδου τῆς ὅλης Ἱεραρχίας, ἀλλ' ἐκ τῆς δωδεκαμελοῦς διοικούσης Συνόδου καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν». «Ἀπολογία...» (Αὐτόθι, σ. 171-172): «Ἄλλα καὶ τὸν σεβασμὸν τοῦτον (πρὸς τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον) ὁ Μελέ-

Συμπληροῦντες τὴν παρουσιασθεῖσαν περιγραφήν, ἐπισημειοῦμεν καὶ τὴν, ἀποφασιστικῆς σημασίας, προσωπικὴν μαρτυρίαν τοῦ τιμωμένου Ἱεράρχου ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν ἐκκλησιολογικὴν βαρύτητα τοῦ γενομένου σχίσματος, περιλαμβανομένην εἰς τὰς ἔξης διακηρύξεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. (τὰς ὁποίας «συνέταξε ὡς πλέον καταλληλότερος τούτων ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος»)³³: (α) «Ἐν ἐκ τῶν ἐρεισμάτων καὶ γνωρισμάτων τοῦ ἡθικοῦ κύρους τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ καὶ ἡ ἐνότης ἀπασῶν τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἡγωμένων διὰ τῶν σεπτῶν παραδόσεων τῶν ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ Κανόνων τῆς μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Τῆς ἐνότητος δὲ ταύτης τῆς καθόλου Ὁρθοδοξίας, ἐνα κρίκον συνδετικὸν ἀποτελεῖ... καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον, ὅπερ συνδεθὲν ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου μετὰ τοῦ Πασχαλίου Κανόνος, ἀπέβη στοιχεῖον ἀπαραίτητον διὰ τὴν ταυτόχρονον καὶ ὅμοιόμορφον ἐκδῆλωσιν τῆς Θείας Λατρείας τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὸ ὁποῖον ἐσχάτως, ἀνευ οὐδενὸς ἀποχρώντος λόγου, καὶ δλῶς αὐτοβούλως καὶ μονομερῶς, μετεβλήθη ἀντικατασταθὲν διὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ τοιούτου»³⁴. (β) «Οἱ διοικοῦντες νῦν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, διασπάσαντες τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας

τιος (Μεταξάκης) διεσάλευσεν ἐκ θεμελίων διακυβεύσας τὰς συντηρητικὰς ἀρχὰς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διὰ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μεταρρυθμίσεων, ὃν εἰσηγητῆς ἐγένετο οὗτος ἐν τῷ Πανορθοδόξῳ λεγομένῳ Συνεδρίῳ... δὲν θέλομεν μὲ τοῦτο (μὲ τὸ ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἦτο “προτεργάτης” τῆς “καινοτομίας”) νὰ ἀπαλλάξωμεν πάσης προσωπικῆς εὐθύνης καὶ τὴν Σύνοδον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἥτις... ὥφειλεν ἀντὶ νὰ ρυμουλκηθῇ ὑπὸ τῶν μεταρρυθμιστικῶν σχεδίων τοῦ Μακαριωτάτου, νὰ ἐπιβάλῃ εἰς αὐτὸν τὸ κῦρος τὸ Πατριαρχικόν...». Άποφασιστικῆς σημασίας εἴναι, εἰς τὴν προκειμένην σημείωσιν, ἡ φράσις «διεσάλευσεν ἐκ θεμελίων».

33) Αὐτόθι, σ. 71. «Ἐκκλησις πρὸς πάντα τὰ θρησκευτικὰ καὶ ἐθνικὰ Σωματεῖα τῆς Ἑλλάδος...».

34) Αὐτόθι, σ. 73-74. Σημ.: Τὸ ἀπόσπασμα τῆς Διακηρύξεως ἐκτίθεται ἐπίτηδες περικεκομμένον, διὰ νὰ προβάλωμεν τὴν βαρύτητα αὐτοῦ ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τῆς διασπάσεως τῆς ἐνότητος ὡς πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὴν Θείαν Λατρείαν.

διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, καὶ διαιρέσαντες τὸν Ὁρθόδοξον Ἐλληνικὸν Λαὸν εἰς δύο ἀντιθέτους ἡμερολογιακὰς μερίδας, ἡθέτησαν μίαν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, καθιερωθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ κυρωθεῖσαν ὑπὸ τῆς αἰώνοβίου πράξεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Διὸ καὶ οἱ διοικοῦντες νῦν τὴν Ἐλληνικὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τῆς μονομεροῦς καὶ ἀντικανονικῆς καὶ ἀψυχολογήτου εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, ἀπέσχισαν ἔαυτοὺς τοῦ καθόλου κορμοῦ τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ ἐκήρυξαν ἔαυτοὺς κατ' οὐσίαν Σχισματικοὺς ἀπέναντι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν ἰσταμένων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Ὁρθοδόξων θεσμῶν καὶ παραδόσεων καὶ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιῶν Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας, Σερβίας, Πολωνίας, τοῦ Ἅγιου ὄρους, τοῦ Θεοβαδίστου ὄρους Σινᾶ κ.λ.π.»³⁵.

Ἡ, ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀποσπασμάτων (ἀμέσως βεβαιούντων τὴν ἀλήθειαν), καταδεικνυομένη³⁶ καταδίκη τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας μαρτυρεῖ ὅτι, το —ἐνεκα τῆς καινοτομίας— ἐπελθὸν Σχίσμα, ἔλαβε πανορθόδοξον-οἰκουμενικὴν διάστασιν. Εἰδικότερον πρέπει νὰ ἐπισημάνωμεν ὅτι αἱ, μνησθεῖσαι ὀλιγομελεῖς, σύνοδοι φέρουν ὅλον τὸ βάρος τοῦ ἐπελθόντος Σχίσματος, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ὅνειδος, ἔναντι πάσης τῆς, ἀνὰ τὴν οἰκουμένην, Ὁρθοδοξίας. Ἄλλὰ καὶ ὅσοι ἐκ τοῦ κλήρου, εἴτε ἐκ τοῦ λαοῦ, συνετάχθησαν μετὰ τῶν καινοτομησάντων, προσετέθησαν εἰς αὐτοὺς καὶ ἴσχυροποίησαν τὸ γενόμενον ἀρχικὸν Σχίσμα.

Τεκμηριωθέντος λοιπόν, δι’ ὅλων τῶν ὡς ἄνω ἐκτεθέντων, ὅτι ἡ κρατοῦσα ἐκκλησία κατέστη σχισματική, προβάλλεται μετὰ

35) «Διάλγειμα πρὸς τὸν Ὁρθόδοξον Ἐλληνικὸν Λαόν...» (*Αὐτόθι*, σ. 81). «Διαμαρτυρίαν τῶν Σεβασμιωτάτων... πρὸς τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας» (*Αὐτόθι*, σ. 111): «αἱ καινοτομήσασαι Ἐκκλησίαι, ἀναγκάζονται νὰ ἔχωσιν ἐν χρήσει δύο ἐκκλησιαστικὰ ἡμερολόγια, ἥτοι τὸ μὲν Ἰουλιανὸν δὰ τὸ Πάσχα καὶ τὰς κινητὰς ἔօρτας, τὸ δὲ Γρηγοριανὸν διὰ τὰς ἀκινήτους...». Τὴν ἀντίδρασιν τῶν ἄλλων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ δὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας, παραθέτει ἡ «Διαμαρτυρία» ἐκτενέστερον (*Αὐτόθι*, σ. 116-120).

36) Τὰ παρατεθέντα ἀποσπάσματα ρητῶς, ἢ σιωπηρῶς, ἐκφράζουν τὴν ἐνιαίαν καὶ ἀδιαιρέτον Ὁρθόδοξον Παράδοσιν.

ταῦτα καὶ τὸ ἔξῆς ἐρώτημα: Εἶχεν ἡ σύνοδος αὕτη τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ καὶ νὰ καταδικάσῃ τὸν Χρυσόστομον πρ. Φλωρίνης, ὀκριβῶς διότι ἀπεκήρυξε αὐτὴν καὶ ἀνέλαβεν οὗτος τὴν ἡγεσίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.; Άποφασιστικῆς σημασίας, διὰ τὴν προσήκουσαν ἀπάντησιν ἐπὶ τοῦ ἀντιστοίχου ἐρωτήματος, εἴναι ἡ σημείωσις τοῦ Στ΄ Κανόνος τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὃ διόποιος ὁρίζει ὅτι ὁ ὑποβάλλων ἀρμοδίως κατηγορίαν δι’ ἐκκλησιαστικὸν ἀδίκημα, πρέπει νὰ εἴναι ὁ πωσδήποτε, εἴτε ἀπηλαγμένος οἰασδήποτε ἐναντίον του ἀντιστοίχου κατηγορίας, εἴτε νὰ εύρισκεται εἰς πλήρη ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει.³⁷

ζ) Εἰδικότερον ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἡμερολογιακοῦ σχίσματος, πρὸς ἀκριβεστέραν ἀξιολόγησιν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Χρυσοστόμου πρ. Φλωρίνης.

“Ομως, διὰ νὰ καταδειχθῇ ἔτι περισσότερον ὅτι ἡ καινοτομία ἀπετέλεσε ἐκκλησιαστικὸν σχίσμα, ἀπομένει νὰ ἔξαριβώσωμεν καὶ τὸ ἐὰν ἡ διάστασις συνετελέσθη διὰ «ζητήματα ἱάσιμα». «Ζητήματα ἱάσιμα»³⁸ εἴναι: (α) τὰ στοιχειοθετοῦντα, ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενόν των, διασάλευσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, ἢ περὶ τοὺς Ι. Κανόνας, ἢ περὶ τὴν Θ. Λατρείαν· καὶ (β) τὰ ἀναφερόμενα, ὡς πρὸς τὰς συνθήκας καὶ τὸν τρόπον πραγματοποιήσεως τῆς διαιρέσεως, εἰς τὸν ποιοτικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐπελθόντος κλονισμοῦ εἰς τὸν χώρον, εἴτε τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, εἴτε τῆς ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

37) Τὰ συγκεκριμένα κωλύματα πρὸς ὑποβολὴν κατηγορίας δι’ ἐκκλησιαστικὸν ἀδίκημα, ἐκθέτει ὁ Στ΄ Κανὼν τῆς Β΄ Οἰκ. Συν. (κείμενον καὶ ἐρμηνείαν εἰς *Πηδάλιον*, σ. 159-162, Σύντ. Ρ.Π., τ. Β΄, σ. 180-187. Ν. Μίλας, Τὸ Ἐκκλ. Δ., σ. 683).

38) Ως προκείπει ἐκ τοῦ «γράμματος» καὶ τοῦ «πνεύματος» τῆς διδασκαλίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἀποτυπουμένη εἰς τὸν Α' αὐτοῦ Κανόνα. Συγκεκριμένως: τὸ ἀν οἱ ἐκ τοῦ Σχίσματος ἐπιστρέφοντες ἀνήκουν, ἢ ὅχι, εἰς τοὺς πρώτους ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ἀποσκιρτήσαντας (οἵτινες καὶ διετήρησαν τὴν Χάριν, ὡς ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ἔλκοντες αὐτήν) ἀποτελεῖ θέμα ἀπτόμενον καὶ τῆς κανονικῆς τάξεως τῆς Ἐκκλησίας (ἢ ὅποια ὥρισε τὸν τρόπον ἀποδοχῆς), ἀλλὰ καὶ τῆς Θείας Λατρείας (διότι ἀνάλογοι εἴναι καὶ αἱ διατάξεις αἱ τελετουργικαὶ, αἱ προβλέπουσαι, κατὰ περίπτωσιν, Λατρευτικὸν Τυπικόν).

(α) Ός πρὸς τὸ πρῶτον ζήτημα: Ἡ ἐπελθοῦσα διασάλευσις ἀφορᾷ ἀπὸ κοινοῦ τοὺς Ἱ. Κανόνας καὶ τὴν Θ. Λατρείαν, δεδομένου ὅτι ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία συνιστᾶ παραβίασιν τῆς περὶ τὴν Θ. Λατρείαν τάξεως, ὡς αὕτη ἔρρυθμίσθη ὑπὸ τῶν συνοδικῶν ἀποφάσεων οἰκουμενικοῦ κύρους.

(β) Ός πρὸς τὸ δεύτερον στοιχεῖον: Ἡ γενομένη παρανομία, σταδιακῶς ἔξελιχθεῖσα, ἥδυνατο νὰ ἀρθῇ ὡς ἔξῆς: Κατὰ τὴν μακροχρόνιον διαδικασίαν ἡτις ὡδήγησεν εἰς τὴν ἀπόφασιν πρὸς ἔφαρμογὴν τοῦ νεωτερισμοῦ, εὐχερεστάτη ἡτο καὶ ἀνώδυνος ἡ διακοπὴ τῆς, ἐν λόγῳ, διαδικασίας³⁹ ὑπὸ τῶν πρωτοστατούντων ἡγετῶν Μ. Μεταξάκη καὶ Χρ. Παπαδοπούλου, διότι οὐδεὶς τότε θὰ ἐλάμβανε γνῶσιν τῆς μελετωμένης ἐπιβουλῆς.

Ἐάν, ἐν συνεχείᾳ, ἡ καινοτομία εἶχεν, ὅχι μόνον ἀποφασισθῇ, ἀλλὰ καὶ προωθεῖτο προοδευτικῶς ἡ ἔφαρμογή της, πάλιν θὰ ἡτο σχετικῶς εὐχεροής ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως ὑπὸ τὸν ίθυνόντων. Προϋπόθεσις ὅμως πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως θὰ ἡτο ὁ πωσδήποτε ἡ, ὑπὸ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, συνειδητοποίησις τοῦ τὸ ἀκριβῶς εἶχε συμβῆ. Ἡ ἀποκατάστασις, κατὰ τὴν φάσιν αὐτῆς, θὰ ἥδυνατο νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ νέας ἀποφάσεως τῆς Ἱεραρχίας ὅλης, δηλούσης ἀπλῶς ὅτι ἐπαναφέρῃ Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν, ἀνέκαθεν ἀκολουθουμένην, ἔορτολογικὴν τάξιν διαγράφουσα τὸ μεσολαβῆσαν διάστημα, καὶ λογιζομένη τοῦτο ὡς μὴ προϋπάρξαν.⁴⁰

39) Τὸ εὐχερὲς τῆς ἀποκαταστάσεως κατὰ τὸ πρῶτον χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς ἔορτολογικῆς μεταβολῆς, ἀφ' ἐνὸς μὲν τῆς κανονικότητος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τοῦ προγενομένου Σχίσματος, δηλῶνει τὸ «Διάγγελμα πρὸς τὸν εὐσεβῆ Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν» τῆς συσταθείσης, τότε, Ἱ. Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. (γραφὲν ὑπὸ τοῦ κυροῦ Χρυσοστόμου πρ. Φλωρίνης). Εἰς τὸ «Διάγγελμα» τοῦτο περιελαμβάνετο δῆλωσις «εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ὅτι κόπτομεν πάσαν ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτοῦ, ὡς Σχισματικὸν», πιστοποιήσασα τὰ ἔξῆς: «Ἡμεῖς ἀνέκαθεν διεφωνήσαμεν πρὸς τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν, ἀλλὰ συνεμορφώθημεν πρὸς τὴν γνώμην... διότι εἴχομεν τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ Ἱεραρχία πρὸς πρόληψιν τῆς διαιρέσεως τοῦ ποιμνίου της, θὰ ἔσπευδε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον ἡμερολογιακὴν τροχιάν» (Αὐτόθι, σελ. 82).

40) Παράλληλον, πρὸς σύγκρισιν, παράδειγμα εἶναι τὸ τῆς πραξικοπηματικῆς ἀνακηρύξεως τῆς

Κατὰ τὸ τρίτον ἔξεταζόμενον στάδιον οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἥγεται εἶχον, ἐν τῇ πράξει, ἐπεκτείνει τὴν πραγματοποίησιν τῆς καινοτομίας, συγχρόνως δὲ τὸ δημιουργηθὲν ἐκλεκτὸν λῆμμα ὡργανώνετο ἐκκλησιαστικῶς, ἀλλὰ καὶ διωγμὸν ἀπηνῆ ἐδέχετο. Εἰς τὴν φάσιν αὐτὴν ὁ κλονισμὸς τῆς ἐνότητος τῆς γνησίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὁσημέραιι ἴσχυροποιεῖτο. Ἐξ ἄλλου, τὸ χάσμα τῶν ἀποσχιζομένων ἐκ τοῦ ἐπελθόντος κλονισμοῦ, φυσικὸν ἡτο νὰ διευρύνεται, πολὺ δὲ περισσότερον φυσικὸν ἡτο οἱ πρωτοπόροι τοῦ Σχίσματος οἱ λαμβάνοντες τὰς ἀποφάσεις, νὰ ἀποστασιοποιοῦνται διαρκῶς καὶ περισσότερον ἀπὸ τῆς ἀναθρεψάσης αὐτούς, καὶ εἰς τάξιν πνευματικῆς μητρὸς οὖσης, τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Περιγραφέντων ἡδη τῶν γνωρισμάτων τοῦ προσδιοριστικοῦ ὅρου «ζητήματα ιάσιμα», ὥστε νὰ εἴμεθα εἰς θέσιν ὅπως καλύτερον ἀξιολογήσωμεν τὴν συμπεριφορὰν τοῦ κυροῦ Χρυσοστόμου πρ. Φλωρίνης, συμπεραίνομεν τὰ ἔξῆς: «Ο ἀγωνιστὴς ἱεράρχης, ἀναμείνας ἐπὶ ματαίῳ ἐπὶ δῆλην δωδεκαετίαν (ἀπὸ τοῦ 1923) τὴν μετάνοιαν τῶν, πρωτοστατησάντων εἰς τὴν καινοτομίαν, ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν, διείδεν ὅτι τὰ ἀπαρτίσαντα τὸ γενόμενον Σχίσμα «ζητήματα» ἔπαινσαν πλέον νὰ ἔχουν τὸν χαρακτῆρα τοῦ «ιασίμου», δεδομένου ὅτι τὸ συντελεσθὲν πρὸς τὴν γνησίαν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ «χάσμα»⁴¹ κατέστη ἡδη «μέγα» καὶ δυσθεράπευτον. Μόνη λοιπὸν ἐνέργεια τότε, εἰς τὴν δοποίαν ὥφειλεν ὁ ἥρωικὸς ποιμὴν νὰ προβῇ, κατὰ τὴν ποιμαντικήν του εὐθύνην ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἡτο νὰ ἀποκηρύξῃ τὴν κρατοῦσαν ἐκκλησίαν καὶ νὰ ἀναλάβῃ, ὡς καὶ ἀνέλαβε (μετὰ τῶν ἄλλων δύο ἱεραρχῶν) τὴν ἡγεσίαν τῆς ὡργανωθείσης Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

(συνεχίζεται)

Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς Αὐτοκεφάλου μὲ τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα τῆς 23 Ιουλ./31 Αὔγ. 1893. Τὸ πραξικόπημα ἀποκατεστάθη διὰ τῆς νομοκανονικῆς ἀνακηρύξεως τοῦ αὐτοκεφάλου τῷ 1850, ὅπότε, ὡς ἐπιτυχῶς ἐσημειώθη: «Τὰ διαρρεύσαντα δεκαεπτά ἔτη ἡγονοήθησαν» (Κ. Βαβούσκου, Ἐγχειρίδιον Ἐκκλ. Δικαίου, 1989, σ. 114). Τὸ δόλον ζήτημα τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς παρεμβληθείσης σχετικῆς διαδικασίας, (ἴδε σ. 109-115).

41) Α' Πέτρου β', 7, 9.

ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙC τῶν σκέψεών μου ὡς εἶδος Ἀπολογίας

Μητροπολίτου Κιτίου Ἐπιφανίου (†2005)

ΙΑ' ΜΕΡΟΣ

Ε'. ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΜΟΥ

Εἰς τὸ διάστημα αὐτὸν ἐκλήθημεν κατὰ μέρους ὅπως συμμετάσχωμεν εἰς διαιφόρους Συνεδριάσεις τῆς Συνόδου ἐν Ἑλλάδι. Ἀπαντήσαμεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀνακληθῇ ἡ συκοφαντία, καὶ κατόπιν νὰ συμμετάσχωμεν.

Συνάμα ἔζητούσαμεν πληροφορίας, διὰ τὸ ποὺ ἀναγράφονται αἱ βλασφημίαι τοῦ Βαρυκοπούλου, λόγῳ τῶν ὁποίων κατηγορήθη ἐκ τοῦ Ἐπισκόπου Βρεσθένης καὶ ἔκαμε μόνος τὰς χειροτονίας.

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΚΥΠΡΟΥ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΙΤΙΟΥ Γ.Ο.Χ.

5.10.1978

Πρὸς τὴν αὐτοῦ Μακαριότητα
Ἄρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
κ.κ. Ἄνδρέαν, εἰς Ἀθῆνας.

Μακαριώτατε καὶ Συλλειτουργὲ ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὲ ἀδελφέ, ὁ τοῦ Κυρίου φωτισμὸς καὶ ἡ τοῦ Παναγίου Πνεύματος Χάρις εἴησαν μεθ' ὑμῶν καὶ ἡμῶν.

Ἐδεξάμεθα ἀδελφικὴν ἐπιστολὴν μὲ πόνον καρδίας καὶ ἐν ὄφθαλμοῖς δάκρυα.

Καλεῖτε ἡμᾶς εἰς ἐκδηλώσεις ἑορταστικὰς καὶ “Συνέδρια σπουδαίας σημασίας, λόγῳ εἰσηγησομένων θεμάτων”.

Ἐπιτρέφατε μοι νὰ παρατηρήσω μετὰ λύπης μου ὅτι δὲν καθίσταται δυνατὸν νὰ διανύει τις οὐρανοὺς καὶ θαλάσσας διὰ συνέδρια ἀγνώστων θεμάτων¹, ἀλλὰ μελλοντικῶς εἰση-

(Σημ. Ο.Π.Σ.: Αἱ ὑποσημειώσεις εἰναι ἡμέτεραι.)

1) Ἐκαλούσαν τὸν Ἀγιον Κιτίου εἰς ἀγνώστου πειριχομένου σημαντικά συνέδρια! Ἀσφαλεστάτη ἀπόδειξις ὑστεροβούλιας καὶ κακῆς σκοπιμότητος!...

γηθησομένων. Ἐπὶ πλέον δὲ πῶς διαπεράσωμεν τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ, τὸ ὅποιον δπὸ ἔτους καὶ πλέον ἐτειχήσατε ἐπὶ φευδοῦς κυκλικῆς βάσεως, ἀποτειχίζων καὶ ἐξουδετερῶν πᾶσαν εὔτελῃ ἐνέργειαν ὑμῶν;

Κρημνίσατε τὰ τοίχη τοῦ αἵσχους, τῆς ἐντροπῆς, τοῦ φεύδους. Ἀνοίξατε τὴν ὁδὸν τοῦ φωτὸς τῆς ἀληθείας, ζητήσατε τοὺς ἀπολωλότας, ἀφοῦ οὕτως τοὺς λέγετε, καὶ τότε καλέσατε κι' ἡμᾶς ἀδελφικῶς, νὰ κακοπαθήσωμεν μεθ' ὑμῶν, καὶ συγχωρήσωμεν, ἢ συλληπηθῶμεν μεθ' ὑμῶν.

Δὲν θὰ ἐπεκταθῶ εἰς τὴν παροῦσαν, ἀναμένων τὴν ἔκβασιν καὶ ἔκτασιν τῶν συνεδρίων ὑμῶν, καὶ τότε ἀρξώμεθα τοῦ ἀγῶνος πρὸς κατακρήμνισιν τοῦ τοίχους ἐκ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς, ὅσος κόπος καὶ ἀν χρειασθῇ. Οὕτε βιάζομαι, οὕτε διοργανώνομαι. Μόνον ἀνατείνω χεῖρας πρὸς τὸν Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα ρύσηται ταύτην ἐκ τῶν σχισμάτων καὶ τῶν σκανδάλων τοῦ πονηροῦ.

Εὔχομαι ίδιαιτέρως δι' ὑμετ. Μακαριότητα, ἵνα Κύριος ὁ Θεὸς φωτίσῃ καὶ ὀδηγήσῃ ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, ἥτις μόνη ἐλευθερεῖ ὑμᾶς. Μνήσθητι, Μακαριώτατε ἀδελφέ, τὸν διάλογον τὸν διαμειφθέντα μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ Ἀγ. Μεσσηνίας Γρηγορίου εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ ἐντὸς τῆς μονῆς εἰς Καλαμάταν. Μνήσθητι τῶν ρημάτων μου, ὃν ἀπήντησα τότε εἰς τὴν ἐκφώνησιν τοῦ Ἀγ. Μεσσηνίας, ὅτι εἶναι Παπαφλέσας καὶ πίσω δὲν κάμνει, καὶ διμως ἔκαμε 180 μοιρῶν στροφήν. Μνήσθητι, Μακαριώτατε, τοὺς λόγους οὓς συνεβάλατε πρὸς μὲ βαδίζοντες πεζῇ ὁδόν τινα Ἀθηνῶν, καὶ συνομιλοῦντες διὰ τὴν προσπάθειαν ἐνώσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ταῦτα δὲ πάντα γράφω, οὐχὶ πρὸς ἔλεγχον, οὐχὶ πρὸς ἐκβιασμόν, ἀπαγε τοιαύτης σκέψεως· ἀλλὰ ἐξ ἀγάπης πρὸς ὑμᾶς, ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐξ ἀγάπης πρὸς τοὺς

ἀδελφούς μας, είτε πλανωμένους, είτε κακῶς παρενωμένους (sic). Ποῦ ἡ πλάτυνσις τῆς καρδίας ὑμῶν, Μακαριώτατε, κατὰ τὸν Ἀπ. Παῦλον; Ποῦ ἡ ἀγάπη, ἡ πάντα στέγουσα καὶ ἡ πάντα ὑπομένουσα; Θὰ ἐπροτίμουν ἐκκοπὴν τῶν χειρῶν μου, Μακαριώτατε, παρὰ ὑπογραφὴν τοιαύτης ἐγκυλίου ὡς ἔκεινης τοῦ 1977.² ἀλλά, Μακαριώτατε, καὶ τόσες ἄλλες ὑπογραφές, χωρὶς νὰ ἔξετάσῃς τὶ ὑπέγραφες, καὶ πόσον σὲ βαρύνουν! Λυποῦμαι διὰ περασμένα, βλέποντάς σε θῦμα ἐπιτηδείου, ἀλλὰ τὸ 1977 ποίων ἐπιτηδείων ἔπεισες θῦμα, πτῶμα ἔξαίσιον;

Ἐρεύνησον, Μακαριώτατε, ἐγὼ ἐλάχιστα γνωρίζω, ἐσὺ τὰ τοῦ ἀγῶνος πάντα εἰδας. Αὔριον ἀποθνήσκομεν, λόγον δὲ δώσωμεν εἰς ἀλάνθαστον Κριτήν, τὶ ἀπολογησώμεθα; Ἐπιέσθημεν ἐκ τοῦδε καὶ ἡ πατήθημεν ἐξ ἄλλου; Ἐὰν ταῦτα ἰσχύουν διὰ ἔνα ἀπλὸν καὶ ἀμαθῆ ἀμφίβολον, διὰ ἔναν ἐπίσκοπον, διὰ ἔναν Ἀρχιεπίσκοπον, ποίᾳ ἀπολογίᾳ ἡμῶν τότε διὰ ὅσα ἐνεργήσαμεν, καὶ διὰ ὅσα δὲν εἴχαμεν τὸ θάρρος νὰ διορθώσωμεν;

Μὲ πολὺ πόνον καὶ ἀγάπην, κύπτω ἔως ἐδάφους τῆς γῆς κατασπάζόμενος τοὺς πόδας ὑμῶν, ὀναμένοντας κατὰ Θεὸν ἐνεργείας ὑμῶν.

Ἐλάχιστος Συλλειτουργός Σας
† ὁ Κιτίου Ἐπιφάνιος»

Οἱ δὲ λαϊκοὶ κληθέντες εἰς τὰ ἐν Ἑλλάδι κληρικολαϊκὰ Συνέδρια ἀπήντησαν:

«30-9-1978

Πρὸς τὸ Κληρικολαϊκὸν Συνέδριον Γ.Ο.Χ.
Ἱερὰ Μονὴ Παναγίας Κερατέας Ἀττικῆς.

Ο λαὸς τῆς Κύπρου Σᾶς χαιρετᾷ καὶ εὔχεται ὅπως στεφθοῦν εὐτυχῶς καὶ θεαρέστως αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου.

Ἄνδρες, Πατέρες καὶ Ἄδελφοί, ὑποκλινόμενοι πρῶτον καὶ ἀσπαζόμενοι ὑμᾶς, ζητοῦμεν ὅπως μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ ὑποθέσωμεν (sic) λίαν συντόμως ὁρισμένα ἔρωτήματα, ἄτινα βασανίζουν ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἔξαπολυθείσης ἐγκυλίου τῆς Ἰ. Συνόδου τὸν Ἰούνιον 1977. Ἐννοεῖται ὅτι προηγουμένως κατεπλήσθημεν ἀπὸ φυλλάδια ἔξ Ελλάδος καὶ ἔγινεν ἀφορμὴ

2) Πρόκειται περὶ τῆς συκοφαντικῆς ἐναντίον τοῦ Σεβ. κ. Ἐπιφανίου Ἐγκυλίου (τὴν ὁποίαν ἔχει περιγράψει ἀνωτέρω), ποὺ ἐπενόησαν ἐπειδὴ δὲν ἤθελαν νὰ τοῦ ἀπαντήσουν εἰς τὰς ἐνστάσεις καὶ ἔρωτήσεις του περὶ τῆς χειροθεσίας καὶ τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς.

νὰ εἴδωμεν καὶ γνωρίζωμεν πράγματα, ποὺ μᾶς ἔβαλλαν πλέον εἰς ἀνησυχίας.

Τὰ κυριώτερα τούτων εἶναι τὰ ἔξῆς:

1.- Ζητοῦμεν ἀπὸ τὸ Συνέδριον νὰ ἐρευνήσῃ καὶ μᾶς πληροφορήσῃ, ποῖα καὶ ποῦ εἶναι τὰ ντοκουμέντα τῆς κακοδοξίας τοῦ Γερμανοῦ Κυκλάδων, διότι ἐκ τῶν δημοσιευμάτων φαίνονται μονομερῶς αἱ κατηγορίαι. Παρόμοιον ποὺ ἔγινε καὶ μὲ τὴν ἐγκύλιον τοῦ 1977, κατὰ τοῦ Μητροπολίτου Κιτίου καὶ τῆς ἀδελφότητος τῆς Γενεύης.

2.- Ἐὰν ἡ χειροθεσία τῶν Ρώσων εἶναι ἀποδεκτή. Ἐὰν δχι, διατὶ δὲν κατηγγέλθη; Καὶ διατὶ ὁ πρωταίτιος καὶ ὑπεύθυνος δὲν ἐκλήθη εἰς δίκην, διὰ νὰ λάβωμεν σαφῆ πληροφορίαν τῶν γεγονότων;

3.- Διατὶ ἔγινεν τόση ἀδικος ἐπίθεσις κατὰ τοῦ ἐπισκόπου Κιτίου εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπομνήματός του, τὸ ὁποῖον ἀναφέρετο εἰς τοὺς Ἰ. Κανόνας τῶν διαλαμβανόντων τὸν τρόπον περὶ συναντήσεως τῶν σχισματικῶν πρὸς συνομιλίαν καὶ διόρθωσιν καὶ ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας; Ταῦτα πάντα κατέχη, ὡς πιστεύομεν, ἡ Ἰ. Σύνοδος καί, ἐὰν θέλῃ, δύναται νὰ τὰ διαγνώσῃ καὶ διώσῃ τὰς δεούσας ἐξηγήσεις.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπομνήματος ἐξεδηλώθη ἡ ἔκφρασις, ὅτι ἐλήφθη ἀπόφασις τῆς Διαρκοῦς Ἰ. Συνόδου, εἰς τὸν αἰώνα νὰ μὴ γίνῃ συζήτησις περὶ ἐνώσεως Αὐξεντιανῶν!

Ἐρωτῶμεν καὶ ζητῶμεν ἀπάντησιν τοῦ Συνέδριου, εἰς ποῖον εὐαγγέλιον, ρητὸν ἢ εἰς Πατερικὴν Γνώμην ἢ Κανόνα ἐδράζεται ἡ ἀπόφασις αὐτῆς; Μόνοι δὲν βρίσκομεν λύσιν τῶν ἀνωτέρω. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Συνεδρίου ζητοῦμεν ἐπίσημον γνώμην καὶ ἀπόφασιν διὰ νὰ καθορίσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ μέλλον τῆς πορείας μας. Ἄδελφοί, περὶ ψυχῆς τὸ ἐνδιαφέρον, περὶ ἀληθείας τὸ ζητούμενον. Τὸ φεῦδος δὲν εἶναι ἐκ Θεοῦ.

Ταῦτα ἐν συντομίᾳ καὶ ὀναμένομεν δικαιοσύνην καὶ ἀλήθειαν.

Ἀντίγραφον ἐστάλη:

- Ἄρχιεπίσκοπον κ.κ. Ἀνδρέαν
- Σεβ/τον Βρεσθένης Λάζαρον, Ὁργανωτήν
- Μηνᾶν Κοντογιάννη, Ὁργανωτήν καὶ Πληροφοριοδότην

Διὰ τὸν Λαὸν τῶν Γ.Ο.Χ. Κύπρου,

‘Ο Προσωρινὸς Πρόεδρος:

Κυριάκος Θεοδώρου

‘Ο Γραμματεύς: Χ. Ἀνδρέου»

«ΟΜΑΣ Γ.Ο.Χ. ΚΥΠΡΟΥ 28-9-1978
Πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Κωνσταντινουπόλεως 22, ΑΘΗΝΑΙ

Σεβασμιώτατοι Ἅγ. Ἀρχιερεῖς, γονυκλινεῖς,
ἀπονέμοιμεν τὸν ἐπιβαλλόμενον Σεβασμόν.

Εἶμεθα ὁμάδα Γ.Ο.Χ. Κύπρου καὶ τοῦ
ἐξωτερικοῦ, πιστοὶ εἰς τὰς Παραδόσεις τῆς
Γ.Ο. Πίστεως, ἄλλοι ἀπὸ παιδιόθεν καὶ ἄλλοι
πολὺ πρόσφατα ἀγωνισάμενοι νὰ ἀνακαλύ-
φωμεν τὴν Ὁρθοδοξοῦσαν Ἐκκλησίαν. Πάντες
ἔστρεψαμεν μετ' ἐμπιστοσύνης τοὺς ὄφθαλ-
μούς μας εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολί-
την Κιτίου Ἐπιφάνιον ὡς γνήσιον ποιμένα, μὴ
δώσαντος ποτὲ ἀφορμὴν ἢ ἀμφιβολίαν πρὸς
ἡμᾶς. Ἀπὸ τὸν Αὔγουστον ὅμως τοῦ 1977, ὅτε
ἔξαπολύθη ἡ ἐγκύκλιος ὑμῶν, συνετάραξε
πολλοὺς Χριστιανούς, περὶ τοῦ τὶ συμβαίνει,
καθ' ὅτι οὐδέποτε προηγουμένως μᾶς ἐκράτη-
σεν ἐνημέρους ὁ Σεβασμιώτατος περὶ τῶν γε-
γονότων ἐν Ἑλλάδι, καὶ εἴχομεν ἀμυδρὰ εἰκό-
να τῶν γενομένων. Ἐχοντες ὅμως πλήρην
ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ Πρόσωπον τοῦ Ἐπισκό-
που ἡμῶν, ὡς ἀπὸ βρέφη οἱ περισσότεροι
γνωρίσαντες αὐτόν, δὲν μᾶς ἥλθε ὁ πειρασμὸς
νὰ ἐρευνήσωμεν περισσότερον, ἐμπιστεύμε-
νοι τὴν σωτηρίαν μας εἰς τὸν ποιμένα ποὺ
ἐγγωρίσαμε νὰ ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδο-
ξίας. Ἡλθε ὅμως ἡ ἐγκύκλιος ἐκείνη, ἦτις συ-
νετάραξεν ἡμᾶς, καὶ αὐθόρμητα οἱ πλείονες
ἡμῶν ἐπεστρέψαμε τὸν «Κήρυκα» διαμαρτυ-
ρόμενοι. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ζητήσαμεν ἐξη-
γήσεις ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον ἡμῶν, ὁ ὅποιος
κατηφής γενόμενος δὲν ἥθελε νὰ δώσῃ καμ-
μίαν ἐξηγήσιν, καθησυχάζων ἡμᾶς, ὅτι εἶναι
παρεξήγησις καὶ θὰ διορθωθῇ. Σεβόμενοι
τοὺς λόγους του, ἀλλὰ μὲ ἀνησυχίαν, ἀναμέ-
ναμεν νὰ πληροφορηθῶμεν τὴν διόρθωσιν,
ἀλλὰ μετὰ μεγάλης μας λύπης, μετὰ παρέλευ-
σιν ἐνὸς ἔτους, τὸν Ιούνιον τοῦ 1978, εἴδαμεν
νὰ ἐπισκέπτονται τὸν Σεβασμιώτατον ξένες
ἐπισκέψεις Ἀγγλῶν, Γάλλων καὶ Ἀγιορειτῶν
Πατέρων, ἀσυνήθη δι' ἡμᾶς. Ὁπου ἥλθαμεν δὲ
σὲ ἐπαφὴ καὶ ἐμάθαμεν ὅσα δὲ Σεβασμιώτατος
ἀπέψυγε, διὰ νὰ μὴ ταράξῃ τὴν γαλήνην ἡμῶν.
Τὰς ἡμέρας αὐτὰς συνέπεσε καὶ ἡ ἐπίσκεψις
τοῦ π. Εὐθυμίου, τοῦ καὶ συγγράφαντος τὴν
περιβόητον ἐγκύκλιον, ἐξ ὅσον ἐμάθομεν. Τό-
τε ὁ Σεβασμιώτατος Κιτίου ἡναγκάσθη, ἐκ
τῶν πραγμάτων πιεζόμενος, εἰς δύο ἐμπερί-
στατα Κηρύγματά του νὰ ἐξηγήσῃ δρισμένα
πράγματα, τὰ ὅποια δρισμένοι ἐμαγνητοφώ-
νησαν καὶ διεδόθησαν εἰς πολλούς. Ἀπὸ τότε ἡ

ἀνησυχία μας ἐμεγάλωσεν, ἀντιληφθέντες ὅτι
ὁ Ἐπίσκοπος ἡμῶν ἔγινε στόχος φευδῶν κα-
τηγοριῶν ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ φει-
δόμενος ἵνα συγκρατήσῃ ἡμᾶς, προσπαθεῖ
νὰ ὑποφέρῃ ὁ ἴδιος. Τὰ πράγματα ὅμως ἐν μέ-
ροι εἴκεκαλύφθησαν, ἐξ ἄλλων πηγῶν: Ἐγρα-
φαν τινὲς ἐξ ἡμῶν εἰς Ἅγ. Ὁρος. Ὁ Σεβα-
σμιώτατος ἐξακολουθεῖ νὰ σιωπῇ, μὴ γνωστο-
πιώντας εἰς εὐρείαν κλίμακα τὰς ἐνεργείας
αὐτοῦ, παρὰ ὅταν πιέζεται. Ἐβγαλε ἔκκλησιν
εἰς δόλους τοὺς Ἀρχηγοὺς Γ.Ο.Χ., ἔδωσε ὅμο-
λογίαν, καὶ ὅμως τὸ ποιμνιόν του δὲν γνωρίζει
τίποτα ἀπ' αὐτά, διότι δὲν τὰ διανέμει, μόνον
τὰ μανθάνομεν ἀπὸ τοὺς ἔξω. Πολλοὶ ἀπο-
ροῦν διατὶ δὲν μεταδίδει εἰς τὸν λαὸν νὰ γνω-
ρίσῃ τὶ γίνεται. Ἰσως θεωρεῖ τὸν λαόν του
ἀδύνατον καὶ σκανδαλιζόμενον καὶ ἀπογοη-
τευμένον ἐκ τῶν τοιούτων πληροφοριῶν, προ-
σπαθεῖ νὰ τὸν συγκρατήσῃ, μὴ δίδων ἀφορμὴν
καὶ εἰς τοὺς ἔξω νὰ μᾶς κατηγοροῦσι. Δὲν θὰ
δυνηθῇ ὅμως πλέον νὰ συγκρατήσῃ τὰ πράγ-
ματα. Διότι ὡς αἱ ἡμέραι παρέρχονται, ἔρχο-
νται ὅλα εἰς φῶς.

Μέσα εἰς τὰς ἐπισκέψεις ἥτοι καὶ ὁ Γραμ-
ματεὺς τῆς «Παραδοθείσης Πίστεως»³. Γνώ-
στης καὶ ἀγωνιστὴς τῶν Πατρίων Παραδόσεων
ἀνήρ, μορφωμένος καὶ ἐνδιαφερόμενος. Διε-
κτραγώδησεν ἡμᾶς ὅτι ὑπέστησαν κι' αὐτοὶ ἐν
Γενεύῃ ἀδικον ἐπίθεσιν καὶ συκοφαντίαν διὰ
μέσου τῆς ἐγκυκλίου ὑμῶν, διότι «εἰναι
ἐχθροὶ τῆς Πίστεως» καὶ ἄλλα, ἐζήτησε τὴν
βοήθειάν μας καὶ τὴν συμπαράστασιν τοῦ ἐπι-
σκόπου μας, διὰ τὴν «Παραδοθείσαν Πίστιν»,
ἥτις ἔπαινε νὰ ἐκδίδεται, καταληφθέντες (sic)
ἐξ ἀπογοητεύσεως ἐκ τῆς ἐγκυκλίου. Μέσα εἰς
ὅλα αὐτὰ ἐμάθαμεν πράγματα ποὺ μᾶς συ-
νταράσσουν καὶ ποιοῦν ἀνησυχίες, μήπως
ἐπλανήθημεν ἀκολουθοῦντες, οἱ γονεῖς κι'
ἐμεῖς, τοὺς Γ.Ο.Χ.; Τοῦτο δὲ μεγαλώνει κι'
ἀπὸ τὴν στάσιν τοῦ ἐπισκόπου μας, ὁ ὅποιος
ἐρωτώμενος ἀποφεύγει νὰ δώσῃ λεπτομερεῖς
ἐξηγήσεις εἰς τὰ ἐρωτήματά μας. Τὰ δὲ ἐρω-
τήματά μας εἶναι τὰ ἔξης: Διατὶ ἔγινε ἡ χει-
ροτονία ὑπὸ ἐνός; Ο Βαρυκόπουλος ἥτο
ὁρθόδοξος ἢ ὄχι, τὸν καιρὸν τῶν χειροτο-
νιῶν; Διατὶ ἐνωθήκατε μὲ τοὺς Ρώσους καὶ
ἀμέσως ἐχωρήσατε; Διατὶ δεχθήκατε χειρο-
θεσίαν; Διατὶ σπεύσατε τόσον γρήγορα εἰς
τὴν καθαίρεσιν τοῦ Κορινθίας; Ενὸς ἀδελ-

3) Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον τότε ἐν Γενεύῃ ὑπὸ γνη-
σίων Ὁρθόδοξων, εἰς τοὺς ὅποιους προΐστατο ὁ Βασί-
λεὺς Σακκᾶς (μετέπειτα ἱερεὺς).

φοῦ σας, ποὺ ὡς τὸν εἴχαμε γνωρίσῃ ἐδῶ, τὸν ἐθεωρήσαμεν ἄγιον καὶ πολὺ ἀπλὸν ἄνθρωπον; Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα μᾶς ἀνησυχοῦν καὶ δὲν γνωρίζομεν διατὶ δὲν λαμβάνει σαφῆ θέσιν νὰ μᾶς ἔξηγήσῃ ὁ ἐπίσκοπός μας, καὶ διερωτόμεθα: ἦ ἔνοχος εἶναι, ἦ δὲν θέλει νὰ ἐκθέσῃ καὶ κατηγορήσῃ δημοσίως ἄλλους, καὶ γίνεται βάσανος τοῦ ἔαυτοῦ του ὅ ἵδιος. Ὁ πειρασμὸς λοιπὸν τῆς ἐγκυκλίου βάζει ἡμᾶς νὰ ἐρευνῶμεν καὶ νὰ στραφῶμεν εἰς δλας τὰς κατευθύνσεις ποὺ νομίζομεν ὅτι θὰ πάρωμεν σαφεῖς καὶ ἀληθεῖς πληροφορίας, διὰ νὰ γνωρίζωμεν ποὺ καθιδηγούμεθα. Μᾶς ἐγεννήθησαν πλέον ἀμφιβολίες.

Διὰ ταῦτα πάντα λοιπόν, καταφεύγομεν πρῶτον σταθμὸν καὶ διὰ πρῶτον ζήτημα πρὸς ὑμᾶς. Ἐὰν εἰς τὸ πρῶτον μᾶς καθησυχάστε τοὺς λογισμούς, θὰ προχωρήσωμεν καὶ εἰς τὰ ἄλλα, ἔως ὅταν εὑρωμεν τὴν γαλήνην.

Τὸ ἐρώτημά μας εἶναι: **ἢ τοῦ Ὁρθόδοξος** ὁ Κυκλαδῶν Γερμανὸς Βαρυκόπουλος ὅταν ἐγένοντο αἱ χειροτονίαι ὑπὸ ἐνὸς (τοῦ Βρεσθένης), ἦ ὅχι; Ἐὰν ὅχι, ποὺ μποροῦμε νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἄρνησίν του πρὸς τὴν Πίστιν ἦ τὰς βλασφημίας του πρὸς αὐτήν; Εἰς ποῖα βιβλία του ἦ ἐπιστολάς του ἦ δημοσιεύματά του; Ὁ Ἐπίσκοπος Κιτίου δὲν γνωρίζει, λέγει (καὶ ἀποροῦμεν πῶς ἐδέχθη χειροτονίαν χωρὶς νὰ γνωρίζει). Ἐζητήσαμεν ἐξ αὐτοῦ νὰ ἀναλάβῃ ὁ ἵδιος νὰ στείλῃ τὴν παροῦσαν μας, ἵνα μὴ φανῶμεν ὡς φατριάζοντες κατ' αὐτόν, ἀλλὰ δὲν ἥθελησε, λέγοντάς μας ὅτι φροντίζει ὁ ἵδιος καὶ ἐπρεπε νὰ ἐμπιστεύμεθα εἰς τὰς ἐνεργείας του· δὲν ἐμπόδισε ὅμως νὰ ἀποταθῶμεν οἱ ἵδιοι, διὰ νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ κάθε ὑποφίαν.

Ἄγιοι Ἀρχιερεῖς, ἀναμένομεν σαφῆ ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησίν μας καὶ εἴμεθα ἀποφασισμένοι νὰ ἀγωνισθῶμεν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, ἔστω καὶ ἐάν, χάριν αὐτῆς, πικράνωμεν ἷ τὸν ἐπίσκοπόν μας, ἷ ὑμᾶς, ἷ ἄλλους οἵτινες θὰ μᾶς ἀποκρύψουν τὴν ἀλήθειαν. Καταντήσαμεν χλεύη τῶν ἔξω καὶ κλονιζόμεθα ἐκ τῶν ἔσω.

Μὲ βαθυτάτην εὐλάβειαν κύπτομεν γόνυ καὶ ἀσπαζόμεθα ἀγίας δεξιὰς ὑμῶν.

Ἐλάχιστα ταπεινὰ τέκνα ὑμῶν,
‘Ο Προσωρινὸς Πρόεδρος:
Κυριάκος Θεοδώρου
‘Ο Γραμματεύς: Χ. Άνδρεου»

Υ.Γ.: Ἀποφεύγομεν δλας τὰς ὑπογραφάς,

εἴμεθα γνωστοὶ εἰς τὸν ἐπίσκοπον πόσοι καὶ ποῖοι εἴμεθα.

Ἀντίγραφον ἔστείλαμεν καὶ εἰς τὸν Μητροπολίτην Κιτίου Ἐπιφάνιον.»

«ΟΜΑΣ Γ.Ο.Χ. ΚΥΠΡΟΥ

20-11-1978 (Π.Ο.Η.)

Πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας

Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, μέσω τοῦ Μ.

Ἀρχιεπισκόπου Ἄνδρεού

Ἄγ. καὶ Ἱ. Σύνοδος, προσπίπτοντες προσκυνοῦμεν ὑμᾶς, ζητοῦντες τὰς εὐχὰς ὑμῶν.

Διὰ τοῦ παρόντος, ὑπενθυμίζομεν ὑμῖν ὅτι, πρὸς μηνὸς καὶ πλέον, ὅταν ἐκαλούσατε ἡμᾶς εἰς τὸ κληρικολαϊκὸν ὑμῶν συνέδριον, ἀποστείλαμεν μίαν ἐπιστολήν, δι᾽ ἣς ἐκφράσαμεν δρισμένας ἀνησυχίας, ἀλλὰ καὶ ἀντίγραφον ἐπιστολῆς ὑμῶν πρὸς τὸ συνέδριον.

Διὰ τούτων ἐζητούσαμεν ἐκ τοῦ συνέδριου λύσιν 3 ζητημάτων, ἵδετε εἰς ἀντίγραφον πρὸς ὑμᾶς. Ἐξ ὑμῶν ἐζητούσαμεν νὰ μᾶς ὑποδείξετε ποὺ ἀναφέρονται αἱ βλασφημία τοῦ Βαρυκόπουλου, διὰ νὰ μελετήσωμεν καὶ βγάλωμεν τὸ ὄρθιὸν συμπέρασμα περὶ τῆς ὑπὸ ἐνὸς χειροτονίας, καὶ εἴτα τῆς χειροθεσίας πάντων ὑμῶν (περιττὸν δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι αὐτὰ ἔλαβαν διάστασιν ἐν Κύπρῳ ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐξ Ἑλλάδος ἐλθόντων πρὸς ὑμᾶς σαλπισμάτων καὶ ἀνοικτῶν ἐπιστολῶν.) Ἐκ τοῦ συνέδριου ἐλάβομεν μίαν ἀποκαρδιωτικὴν ἀπάντησιν 5 ἡμέρας πρὸ τοῦ συνέδριου, ἐκ τῆς Ἱ. Σύνοδου οὐδεμίαν ἀπάντησιν ἐλάβομεν.

Διερωτώμεθα τὶ ἄραγε συμβαίνει; “**Ἡ δὲν δύνασθε νὰ ἀπαντήσετε εἰς ἡμᾶς εὐθέως, ἷ καταφρούεῖτε ἡμᾶς ὡς ἀναξίους λόγου.**” Οποιον δήποτε ἀπὸ τὰ δύο συμβαίνει, μᾶς δίδετε τὰ δικαιώματα νὰ σχηματίσωμεν τὴν ἀντίληψιν, ὅτι τότε προσπαθεῖτε νὰ ἀπαντήσετε ἡμᾶς. Ἀλλέως δὲν ἔξηγεῖται ἡ σιωπή σας. Εἰὰν ἐπρόκειτο περὶ διαφωτισμοῦ ἀληθείας διὰ σωτηρίαν, χρέος ἔχετε νὰ ἀπαντήσετε εἰς τὰς ἀπορίας ποὺ σεῖς μᾶς ἀνοίξατε. Εἰὰν πάλιν μᾶς θεωρεῖτε ἀναξίους λόγου, ἷ ἐὰν δὲν δύνασθε νὰ ἀπαντήσετε, ἐπρεπε νὰ τὸ σκεφθῆτε, ὅταν μᾶς στείλατε Σαλπισμάτα, ἀνοικτὰς ἐπιστολὰς καὶ προσκλήσεις πρὸς τὸ κληρικολαϊκὸν συνέδριον.

Σᾶς πληροφοροῦμεν ὅτι 1) ἡ σιωπή σας, καὶ 2) ἡ ἀπάντησις τοῦ δῆθιν συνέδριου μᾶς

ἀπογοήτευσαν, ἀλλὰ πολὺ μᾶς ἐφώτισαν νὰ ἔξηγήσωμεν τὶ θέλατε ἀπὸ ἡμᾶς μὲ τὰ ἀνωτέρω σαλπίσματα: εύτυχῶς μᾶς φύλαξε ὁ Θεός, καὶ δὲν ὑπακούσαμεν νὰ διχασθῶμεν μὲ τὸν ἐπίσκοπον ἡμῶν, καὶ νὰ πιστεύσωμεν καὶ τὸ κορύφωμα τῶν κακῶν, τὴν περιβόητον ἐγκύκλιον τοῦ 1977, ποὺ θὰ μείνῃ στίγμα εἰς τὴν ἴστορίαν.

Ἐὰν οὕτως θέλετε νὰ μᾶς κυβερνήσετε καὶ διαφωτίσετε, Ἀγιοι Ἀρχιερεῖς, θὰ ἐπιτύχετε τὸ ἐναντίον, θὰ μᾶς διαλύσετε μέχρι ἐνός.⁴ Ἡ δὲ ἀπογοήτευσίς μας μεγαλώνει, δταν μᾶς γράφουν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅτι κι' αὐτοὶ ἀπογοητεύονται μὲ ὀρισμένας δημοσιεύσεις καὶ ἐνεργείας, διὰ νὰ ἀποσπάσετε τοὺς πιστούς (οἵτινες εἶναι προσήλυτοι καὶ ἀστήρικτοι, ποὺ τοὺς γνωρίσαμεν προσωπικῶς) πρὸς τὴν δικαιοδοσίαν σας καὶ ἀπόφεις σας, εἰσπηδῶντες καὶ διαλύοντες τοὺς κόπους ἄλλων.

Σκοπὸς τῆς παρούσης εἶναι ἀπλῶς νὰ ἔκφράσωμεν τὴν ἀπογοήτευσίν μας ἀπὸ τὴν τακτικήν σας, ποὺ μᾶς διαλύει - αὐτὸ τὸ διαλύει, προσέξατε το, δὲν θέλομεν νὰ ἐπεκταθῶμεν· ἀναμένομεν μόνον μὲ ἐμπιστούνην εἰς τὸν ἐπίσκοπόν μας, πῶς θὰ χειρισθῇ τὰ πράγματα, ἀν καὶ τὸν βλέπομεν ἀπρόθυμον διὰ κάθε ἐνέργειαν, κουρασθείς, ὡς λέγει.

Μετὰ σεβασμοῦ ἀσπαζόμεθα τὰς ἀγίας ὑμῶν δεξιάς, ἐλάχιστα τέκνα ὑμῶν.

Διὰ τὸν σκανδαλιζόμενον λαὸν τῆς Κύπρου,
‘Ο Προσωρινὸς Πρόεδρος:
Κυριάκος Θεοδώρου
‘Ο Γραμματεὺς: Χ. Άνδρέου»

«ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣΟΣ
ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΦ. ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ 22
ΑΘΗΝΑΙ Τ.Τ. 308, ΤΗΛ. 352.925-352.144
Ἐν Αθήναις τῇ 23/12/78
ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ.: 1477

Τέκνα ἐν Κυρίῳ πνευματικά.

Ἐλάβομεν τὴν ἀπὸ 20/11/78 ἐπιστολήν σας πρὸς τὴν Ιερὰν Σύνοδον καὶ ἔξητάσαμεν καλῶς τὰ ἐν αὐτῇ διαλαμβανόμενα.

4) Ἀκρωτὸν προφητικὸν τὸ λεχθὲν τοῦτο, πρὸς ἀκριβῶς τριάκοντα ἑτῶν!...

Πρὸς ὅμως ἀπαντήσωμεν πρὸς ὑμᾶς ἐπὶ τῶν ἀπασχολούντων ὑμᾶς θεμάτων, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐκκλησιαστικὴ τάξις προβλέπει ὅπως δι' οἰονδήποτε ἐκκλησιαστικὸν θέμα πρέπει νὰ ἀπευθύνεσθε πρῶτον εἰς τὸν οἰκεῖον Ἐπίσκοπον, καὶ κατόπιν μέσω αὐτοῦ πρὸς τὴν Ιερὰν Σύνοδον, ἐν ᾧ περιπτώσει δὲν ἐπιλυθοῦν ἀρκοῦντως τὰ ἐρωτήματά σας διὰ τοῦτο:

Παρακαλεῖσθε ὅπως καὶ διὰ τὰ ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἐπιστολῇ σας διαλειφθέντα θέματα, ὡς καὶ δι' οἰονδήποτε ἔτερον, ἀπευθύνεσθε εἰς τὸν Σεβ/τὸν Ποιμενάρχην σας Μητροπολίτην κ.κ. Ἐπιφάνιον, ἢ μέσω Αὐτοῦ πρὸς τὴν Ιερὰν Σύνοδον, διότι οὕτως προβλέπονταν οἱ θεῖοι Κανόνες καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ τάξις.⁵

Εὐχόμενοι πᾶσιν ὑμῖν τοῖς ἐν Κύπρῳ ἀγωνιζομένοις Γνησίοις Ὁρθοδόξοις Χριστιανοῖς, πᾶν δώρημα τέλειον, σὺν ταῖς πατρικαῖς ἡμῶν εὐχαῖς ὅπως διέλθετε θεαρέστως τὰς Ἅγιας ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Νέου ἔτους, διατελοῦμεν.

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης
† Ό Αρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἐλλάδος Ἀνδρέας
Ἐντολῇ Αρχιεπισκόπου
ὅ Γραμματεὺς
Αρχιμανδρίτης Παῦλος Καραγκούνης»

«Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην
Γ.Ο.Χ. Κιτίου κ.κ. Ἐπιφάνιον
Ιερὰ Μονὴ Μεταμορφώσεως

19.1.1979

Σεβασμιώτατε καὶ πνευματικὲ ἡμῶν πατέρα, γονυκλινεῖς ἀσπαζόμεθα τὴν δεξιὰν ὑμῶν.

Ἐν πρώτοις ζητοῦμεν συγγνώμην ὅπου καὶ πάλιν θὰ κουράσωμεν ὑμᾶς διὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, ἀλλὰ καὶ αἱ περιστάσεις ἀναγκάζουν ὑμᾶς.

Θέτομεν ὑπ' ὅψιν ὑμετέρας Πανιερότητος τὴν ἐπιστολήν, ἥν ἀπέστηλεν πρὸς ὑμᾶς ὁ Αρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος, Κωνσταντινουπόλεως 22, διὰ τοῦ Γραμματέως Παύλου Καραγκούνη Ἀρχ/του. Ἐπίσης θέτομεν ὑπ' ὅψιν ὑμετέραν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Σύνοδον ὑπὸ ἡμερ. 20/11/78, σᾶς εἶχαμε στείλη

5) Περιττὸν νὰ σχολιάσωμεν τὴν ἀπαράδεκτον ταύτην «ἀπάντησιν»-ὑπεκφυγήν, μετὰ μάλιστα παρατεταμένην σιωπὴν 3 μηνῶν, ἡ ὁποία καθὼς θὰ ἰδωμεν, ἐσυνεχίσθη... ἐπ' ἀριστον!!

δὲ καὶ ἀντίγραφον. Διὸ καὶ παρακαλοῦμεν, ἐφ' ὅσον μᾶς ἐδηλώσατε ἀδυναμίαν νὰ ἀπαντήσετε εἰς τὰ ἔρωτήματά μας, ὅπως εἰσαγάγετε τὴν ἐπιστολήν μας πρὸς τὴν Ἰ. Σύνοδον, συμφώνως τῆς ὑποδείξεως ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. κ.κ. Ἀνδρέου ὑπὸ ἡμερ. 23/12/78 ἀρ. πρωτ. 1477.

Γονυκλινεῖς ἀσπαζόμεθα τὴν ὑμετέραν ἄγ. δεξιὰν ζητοῦντες ὑμετ. ἄγ. εὐχάς, τὰ ἐλάχιστα πνευματικὰ τέκναν ὑμῶν.

‘Ο Προσωρινὸς Πρόεδρος:
Κυριάκος Θεοδώρου
‘Ο Γραμματεύς: Χ. Ἀνδρέου»

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΚΥΠΡΟΥ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΙΤΙΟΥ Γ.Ο.Χ.

26.1.1979

Ἄρ. Πρωτοκόλλου: 121

Πρὸς τὴν Ἰ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας
Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Κωνστ/πόλεως, 22 -ΡΟΥΦ- ΑΘΗΝΑΣ

Σεβαστὴ καὶ ἄγ. Σύνοδος, ὁ Χριστὸς εἴη ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν.

Κατὰ τὴν 20.1.1979, ὁ Κ. Χ. Ἀνδρέου μοῦ ἐπέδωσε ἐπιστολὴν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Γ.Ο.Χ., Κωνστ/πόλεως 22, δι' ἣς ὑποδεικνύει εἰς αὐτὸὺς ὅτι ὀφείλουν νὰ καθυποβάλουν τὰ ἔρωτήματά των, τὰ ὄποια ἀναφέρονται εἰς προηγουμένας αὐτῶν ἐπιστολὰς πρὸς τὴν Ἰ. Σύνοδον καὶ τὰ πανελληνικὰ (sic) Συνέδρια, μέσου τοῦ ἐπισκόπου αὐτῶν. (Ἀπορία κατέλαβε ἡμᾶς, Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, πῶς ἐπ' ἐσχάτως ἐκρίνατε ὅτι πρέπει νὰ γίνονται αἱ εἰσηγήσεις καὶ αἱ ἀπαντήσεις κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν· καὶ διερωτώμεθα, ἄραγε πρόκειται περὶ ἐφαρμογῆς τάξεως τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν διοίκησιν ὑμῶν δι' ὀλας τὰς πράξεις, ἢ πρόκειται κατ' ἐκλογὴν ὑποθέσεων;)

Ἐφ' ὅσον, Ἅγιοι ἀδελφοί, αἱ προσκλήσεις τῶν Χριστιανῶν δὲν ἔγιναν κατὰ τὴν τάξιν ποὺ ὑποδεικνύει ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τὴν ὑπὸ ἀριθ. πρωτ. 1477 καὶ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 23.12.78, καὶ ἐφ' ὅσον αἱ ἀπορίαι καὶ τὰ ζητήματα ποὺ ἀναφέρονται οἱ Χριστιανοὶ τοὺς ἐγενήθησαν ἀπὸ τὰ μὴ κατὰ τάξιν σταλέντα σαλπίσματα καὶ ἀνοικτὰς ἐπιστολάς,

ὅπως ἀναφέρονται εἰς τὴν πρὸς ὑμᾶς τῆς 20.11.78, ἀναφέρονται δὲ καὶ εἰς τὴν τελείως ἀτάκτως σταλείσαν ἐγκυκλιον τοῦ 1977, δὲν εἶναι ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἐμὴν ταπεινότητα νὰ δώσω τὰς δεούσας ἐξηγήσεις. Συνεπῶς κατὰ τὴν ὑπόδειξιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὑμῶν καὶ τὴν ἀπάντησιν τῶν ὑπογεγραμμένων ἀντιπροσώπων, χρέος ἔχετε καὶ ἀπαραίτητον εἶναι νὰ δώσετε εἰς αὐτὸὺς τὰς δεούσας ἐξηγήσεις καὶ ἀναπαύσετε τὰς ἐξεγερμένας ἐξ ὑμῶν, ὡς ἀναφέρονται, συνειδήσεις. Ἄδιαφορῶς ἐγώ, ἐδὲν κανονικῶς τὸ πράξετε ἡ ἀκανονίστως.

Διότι γνωρίζω ὅτι, ὡς μέχρι τοῦδε, δὲν ὑπῆρχε κανονικότης εἰς τὰς ἐνεργείας ὑμῶν. Ἐὰν ἀπὸ τοῦδε θὰ ἐφαρμόσετε κανονικότητα, εὐχῆς ἔργον θὰ εἶναι, κι' ἵσως εὐλογήσῃ ὁ Θεὸς τὸ ἔργον ὑμῶν. Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι μέσα στὰ πλαίσια τῆς κανονικότητος καὶ ἡ σιωπή, ἥν τηρεῖτε εἰς ὄλας τὰς ἐπιστολὰς καὶ ὑποθέσεις ποὺ ἔγραψα πρὸς ὑμᾶς. Σιωπὴ δύναται νὰ τηρηθῇ εἰς μίαν ὑπόθεσιν ποὺ δὲν λαμβάνει τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, δταν αὐτὴ πρόκειται νὰ προλάβῃ σκάνδαλα καὶ νὰ ὠφελήσῃ· δταν ὅμως ἵδη τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, τότε πρέπει διὰ τοῦ ἴδιου τρόπου νὰ δοθῇ ἡ ἀπάντησις, ἐκτὸς ἐδὲν προλαβόντως τὰ ἐνδιαφερόμενα μέρη συμφωνήσουν εἰς τὴν διαφοράν, καὶ τότε δημοσιεύεται ὅτι ἐλύθη ἡ διαφορά, μὴ οὖσης οὕτως τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὴν δημοσιευθεῖσαν κατηγορίαν.

Λυποῦμαι, Ἅγιοι ἀδελφοί, διὰ τὴν ἀνάγκην ποὺ εὑρίσκομαι νὰ γράψω ἐπανειλημμένως καὶ νὰ μὴ λάβω ἀπάντησιν, ἥ κι' ἐδὲν ποτὲ δοθῇ τοιαύτη, ξεφεύγων (sic) ὄλως δι' ὅλου τοῦ αἰτουμένου θέματος καὶ τῆς διορθώσεως.

Παρακαλῶ λοιπὸν ὑμᾶς, ὅπως ἀπαντήσετε τόσον εἰς τοὺς Χριστιανοὺς εἰς τὰ ἔρωτήματά των, ὅσον καὶ εἰς ἐμέ, εἰς ὅσα ἔγραψα πρὸς ὑμᾶς καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ.κ. Ἀνδρέαν, ἀπὸ τῆς περιβοήτου καὶ ἰστορικῆς ἐγκυκλίου τοῦ Ιουνίου 1977 καὶ ἐντεῦθεν, ὅπου δὲν εἴχομεν πλέον καμμίαν συνάντησιν, διότι ἔτεμε τομὴν ἐκτὸς ἥν ἐγνώριζον (sic) ἀπὸ 20έτιας καὶ πλέον.

Ἐλάχιστος Συλλειτουργὸς ὑμῶν προσπίπτοντας ἔως ἐδάφους, ἀσπαζόμενος τοὺς πόδας ὑμῶν, οὓς οὐ δύναμαι διὰ ὅδατος ἀποπλῦναι, ἀλλ' ἵσως διὰ δακρύων.

† ‘Ο Μητροπολίτης Κιτίου Ἐπιφάνιος»

Καὶ ὅμως ἔξακολούθησε καὶ πάλιν σιωπή...

(συνεχίζεται...)

«ΕΣΤΩ ΔΕ Ο ΛΟΓΟΣ ΥΜΩΝ NAI NAI, ΟΥ ΟΥ»

Άνεγγωσαμεν εἰς τὸν «Όρθοδοξὸν Τύπον» (φ. 1738 / 6 Ιουνίου 2008, σελ. 1, 5) ἄρθρον ὃ πὸ τὸν τίτλον «Μόνον μὲ χριστιανικὸν πνεῦμα ἡ ρύθμισις τοῦ ζητήματος τῆς Ι. Μ. Ἐσφιγμένου Αγ. Ὁρους», τὸ ὅποιον ὀναλύει μερικῶς τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν ἔχουν περιέλθει αἱ σχέσεις μεταξὺ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινούπολεως καὶ τῆς ὡς ἄνω Ιερᾶς Μονῆς.

Πρόκειται περὶ ἐνὸς συμπαθοῦς ἄρθρου, τὸ ὅποιον, ἐν πρώτοις, φαίνεται νὰ διάκειται θετικῶς πρὸς τοὺς Ζηλωτὰς Ἐσφιγμενίτας Μοναχούς. Άνευ δειλίας ὁ συντάκτης τοῦ ἄρθρου κ. Γαβριὴλ Θ. Λαμψίδης (δημοσιογράφος), ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, ὅμολογει ὡς φευδορθόδοξον τὸν πατριάρχην κ. Βαρθολομαίον, γράφων τὰ ἔξῆς: «Τὴν τάξην, πρωτίστως τὴν θρησκευτική, δὲν νομιμοποιεῖται νὰ τῇ ζητᾷ ἐκεῖνος ποὺ ἀπομακρύνθηκε ὅσο κανένας ἄλλος ἀπὸ τὴν ὁρθόδοξην πίστην». (Αὐτά τὰ ὅμολογει ὅχι κάποιος «φανατικὸς Παλαιοημερολογίτης», ἀλλ’ ἔνα μέλος τῆς κρατικῆς νεοημερολογιτικῆς «ἐκκλησίας»!) Καὶ συνεχίζει: «Ἐπίσης, ὁ ἴδιος (σ.σ. ὁ κ. Βαρθολομαίος) δὲν νομιμοποιεῖται νὰ προβάλλει αἴτημα μνημόνευσής του, διότι προκαλεῖ καὶ, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενο, θὰ τὰ ἀκούσει! Μάλιστα, τὸ κατηγορητήριο ἐναντίον του ἀφορᾶ παραβάσεις βαρυτάτης μορφῆς, ἀπὸ θρησκευτικῆς, λατρευτικῆς καὶ δογματικῆς ἀποφῆς καὶ ἡ ποινὴ ποὺ προβλέπουν, γιὰ τὴν περίπτωσή του, οἱ Ιεροὶ Κανόνες (τὸ σύνταγμα τῆς Ἐκκλησίας), εἶναι καθαίρεση καὶ ἀμετάκλητος ἀφορισμός! Η πτώση του εἶναι ἡ χειρότερη στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἴστορία!... Δὲν ἀποτελεῖ σοβαρὸ ἐπιχείρημα ὅτι οἱ μοναχοὶ τῆς ἀνωτέρω Μονῆς δὲν μνημονεύουν τὸν οἰκουμενικὸ πατριάρχη, ὥστε νὰ δικαιολογεῖται ὁ χαρακτηρισμός τους ὡς «σχισματικῶν»... Η κατοχύρωση τῆς ἀρνησης τῶν Ἐσφιγμενιτῶν εἶναι ἀπόλυτη καὶ τοῦς τιμᾶ, ἐνῶ ἀφήνει ἐμάς τοὺς ὑπόλοιπους ἔκθετους!».

Ο σεβαστὸς ἀρθρογράφος κάμει μίαν ὁρθοδοξιτάτην θεώρησιν τῶν γεγονότων. Δυστυχῶς ὅμως, ὀλίγον κατωτέρω, παρεισδύουν κάποιαι ἐν μορφῇ συμβουλῶν ἀστοχαι καὶ ἀπαράδεκται ἐξ Ὁρθοδόξου ἀπόφεως θεωρίαι, παντελῶς ἀντιβαίνουσαι πρὸς τὴν Πατερικὴν Παράδοσιν. Ἀναφέρει λοιπόν: «Ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ τοῦ κόσμου, εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ δεχτοῦμε, ἀλλὰ καὶ νὰ συμβουλέψουμε τοὺς Ἐσφιγμενίτες, νὰ μνημονεύουν, χάριν οἰκονομίας, τὸν

οἰκουμενικὸ πατριάρχη καὶ ὁ Θεὸς ποὺ διαβάζει καὶ τὶς κρυφὲς σκέψεις μας, γνωρίζει γιατὶ γίνεται ἡ μνημόνευση καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ...».

Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν ὁ κ. Λαμψίδης ταῦτα τὰ γράφει ἐκ πεποιθήσεως ἢ εἰρωνικῶς δι’ ὅσους ἔχουν τοιαύτην ἀποφιν. Ἄλλα —ἐφ’ ὅσον αἰωρεῖται ἡ θέσις τοῦ γράψαντος καὶ, ἐπὶ πλέον, ὁ ἴδιος συμπληρώνει, ὅτι δὲν ταυτίζεται μὲ τὰς «ζηλωτικὰς θέσεις-ἀπόψεις» — εἴμεθα ύποχρεωμένοι νὰ ἀντιπαραβάλλωμεν τὰς ὡς ἄνω ἀστιρήκτους ἀπόψεις μὲ τὴν Εὐαγγελικήν, Ἀποστολικήν καὶ Ἀγιοπατερικήν θέσιν τοῦ πράγματος, καὶ νὰ παρουσιάσωμεν εἰς τὸν ἀδελφὸν τὸν δρόμον τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας.

Ο Ἀπόστολος Παῦλος, εἰς τὴν πρὸς Κολασσαῖς Ἐπιστολὴν του (κεφ. β', στ. 8), ἐφιστᾶ τὴν προσοχὴν εἰς τοὺς φευδοδιδασκάλους, γράφων: «Βλέπετε μὴ τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, καὶ οὐ κατὰ Χριστόν.» (δηλαδή: «Προσέχετε, μήπως σᾶς ἔξαπατήσῃ κανεὶς καὶ λεγλατήσῃ τὸν θησαυρὸν τῆς πίστεώς σας μὲ τὴν φευδῆ φιλοσοφίαν καὶ τὴν κούφιαν ἀπάτην, ἡ ὅποια βασίζεται εἰς τὴν φευδῆ καὶ ἀκατάστατον παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὴν παιδαριώδη καὶ μωρὰν ἀντίληψιν περὶ τῶν στοιχείων τοῦ κόσμου, καὶ ὅχι σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ»). Καὶ εἰς τὴν «ἐπὶ τοῦ Ὁρους Ὁμιλίαν» ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς λέγει: «Ἐστω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν ναὶ ναί, οὐ οὔ· τὸ δὲ περισσὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἔστιν» (Ματθ. ε', 37).

Θὰ ἦτο, ἄραγε, φρόνιμον καὶ σύμφωνον μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου μας καὶ τὴν συνέπειαν τὴν ὅποιαν ἐπιδεικνύει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς αὐτήν, ἡ στάσις τῶν Ἐσφιγμενιτῶν Πατέρων, ἐν τῇ πράξει νὰ μνημονεύουν τὸ ὄνομα τοῦ κακοδόξου κ. Βαρθολομαίου καὶ θεωρητικῶς νὰ διαφωνοῦν μετ’ αὐτοῦ; Τοιαύτη «λογικὴ» δὲν ἀποτελεῖ ὁρθοδόξον πιστεύων ἄλλα ύποκρισίαν καὶ πλάνην! Πλάνη ἀπογυμνωμένη μὲ τὸ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας φωτεινόν, ὅμολογιακὸν παράδειγμα πλείστων Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι ἐτήρουν τὰ ὡς ἄνω Εὐαγγελικὰ ρητὰ ἔως καὶ μαρτυρικοῦ θανάτου.

Ἔχοντες ὡς βάσιν τὴν μόνην ἀληθῆ διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου μας, οἱ Πατέρες μας διέκοπτον οἰανδήποτε πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μεθ’ οἰουδήποτε μὴ τηροῦντος καὶ διαστρέφο-

ντος τὴν ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, καὶ τὸν ἀφώριζον (σ.σ. ἀφορίζω=ἀποκλείω) —ώς αἱρετικὸν ὅντα— ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἀντιπροσωπευτικῶς, θὰ ἀναφερθῶμεν μόνον εἰς τὸν Ἅγιον Μάξιμον τὸν Ὄμολογητήν, ὁ ὅποιος, κατὰ τὴν περίοδον ὅπου ἡ Ἐκκλησία ἐμαστίζετο ὑπὸ τῆς αἱρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ, διέκοψεν πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μεθ' ὅλων τῶν Πατριαρχείων τῆς ἐποχῆς του καὶ ὅλων τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν οἱ ὅποιοι ὑπῆγοντο εἰς αὐτά, διότι προσεχώρησαν εἰς τὴν πλάνην καὶ τὴν αἵρεσιν. Μάλιστα, εἰς ἔρωτησιν πρὸς αὐτόν, ὅτι «ὅλα τὰ Πατριαρχεῖα συνεφώνησαν καὶ ἔμεινες μόνος μὲ τοὺς μαθητάς σου· εἶναι δυνατὸν νὰ κατέχῃς τὴν ἀλήθειαν μόνον ἐσύ;», ἀπῆντησεν ὁ Ἅγιος διὰ τῶν λόγων τοῦ ὄσιου Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου· «ὅπου εἰς καὶ ἡ ἀλήθεια, ἐκεὶ καὶ ἡ Ἐκκλησία». Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς Ὁρθοδόξου Ὄμολογίας ἦτο νὰ ἔξορισθῇ, νὰ φυλακισθῇ καί, ἐν τέλει, νὰ ἐκκοπῇ ἡ δεξιὰ αὐτοῦ χεῖρ καὶ ἡ ἀγία αὐτοῦ γλώσσα. Ὄμως, ἡ ἀσυμβίβαστος αὐτοῦ στάσις εἰς τὰ θέματα τῆς πίστεως καὶ ἡ ἐμμονὴ εἰς τὰ πάτρια δόγματα κατέστησεν αὐτὸν Μέγαν Ἅγιον καὶ Ὄμολογητὴν τῆς Μιᾶς, Ἅγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὁδήγησεν ἡμᾶς νὰ ἐκζητῶμεν σήμερον τὴν ἀγίαν αὐτοῦ εὐχὴν καὶ εὐλογίαν. Ἐξ' ἀντιθέτου, οἱ διώκται τοῦ Ἅγιου ἐπέτυχον νὰ καταγραφοῦν εἰς τὰ μαῦρα κατάστιχα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ὡς ἀντίχριστοι πολέμιοι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ὡς παραβάται καὶ ἐπιβουλοὶ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως.

Ἐχοντες τοιοῦτον παράδειγμα ὁρθῆς Ὄμολογίας, ὁ καθεὶς ἀντιλαμβάνεται, ὅτι δὲν νοεῖται νὰ λέγῃ ἄλλον τι τὸ στόμα (νὰ μημονεύεται δηλ. ὁ κακόδοξος πατριάρχης) καὶ ἄλλον τι ἡ καρδία (νὰ διαφωνῶμεν συνειδησιακὰ μὲ τὰ αἱρετικὰ ἀνοίγματα τοῦ πατριάρχου).

Ἐχοντες κατὰ νοῦν τοὺς λόγους τοῦ ὄσιου Ιωάννου τοῦ Σιναϊτοῦ —ὅτι ὅπως τὸ πλοιὸν μὲ τὸν καλὸν κυβερνήτην φθάνει σῶον εἰς τὸν λιμένα, οὕτως καὶ ἡ ψυχή, μόνον μὲ καλὸν ποιμένα ἀνεβαίνει εἰς τὸν οὐρανόν— πῶς οἱ Ζηλωταὶ Πατέρες τοῦ Ἅγιου Ὁρούς νὰ ἐμπιστεύθων τὰς ψυχάς των εἰς τὰς χείρας ἐνὸς δεδηλωμένου, ἐκπεσόντος τῆς ἀληθοῦς Πίστεως, Οἰκουμενιστοῦ Πατριάρχου; Πῶς οἱ Ζηλωταὶ Πατέρες (ἄλλα καὶ οἱ ἐκτὸς Ἅγιου Ὁρούς Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί) θὰ ἀναγνωρίσουν ὡς ὁρθόδοξον ποιμένα ἔναν Οἰκουμενιστὴν Πατριάρχην (ἢ Ἀρχιεπίσκοπον, ἢ ἐπίσκοπον, ἢ ἰερέαν...); Πῶς δύναται ἔνας Ἅγιορείτης νὰ μημονεύῃ τοῦ ὀνόματος τοῦ κ. Βαρθολομαί-

ου, ὁ ὅποιος εἰς τὴν 6ην Γενικὴν Συνέλευσιν τῆς «Παγκοσμίου Διασκέψεως Θρησκείας καὶ Εἰρήνης» ἐδήλωσεν ὅτι: «Θὰ πρέπει νὰ συντελέσωμεν δύοι μας εἰς τὴν προώθησιν τῶν πνευματικῶν ἀρχῶν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς ἀδελφοφύνης καὶ τῆς εἰρήνης. Τοῦτο ὅμως θὰ μπορέσῃ νὰ γίνῃ μόνον ἐὰν εἴμεθα ἡγαμένοι ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἐνὸς Θεοῦ... Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Ὁρθόδοξοι, Προτεστάνται καὶ Ἐβραῖοι, Μουσουλμάνοι καὶ Ἰνδοί, Βουδισταὶ καὶ Κουμφουκιανοί, ἥλθε ὁ καιρός ὅχι ἀπλῶς διὰ μίαν προσέγγισιν, ἀλλὰ διὰ μίαν συμμαχίαν...»; (βλ. περιοδ. «Ἐπίσκεψις», φ. 511/30-11-1994)

Δύνανται τὰ ώς ἄνω (καὶ ἄλλα πολλά!!) νὰ ἐκφέρονται ἀπὸ χείλη ἐνὸς «Ὁρθοδόξου» Πατριάρχου; Δύνανται Ἐβραῖοι (ὁ ὅποιοι ἀπορρίπτουν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν Ἀναρχὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ) νὰ συμπροσεύχονται πρὸς τὸν ἴδιον Θεόν μετὰ Ἰνδουιστῶν (οἱ ὅποιοι λατρεύουν πλῆθος Θεῶν), μετὰ Κουμφουκιανῶν (ὁ ὅποιοι κυρίως πιστεύουν εἰς ἐννέα υἱούς της Θεοῦ), μετὰ Παπικῶν (οἱ ὅποιοι ἔξισώνουν τὸν Πάπαν ώς ἀλάθητον μὲ τὸν Θεόν) καὶ μετὰ «Ὁρθοδόξων» (οἱ ὅποιοι, τελικῶς, δὲν πιστεύουν εἰς οὐδέν); Πῶς συνδυάζονται αἱ δηλώσεις τοῦ κ. Βαρθολομαίου μὲ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου μας· «Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή»; (Ιωαν. ιδ', 6)

Ἀγαπητὲ καὶ σεβαστὲ συντάκτα! Ἄς φαίνεται ἡ πολυάριθμος κρατικὴ νεοημερολογιτικὴ «ἐκκλησία» ώς ἐκκλησία, μὲ ἀνωτέραν «κεφαλὴν» ἔναν «πράσινον» —ὅπως τὸν διαφημίζουν δύοι— Πατριάρχην· ἄς μημονεύουν ἔναν Οἰκουμενιστὴν Πατριάρχην αἱ λοιπαὶ 19 Μοναί· ἄς εἶναι μόνον 300 οἱ ζηλωταὶ πατέρες εἰς τὸ Ἅγιον Ὁρος· ἄς στεροῦνται ιατροῦ, φαρμάκων καὶ τροφίμων οἱ Ἐσφιγμενίται· ἄς χαρακτηρίζονται ώς «σχισματικοί»· ἄς διώκωνται ὑπὸ τοῦ ἀθέου Κράτους καὶ τῶν συμβιβασμένων ρασσοφόρων, ἐπειδὴ «ἔτολμησαν» νὰ ἀκολουθήσουν τὸ λαμπρὸν παράδειγμα τῶν Ἅγίων Ὄμολογητῶν τῆς Ἐκκλησίας...

Οἱ Ζηλωταὶ πατέρερες μετὰ πίστεως καὶ χαρᾶς διάγουν τὸν —ύπὸ ἀποκλεισμὸν καὶ μετ' ἐμποδίων— ἀγιομίμητον βίον των, διότι δὲν ὑπολογίζουν τὰς «κοινωνίας στοιχεῖα» ἀλλὰ τὴν κατὰ Χριστὸν διδασκαλίαν! (βλ. Κολ. β', 8)

Γνωρίζουν καλῶς τοὺς λόγους τοῦ Ἅγ. Νικηφόρου Πατριάρχου Κων/λεως, ὅτι· «ἀκόμη καὶ ἐὰν ὀλίγοι μείνουν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ εύσεβειαν, αὐτοὶ θὰ ἀποτελοῦν τὴν Ἐκκλησίαν· τὸ δὲ κῦρος καὶ ἡ προστασία τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν θὰ ἐνεργεῖται ὑπ' αὐτῶν»!

Ιερομόναχος Άλεξανδρος

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Έκοινοποιήθησαν αἱ ἀκόλουθοι ἐπιστολαὶ πρὸς τὸ ἡμέτερον Περιοδικὸν «Ορθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα· Α) τοῦ Παν/τού Ιερομονάχου Ιωακείμ Εὐαγγελάτου, Ἡγουμένου τῆς Ιερᾶς ἀνδρῶν Μονῆς Αγίου Παντελεήμονος Πατρῶν, πρὸς τὴν συντακτικὴν ἐπιτροπὴν τῆς «Φωνῆς τῆς Ορθοδοξίας» καὶ Β) τοῦ ἔκλεκτοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Παρασκευᾶ Κελεμπέκογλου, πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Ορθόδοξος Τύπος»· τὰς ὅποιας καὶ παραθέτομεν ὡς ἀκολούθως:

A) «ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ ΛΥΚΟΧΟΡΟΣ ΠΑΤΡΩΝ

Ἄριθ. Πρωτ: 114

Ἐν τῇ Ιερᾷ Μονῇ, τῇ 04/17-07-2008

Πρός: Τὴν συντακτικὴν ἐπιτροπὴν τῆς «Φωνῆς τῆς Ορθοδοξίας»

Ἐπληροφορήθην μόλις πρόσφατα τὸ καθ' ἡμῶν ὑβριστικὸν σας δημοσίευμα, καθότι ἔχω παύσει νὰ παρακολουθῶ τὰ ὑμέτερα, ὡς ὄντα ψυχοφθόρα καὶ ἀνωφελῆ.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ιστορία ἔχει καταγράψει οὐκ ὀλίγους Ἐπισκόπους, οἵ ὅποιοι ἀνευ ὁρθῆς κρίσεως καὶ ἀγάπης, πλήρεις δὲ αὐταρχισμοῦ καὶ φθόνου, προσπαθοῦν νὰ ἔξοντάσσουν ποικίλοις τρόποις διαφόρους ἀνιδιοτελεῖς Κληρικοὺς καὶ Λαϊκούς! Πλήν, τὸ μόνον ποὺ ἐπέτυχαν ἵτο νὰ μείνουν εἰς τὰ μαῦρα κατάστιχα τῆς Ιστορίας ὡς καταχρασταὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας ποὺ τοὺς ἐδόθη, ὡς ἐπίβουλοι τῆς Ορθοδοξίου εἰρήνης καὶ εὐταξίας, καὶ παραδείγματα πρὸς ἀποφυγὴν.

Λυποῦμαι βαθύτατα δὶ' ὑμᾶς, διότι ἐπελέξατε δὶ' ἔαυτοὺς ὅπως γραφῆτε εἰς τὰ ὡς ἄνω κατάστιχα, ἔξαιτίας τῆς παντελῶς ἀντικανονικῆς ἐπιβολῆς διαφόρων ἀνισχύρων καὶ παραλόγων Ἐκκλησιαστικῶν «ποινῶν» ἐναντίον πολλῶν ἀναιτίων, ὃν ἔσχατος εἶναι ὁ γράφων.

Χαίρομαι, ὅμως, δὶ' ὅλους αὐτοὺς καὶ διὰ τὴν ταπεινότητά μου, διότι πράγματι, αἱ κατάφωροι

ἐναντίον μας ἀδικίαι καὶ συκοφαντίαι ἀποτελοῦν ἐφόδιον πολύτιμον ἐνώπιον τοῦ Δικαιοκρίτου Κυρίου κατὰ τὴν ἔνδοξον Αὐτοῦ Δευτέραν Παρουσίαν, πρὸ τῆς ὅποιας εὔχομαι νὰ δώσῃ εἰς ὅλους μας τὴν δέουσαν μετάνοιαν, προτοῦ νὰ εἴναι ἀργά.

Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡς ἄνω πολύτιμον ἐφόδιον, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὴν ἀνεκτίμητον εὐκαιρίαν ποὺ διὰ τοῦ διωγμοῦ μοῦ προσφέρατε, οὕτως ὡστε νὰ γλιτώσω ἐμαυτὸν καὶ τοὺς σὸν ἐμοὶ ἐξ τοῦ Προτεσταντικοῦ τύπου σωματείου-«Ἐκκλησίας» πονηρευομένων, τὸ ὅποιον ἐξ ἄκρας ὑπεροφίας καὶ πλάνης ἐδημιουργήσατε, καὶ ἐν ἀγνοίᾳ μας εὑρέθημεν ἀκολουθοῦντες. Άλλὰ μᾶς ἥλεγον ὁ Κύριος καὶ ἐπεστρέφαμεν εἰς τὴν γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Του, καὶ εἰς ποιμένας ἀγαθοὺς καὶ Ὁρθοδόξους! Πρᾶγμα τὸ ὅποιον εὔχομαι καὶ διὰ πολλοὺς ἄλλους ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς ποὺ (καθὼς καλῶς γνωρίζω) τὸ ἐπιθυμοῦν, ἀλλὰ στενάζουν κάτωθεν τῆς ὑμετέρας ἀντιχριστιανικῆς αὐταρχικότητος, ἦν εἴθε νὰ καταργήσῃ ὁ Δεσπότης τῶν ἀπάντων. Άμήν!

Δόξα τῷ Κυρίῳ πάντων ἐνεκεν!

Ο ἐν Ιερομονάχοις ἐλάχιστος,

π. Ιωακείμ Εὐαγγελάτος.»

B) «Πρὸς ἐφημερίδα «Ορθόδοξον Τύπον» ἐν Σέρραις, 1η Ιουλίου 2008

Κύριε διευθυντά, ὀνομάζομαι Παρασκευᾶς Κελεμπέκογλου, είμαι ἀγιογράφος καὶ ἀρθρογραφῶ εἰς τὸ διμηνιαῖον ἐπίσημον δελτίον τῆς Ιερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανῶν «Ορθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα», καὶ τυγχάνω σταθερὸς ἀναγνώστης τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος σας παλαιόθεν, καὶ ἐκ τῆς ὅποιας μάλιστα οὐκ ὀλίγας φοράς ἔχω ἀντλήσει χρησίμους πληροφορίας καὶ στοιχεῖα διὰ τὴν συγγραφὴν τῶν ἀρθρῶν μου.

Κατόπιν αὐτῶν τῶν συστάσεων, ἡμιπορεῖτε νὰ φαντασθεῖτε τὴν ὁδυνηρὰν ἐκπληξιν ποὺ ἐδοκίμασα ὅταν διεπίστωσα, ὅτι ἡ ὑμετέρα ιστορικὴ ἐφημερίς «Ορθόδοξος Τύπος», ἔχοντας μέσον, διὰ τὴν πλέον ἐπαίσχυντον καὶ ἀπροκάλυπτον κλοπὴν πνευματικῆς ἴδιοκτησίας ἔχω συναντήσει ποτέ, τουλάχιστον ἐγὼ προσωπικῶς! Συγκεκριμένως· εἰς τὸ τεῦχος 71 τοῦ «Ορθοδόξου Πατερικοῦ Σαλπίσματος» (Ιανουάριος-Φεβρουάριος) καὶ εἰς τὰς σελίδας 772-775 ἐδημοσιεύθη ἀρθροί μου μὲ τίτλον: «Ἡ φευδεπίγραφος Οἰκολογία καὶ ἡ ἀληθῆς τοῦ Εὐαγγελίου», ὅπου πραγματεύομαι τὴν κροκοδεῖλιον οἰκολογικὴν εὐαισθησίαν τῶν μεγαλοσχήμων νεοεποχιτῶν καὶ τῶν ποικίλων ὁμοιδεστῶν καὶ συνοδοιπόρων αὐτῶν ὁφέντος, καὶ τὴν ὁρθόδοξον χριστιανικὴν διδασκαλίαν περὶ τῆς οἰκολογίας ὁφέντερου.

Εἰς τὸ φύλλον 1740, 20 Ιουνίου, τῆς ἐγκρίτου ἐκδόσεως σας, καὶ εἰς τὰς σελίδας 1 καὶ 2 εἰς τὴν

στήλην Ἐπιφυλλίδες τοῦ Ὁρθοδόξου Τύπου δημοσιεύετε ἄρθρον, κάποιου Νικ. Σαββοπούλου (Πολιτ. Ἐπιστήμονος, Νομικοῦ καὶ Θεολόγου-Καθηγητοῦ) μὲ τίτλον: «Οἰκολογία καὶ Ὁρθοδοξία», σῶπον οὐσιαστικῶς, πρόκειται περὶ ἀναδημοσιεύσεως τοῦ ἴδικοῦ μου ἄρθρου διηγθιμένου μὲ ὀλίγα τινὰ σχόλια! Μία πρόχειρος σύγκρισις τῶν δύο ἄρθρων ἀρκεῖ, καὶ διὰ τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλὲς σᾶς ἐπισυνάπτω τὰ δύο ἔντυπα μὲ τὰ ἐπίμαχα ἄρθρα, διὰ νὰ κάμετε τὰς διαπιστώσεις σας. Κύριοι μὲ δόλον τὸν προσήκοντα σεβασμὸν πρὸς τὴν ἔγκριτον καὶ ἴστορικὴν ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀπαιτῶ μὲ τὸ εὖλογον καὶ νόμιμον δικαίωμα τῆς πνευματικῆς ἴδιοκτησίας, ἀμεσον ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας ὅσον ἀφορᾶ τὴν πατρότητα τοῦ συγκεκριμένου ἄρθρου καὶ τὴν ἐπιβαλλομένην αἵτησιν συγγνώμης ἐκ μέρους σας καὶ πρὸς τὸ πρόσωπόν μου καὶ πρὸς τὸ περιοδικόν «Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα», καὶ βεβαίως εἰς τὴν πρώτην σελίδα. Μετὰ τιμῆς.

Παρασκευὰς Δ. Κελεμπέκογλου.

Υ.Γ. Ἐχω ἐπισημάνει τὰ ἀντεγραμμένα σημεῖα πρὸς διευκόλυνσίν σας.»

ΠΡΟΣ ΚΑΛΟΠΡΟΑΙΡΕΤΟΥΣ ΕΚΔΟΤΑΣ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΣ

Εὔχαριστοῦμε τὴν γνωστὴν ἐφημερίδαν «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἡ ὁποία εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ ἀνταποκριθῇ διὰ τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Γ. Ζερβοῦ (βλ. φ. 1742, 4 Ιουλίου '08, σελ. 3) εἰς τὸ προηγηθὲν ἡμέτερον σχόλιον-διαμαρτυρίαν (βλ. φ. 71, Ιαν-Φεβρ. '08, σελ. 776) κατὰ τῆς ἀκαίρου καὶ ἀνωφελοῦς ἀναδημοσιεύσεως ὑπ' αὐτῆς τοῦ ὄντως «ξεπερασμένου» φυλλαδίου τοῦ π. Ιωὴλ Γιαννακοπούλου (+1966!), ὑπὸ τὸν τίτλον «Παλαιὸν καὶ Νέον».

Δυστυχῶς ὅμως, ὁ ἀγαπητὸς κ. Ζερβὸς δὲν ἀπήγνησεν εἰς οὐδὲν ἐκ τῶν τριῶν κυρίων ἐρωτημάτων ποὺ ἐθέσαμεν, ἀλλὰ εἰς δόλον τὸ δημοσίευμά του ἐκτρέπει τὸν ύποτιθέμενον διάλογον εἰς ἄλλα θέματα, ἀφορῶντα τὰ ἐσωτερικὰ προβλήματα τοῦ Ιεροῦ ἀγῶνος τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων, τῶν μὴ καμψάντων γόνυ τῷ συγχρόνῳ Βάσαλ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ! Καὶ ἡμεῖς μὲν Ἀποστολικῶς εἴμεθα χάριτι Θεοῦ «ἔτοιμοι ἀεὶ πρὸς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος» (Α' Πέτρο. γ', 15)· πλὴν διὰ νὰ τηρηθῇ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ὁρθὴ σειρὰ τοῦ διαλόγου, παρακαλοῦμεν ἐν ἀγάπῃ τοὺς ὑπευθύνους τοῦ «Ο.Τ.» νὰ μᾶς ἀπαντήσουν πρῶτον κατὰ τὴν δέουσαν τάξιν εἰς τὰ τρία προηγηθέντα ἐρωτήματά μας, τὰ ὅποια παραθέτομεν καὶ πάλιν ἀκολούθως:

«1) Η Ὁρθοδοξία παγκοσμίως πλέον προδιδεται εὐκαίρως-ἀκαίρως καὶ ξεπωλεῖται ἐν τιμῇ εὐκαίριας ὑφ' ὅλων τῶν φευδορθοδόξων Μεγαλοσχήμων (Πατριαρχῶν-Ἄρχιεπισκόπων κ.λ.π.)

εἰς τὸν πανθρησκειακὸν καὶ παναιρετικὸν Οἰκουμενισμόν, ὡς καὶ ὁ ἴδιος ὁ «Ο.Τ.» συνομολογεῖ, σχεδὸν εἰς κάθε φῦλλον του! Τὸ ἡμερολόγιον λοιπόν χωρίζει τοὺς θέλοντας διατηρηθῆναι γνησίους Ὁρθοδόξους, ἡ ὁ Οἰκουμενισμός;

2) Διατὶ ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστάς ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Πατροπαραδότου («Παλαιοῦ») ἡμερολογίου μὲ τὸ Παπικόν («Νέον») παραπλανητικῶς δὲν ἔξετάζεται ὡς πρῶτον βῆμα καὶ ἀναγκαῖα προπαρασκευὴ διὰ τὴν ἔξελιξιν τοῦ κατηραμμένου Οἰκουμενισμοῦ, ὡς ὁ ἴδιος ὁ «Καταστατικὸς Χάρτης» των (ἡ Πατριαρχικὴ Ἐγκύλιος τοῦ 1920 ἐν Κωνσταντινούπολει) ρητῶς προλέγει καὶ ἀναντιρρήτως αὐτοπροδίδει;

3) Οἱ «φιλόθεοι» ποιμένες σας συνεφιλιώθησαν καὶ ἀληλοανεγνωρίσθησαν ὅχι μόνον μὲ Πάπαν, Προτεστάντας, Μονοφυσίτας, ἀλλὰ καὶ μὲ Ἐβραίους, Βουδιστάς, Ἰνδουϊστάς, Εἰδωλολάτρας, καὶ ὅλην τὴν πανσπερμίαν τοῦ τρισκαταράτου Σατανᾶ, προλειαίνοντες τὴν λεωφόρον τοῦ τελικοῦ Ἀντιχρίστου, ὡς καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι διαμαρτύρεσθε! Πῶς εἶναι δυνατόν, λοιπόν, νὰ ἐπιμένετε ἀκόμη νὰ ζητεῖτε καὶ —νὰ νομίζετε ὅτι— λαμβάνητε ἀγιασμὸν καὶ Θείαν Χάριν (!) ύπ' αὐτῶν τῶν πρωτακούστων ἀποστατῶν, ὅμοίους τῶν ὅποιων δὲν ἔγνωρισεν ποτέ ἡ ἀνθρώπινος Ἰστορία;

Δυστυχῶς, δυστυχῶς, ἀδελφοί! Τὰ πρῶτα βῆματα τοῦ μιαροῦ Ἀντιχρίστου **ΗΔΗ** ἀκούγονται, παραχωρήσει μὲν Θεοῦ, ὑπαιτιότητι δὲ τῆς ἔσωθεν ἀρνησιχρίστου προδοσίας τῶν Οἰκουμενιστῶν ποιμένων τῆς «Ἐκκλησίας» σας, καὶ σεῖς ἀκόμη ἀσχολεῖσθε μὲ ἡμέρας, λεπτὰ καὶ... δευτερόλεπτα;! Πότε θὰ καταλάβετε ὅτι δὲν πρόκειται περὶ «Παλαιοῦ» καὶ «Νέου», ἀλλὰ περὶ **ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ** καὶ **ΑΙΡΕΣΕΩΣ**; Μάλιστα δὲ περὶ τῆς προφητευθείσης χειρίστου αἱρέσεως πάντων τῶν αἰώνων, τῆς προπομποῦ τοῦ Ἀντιχρίστου!»

Ωσαύτως ἐπαναλαμβάνομεν τὴν ἀκροτελεύτιον αἵτησίν μας τοῦ ἴδιου σχολίου, περὶ τῆς ὁποίας ὡσαύτως ἀπάντησιν δὲν ἐλάβομεν (παρόλον ὅτι ὥλοκληρωθή ἡ δημοσίευσις τοῦ φυλλαδίου τοῦ π. Ιωὴλ!), παρακαλοῦμεν δὲ καὶ περὶ τῆς εἰς ὡτὴν ἀποκρίσεως: «Τέλος πάντων, καλοῦμε τὸν αὐτόδιαιφημιζόμενον ὡς δημοσιεύοντα καὶ τῶν δύο πλευρῶν τὰ ἐπιχειρήματα «Ο.Τ.». ὅπως ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τῶν δημοσιεύσεων τοῦ φυλλαδίου «Παλαιὸν καὶ Νέον», δημοσιεύσει τὸ ἐξ ἀντιθέτου φυλλάδιον «Παλαιὸν καὶ Νέον, ἡ Ὁρθοδοξία καὶ Αἵρεσις» τοῦ μακαριστοῦ Ιερομονάχου Θεοδωρήτου, ὥστε οἱ ἀναγνώσται του νὰ ἔχουν δητῶς ἀντικειμενικὴν πληροφόρησιν. Τὸ ὅποιον, ἐὰν δὲν τὸ ἔχει, νὰ τοῦ τὸ στείλωμεν ἡμεῖς.»

Ως δὲ ἐναλλακτικὴν λύσιν, προτείνομεν εἰς τὸν «Ορθόδοξον Τύπον», ὅπως δημοσιεύσῃ τὴν ἀπὸ τοῦ 2004 Ἐγκύλιον τῆς Ἄγιας καὶ Ιερᾶς ἡμῶν

Συνόδου «περὶ τῆς ἀκριβοῦς θέσεως τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος», ὅπου μετὰ πάσης σαφηνείας καὶ ἴσχυρῶν ἀποδείξεων ἀναδεικνύεται ἡ πραγματικὴ οὐσία καὶ σκοπιμότητα τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Παπικῆς προελεύσεως ἡμερολογίου εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἀναμένομεν. Ἀρχιμανδρίτης Ἰάκωβος.

«ΠΑΝΤΑ ΜΕΝ ΑΤΙΜΑ ΤΑ ΠΑΘΗ, ΜΑΛΙΣΤΑ ΔΕ Η ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΡΡΕΝΩΝ ΜΑΝΙΑ»

(Ἄγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος)

Πολὺς λόγος ἐγένετο καὶ πολλὰ ἐγράφησαν — ὑπὲρ καὶ κατά — δὰ τὸν λεγόμενον «γάμον» μεταξὺ ὁμοφυλοφίλων. Πολλοὶ πανηγυρισμοὶ ἀλλὰ καὶ ἀποδοκιμασίαι ἥκουσθησαν διὰ τὸ τόλμημα τοῦ δημάρχου τῆς Τήλου, ὁ ὄποιος — παρὰ τὴν νομοκρατοῦσαν τάξιν εἰς τὴν χώραν μας — προέβει καὶ ἐτέλεσεν τοιοῦτον «γάμον». «Ἄνοιξε ἡ ὅρεξ» πολῶν «προοδευτικῶν» δικτατόρων τῆς νέας ἐποχῆς τῆς ἀποστασίας, καὶ ἐπιχειροῦν τὴν «δημοκρατικοποίησιν» τῶν ἐν Ἑλλάδι νόμων, καθότι εἰς μερικὰς Εὐρωπαϊκὰς χώρας ἐφηρίσθησαν προσφάτως νόμοι θεσμοθετήσεως καὶ ἀποδοχῆς τῆς ὁμοφυλοφίλιας, ὡς φυσικῆς καὶ ἀπολύτως ἐπιτρεπτῆς ἐπιλογῆς. Ὁ νόμος ἐθεωρεῖτο μέσον παιδαγωγικὸν παλαιότερα, ἀνυψωτικὸν καὶ τιμητικόν, οὕτως ὥστε νὰ προκόπτῃ πνευματικὰ ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ προοδεύῃ τὸ κοινωνικὸν σύνολον. Εἰς τὴν ἐποχὴν μας ὅμως, ἐποχὴ «τοῦ ἀλλοιῶσαι καιρὸν καὶ νόμον» — καθὼς εἶναι προεφητευμένον διὰ τὸν καιρὸν τοῦ ἀντιχρίστου (Δαν. ζ', 23-26) — ἀκόμη καὶ αὐτὸι οἱ αὐτονόητοι νόμοι ἡθικῆς καὶ ἀξιοπρεπείας ἀλλοιώνονται, καὶ τὰ πρὸ αἰώνων καταδικασθέντα δικαίως ὡς «παρὰ φύσιν», τώρα ἀμνηστεύονται καὶ ἐπαινοῦνται ὡς πρόοδος εἰς τὴν ἐλευθερίαν! «Τὴν ἐλευθερίαν ἔχοντες ὡς ἐπικάλυμμα τῆς κακίας», ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος (Α' Πέτρ. β', 16). Βεβαίως, ἔκαστος ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἀκολουθῇ ὅ,τι θέλει, μὲ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι θὰ σέβεται καὶ αὐτὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν προσωπικότητα τῶν ἄλλων. Ἄλλ' ἡ ὁμοφυλοφίλια (ἐν προκειμένῳ, Πατερικῶς εἰπεῖν, ἡ ἀρσενοκοιτία) καταστρέφει τὸν κάθε ὁμοφυλόφιλο καὶ τὸν σύντροφόν του, ὅχι μόνον ἡθικῶς, ἀλλὰ καὶ πνευματικῶς καὶ σωματικῶς καὶ καθ' ὅλην τὴν ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν, καθὼς εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν καὶ ἀπὸ εἰδικὰς ἔρευνας. Ἅλλα σκεφθεῖτε εἰς πόσον χαμηλὸν ἐπίπεδον ἐφθάσαμεν — ἀφοῦ οἱ νόμοι τῆς κοινωνίας δείχνουν καὶ τὸ ἐπίπεδον αὐτῆς — ὥστε νὰ θεσμοθετεῖται πανηγυρικῶς ἡ βδελυκτὴ ἀνομία καὶ ἀνωμαλία! «Πᾶν γάρ τὸ ὑπερβαῖνον τοὺς παρὰ Θεοῦ τεθέντας νόμους, τῶν ἀλλοκότων ἐπιθυμεῖ, καὶ οὐχὶ τῶν νενομισμένων», διδάσκει ὁ θεῖος Χρυσόστομος ὁμιλῶν κατὰ τῶν ἀρσενοκοιτῶν, καὶ

τονίζει: «Καὶ τὴν φύσιν ἥσχυναν, καὶ τὸν νόμους ἐπάτησαν... Αὕτη ἡ μίξις, καὶ παράνομος καὶ παρὰ φύσιν... Τούτους ἔγω, καὶ τῶν ἀνδροφόνων χείρους (χειροτέρους) εἶναι φημι. Καὶ γάρ βέλτιον ἀποθανεῖν, ἢ ζῆν ὑβριζόμενον οὕτω. Οὐ γάρ ἐστιν, οὐκ ἔστι ταύτης τῆς ὕβρεως ἀλογώτερόν τε καὶ χαλεπώτερον; Τὶ γάρ ἀνδρὸς πεπορνευμένου μυσαρώτερον; Τὶ δὲ ἐναγέστερον;» Καὶ καταλήγει: «Μὴ τολμήσῃτε τὰ Σοδόμων, ἵνα μὴ πάθητε τὰ Σοδόμων» (ε' ὁμιλία εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους). Καὶ ὀναφέρομεν, τέλος, τὶ γράφει ὁ Ἀγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης περὶ τῆς μυσαρᾶς αὐτῆς καὶ ὄντως θεομιστοῦ ἀμαρτίας, εἰς τὰ προλεγόμενα τῆς ἔρμηνείας του τῶν Κανόνων τῶν Χριστουγέννων εἰς τὸ «Ἐορτοδρόμιον»: «Λέγει γάρ ἐνας Διδάσκαλος, ὅτι τὴν νύκτα ἔκεινη κατὰ τὴν ὄποιαν ἐγεννήθη ὁ Δεσπότης Χριστός, ἔστειλε πρῶτα ἐναντίον Ἀγγελον καὶ ἐθανάτωσεν ὅλους τοὺς ἀρσενοκοίτας ὅποιοι ἦσαν εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐπειτα ἐγεννήθη, διὰ νὰ μὴν εὑρεθῇ τότε εἰς τὴν γῆν μία τοιαύτη θεομίσητος ἀμαρτία!»

ΛΕΣΧΗ ΜΠΙΛΑΝΤΕΝΜΠΕΡΓΚ

29 Μαΐου 1954· πολιτικοὶ καὶ τραπεζίτες διαφόρων ἐθνικοτήτων, ἀπαραιτήτως μεταξύ των καὶ ἔβραιοι πλουτοχάτες, πραγματοποιοῦν μίαν πρωτην συνάντησιν, συσκεπτόμενοι διὰ τὴν διεθνὴ οἰκονομίαν καὶ πολιτική... Τόπος συναντήσεως τὸ «Hotel Bildenberg», εἰς τὸ «Οστερμπικ τῆς Όλλανδίας. Μία συνάντησις μαχρὰν τῆς δημοσιότητος καὶ μὲ μεγάλας προφυλάξεις. Ἡ Βασίλισσα τῆς Όλλανδίας ἦτο — τρόπον τινά — οἰκοδέσποινα καὶ πρῶτον ἰδρυτικὸν μέλος τῆς γνωστῆς πλέον λέσχης, ἡ ὁποία φέρει τὸ ὄνομα τοῦ ὡς ἄνω Hotel...

Ἡ λέσχη αὐτή, λοιπόν, συνεσκέψθη καὶ πάλιν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Ιουνίου εἰς τὸ Σάντιγι, ὀλίγον ἔξωθεν τῆς Οὐάσιγκτον. 150 προσκεκλημένοι· πολιτικοί, τραπεζίτες, βασιλεῖς καὶ διαμορφωταὶ τῆς κοινῆς γνώμης... Μεταξὺ αὐτῶν, αὐτὴν τὴν φοράν, ἦσαν οἱ ἔξης: Κοντολίζα Ράις, Ρίτσαρντ Χόλμπρουκ (ἔβραιος), Χένρι Κίσινγκερ (ἔβραιος), Τζόρτζ Σούλτζ, Χοακίν Άλμούνια, ἡ Βασίλισσα Σοφία τῆς Ισπανίας, ἡ Βασίλισσα τῆς Όλλανδίας, ὁ Κάρολ Μπίντ· καὶ ἀπὸ τοὺς «δικούς μας»: ὁ κ. Γ. Άλογοσκούφης καὶ ἡ κ. Ά. Διαμαντοπούλου...

Κατὰ τὰ ἀλλα, ὅσοι ισχυρίζονται, ὅτι ἡ λέσχη αὐτὴ λειτουργεῖ συνωμοτικά, εἶναι γραφικοί... Σκεφθεῖτε, λοιπόν, ὅτι οἱ κανόνες ἐπιβάλλονται εἰς τὰ ὡς ἄνω μέλη, τῶν ὁποίων τὰ ὄνόματα διαβάσατε μόλις, νὰ τρώγουν εἰς τράπεζας 10 ἀτόμων καὶ νὰ ἀλλάζουν συνεχῶς τράπεζας, οὕτως ὥστε νὰ γνωρίζονται ὅσον περισσότερον γίνεται μεταξύ των... Αἱ συσκέψεις λαμβάνουν μέρος καθημερινῶς ἀπὸ 8ης πρωινῆς ἕως 8ης βραδυνῆς, συνήθως διὰ τρεῖς ἡμέρας. Καὶ τὸ καλύτερον· οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα ἀπὸ τὰ προσκεκλημένα μέλη νὰ

ἀποχωρήσῃ ἐκ τοῦ ἔνενδοχείου καθ' ὅσον διαρκοῦν αἱ συσκέψεις· τρεῖς, τέσσαρας ἡμέρας, ἢ καὶ περισσότερον...

Ποῖον κέντρον ἐπιβάλλει εἰς βασιλεῖς, πρωθυπουργούς, ὑπουργούς, τραπεζίτας καὶ γενικῶς εἰς πρόσωπα μὲ τοσοῦτον μεγάλην ἔξουσίαν τοιούτους κανόνας; Μήπως, τελικῶς, αἱ κυρίαι καὶ οἱ κύριοι αὐτοὶ εἶναι ὑπάλληλοι τῶν πραγματικῶν «ἀφεντικῶν»; Λέγω· μήπως;

Λοιπόν, πληροφοριακῶς: ὁ κ. Ἀλογοσκούφης ἔχει λάβει μέρος εἰς ἔξι ἔως τώρα συσκέψεις τῆς «Λέσχης»· ἡ κ. Διαμαντοπούλου εἰς τρεῖς· ὁ κ. Κ. Καραμανλής εἰς μίαν, ὁ κ. Γ. Παπανδρέου εἰς τρεῖς· ὁ κ. Μπίλ Κλίντον, ἕνα ἔτος πρὸν ἐκλεγεῖ Πρόεδρος τῶν Η.Π.Α., πέρασε ἀπὸ μίαν σύσκεψιν· ὁ κ. Τόνι Μπλέρ, δύο ἔτη πρὸν ἐκλεγεῖ Πρωθυπουργὸς τῆς Βρεττανίας, πέρασε ἀπὸ μίαν σύσκεψιν ὡς μέλος...

Ποῖοι κύριοι, λοιπόν, χειρίζονται τοὺς φαινομενικοὺς ἀρχηγοὺς κρατῶν ὅπως θέλουν; Μήπως, τελικῶς, ἡ κατάστασις παγκοσμίως ὀφείλεται ἐκτὸς τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἔθνων καὶ εἰς τὴν συνωμοτικὴν πρακτικὴν τοιούτων ὄμάδων, αἱ ὅποιαι μὲ τὴν σειράν των κατευθύνονται ἀπὸ παντελῶς μυστικὰ κέντρα ἀποφάσεων;

Τὸ ἐρώτημα ἀφορᾷ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔχουν μείνει εἰς τὸ στάδιον ἀκόμη τῆς ἀπορίας...

«ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΙΣ» ΤΗΣ ΕΝ ΕΛΛΑΣΙ ΟΥΝΙΑΣΙ

Τὸ ὅτι οἱ Νεοημερολογίται-Οἰκουμενισταὶ ἥγεται ὑπηρετοῦν ἀντιχριστιανικὰ σχέδια, καὶ ὅχι τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι γνωστόν. Άναγνωρίζουν τὸν παπικούς, τὸν προτεστάντας, τὸν μωαμεθανούς καὶ τὸν ἔβραίους ὡς ἴσοτιμον θρησκείαν μὲ τὸ Ιερὸν Εὐαγγέλιον, ἐνῶ συγχρόνως διώκουν καὶ χλευάζουν τὸν ἀκολουθούντας τὸ πάτριον ἑορτολόγιον! Καὶ αὐτὸν γνωστόν!

Ἡ ἀγαστὴ δὲ συνεργασία μεταξὺ παπικῶν καὶ νεοημερολογιτῶν εὑρίσκει πλήρη ἐφαρμογὴν εἰς τὴν «Οὐνίαν», ἡ ἄλλως, εἰς τὸν «Ἐλληνορύθμους Καθολικοὺς τῆς Ἐλλάδος». Ἡ Οὐνία (ἐκ τοῦ Union=Ἐνωσις) εἶναι ἡ παραπλάνησις τῶν Ὁρθοδόξων. Οἱ οὐνίται κληρικοὶ ἐνδύονται ὡσὰν ὄρθροδοξοί, ἐπιτελοῦν ἀκολουθίας καὶ «μυστήρια» κατὰ τὸ Ὁρθόδοξον τυπικόν, κτίζουν Ὁρθοδόξου ρυθμοῦ ναοὺς καὶ ἀπαγγέλουν τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως Ὁρθοδόξως, ἀλλὰ ἀναγνωρίζουν ὅλα τὰ παπικὰ «μυστήρια», τὴν παπικὴν «ἐκκλησίαν» ὡς προϊσταμένην ἀρχήν των, καὶ τὸν «Ρώμης» ὡς πρῶτον τῶν ἐπισκόπων τῆς οἰκουμένης· δηλαδὴ ἀκριβῶς ὅτι ἀνεγνώρισαν οἱ κ.κ. Δημητριάδος Ἰγνατίος καὶ λοιποὶ νεοημερολογίται ἐπίσκοποι, ὑπογράφοντες τὴν Βελεμένδιον συμφωνίαν τὸ 1990, καὶ προσφάτως τὴν οἰκουμενιστικὴν συμφωνίαν εἰς τὴν Ραβένναν!

Οἱ οὐνίται εἶναι τὸ πρότυπον τῆς ἐνώσεως ἡμῶν

μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων, εἰχε δηλώσει ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β!¹ Καὶ ὅντας ἐκεῖ ὠδηγήθησαν οἱ ἔλληνες νεοημερολογίται μέσω τῆς κρατικῆς, μισθωτῆς ἱεραρχίας των... Ἐπιπλέον δέ, εἰς τὰ πλαίσια τῆς ὀλοκληρωτικῆς παραπλανήσεως τοῦ Ἐλληνορθοδόξου λαοῦ, ἡ ἐν Ἐλλάδι Οὐνία ἀναβαθμίζεται μὲ τὴν πρόσφατον «ψήφισιν ἀπὸ τὴν Ἅγιαν Ἐδραν» καὶ «χειροτονίαν» τοῦ νέου «Ἀποστολικοῦ Ἐξάρχου τῶν Ἐλληνορύθμων Καθολικῶν Ἐλλάδος» κ. Δημητρίου Σαλάχα, ὁ ὅποιος ἀντικαθιστᾷ τὸν «Ἐπίσκοπον» κ. Ἀνάργυρον Πρίντεζη (βλ. παπικὸν περιοδικὸν «Ἄνοιχτοὶ ὁρίζοντες», τ. 1051 (Μάιος-Ιούνιος 2008), σελ. 32).

Οἱ νεοημερολογίται βεβαίως ἐσιώπησαν. Ὁ κρατικὸς ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερώνυμος ἐτήρησεν σιγὴν ἰχθύος, τὸ αὐτὸν καὶ οἱ δῆθεν ἄγιοι πατέρες τῶν νεοημερολογιτῶν, οἱ—δῆθεν—συντηρητικοὶ ἱεράρχαι καὶ λοιποὶ «θεολόγοι»... Ἀλλωστε ὁ Ἰδιος ὁ Πατριάρχης των κ. Βαρθολομαῖος πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους ἐβράβευσεν Οὐνίτην Κληρικὸν κατὰ τὴν θρονικὴν ἑορτὴν τοῦ Πατριαρχείου, συμπαρισταμένου τοῦ «Πάπα» Βενεδίκτου.

Διατί, ὅραγε;

Διότι πρέπει ὁ Ἐλληνορθόδοξος λαὸς νὰ συνθίζῃ εἰς τὴν πνευματικὴν ἔκπτωσιν τῶν ρασσοφόρων του· νὰ ἀδιαφορεῖ, νὰ κοιμᾶται, νὰ μὴν ἀντιδρᾷ καὶ νὰ σιωπᾷ. Οἱ παπικοὶ βοηθοῦν καὶ στηρίζουν τὴν σχισματικὴν «ἐκκλησίαν» τῶν Σκοπίων, ἡ ὅποια διεκδικεῖ ἐλληνικὰ ἐδάφη ἔως τὴν Λάρισαν!! Ἡ παπικὴ «ἐκκλησία» ἐβοήθησε τοὺς Εύρωπαίους καὶ τοὺς παπικοὺς Κροάτας εἰς τὸν πόλεμον ἔναντι τῶν Ὁρθοδόξων Σέρβων· καὶ ἄλλα πολλά. Συγχρόνως δέ, ἡ νεοημερολογιτικὴ ἱεραρχία συνεχίζει γελώντας νὰ φιλῇ τὰ χέρια τῶν παπῶν καὶ τῶν καρδιναλίων, ἐσχάτως δὲ καὶ τῶν Οὐνιτῶν!... Οἱ ἵερεις σιωποῦν ἔνεκα τοῦ βολέματος, τῆς κενοδοξίας καὶ τοῦ μισθοῦ... καὶ ὁ λαὸς κοιμᾶται. Ἡ Ἐλλάδα βάλλεται πανταχόθεν λόγῳ τῆς προδοσίας ἡ ὅποια συντελεῖται.

Διὰ τοῦτο, ἔπρεπε νὰ ἀδειάσουν οἱ κρατικοὶ ναοί, μήπως συνετισθοῦν οἱ οἰκουμενισταὶ ρασσοφόροι, διότι καὶ οἱ λαϊκοὶ φέρουν μερίδιον εὐθύνης, δοσον ἀκολουθοῦν τὴν κακίστην αἴρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ-Νεοημερολογιτισμοῦ.

“Οστις θέλει νὰ εῦρῃ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, θὰ πρέπει νὰ ἔξελθῃ ἐκ τοῦ κυκεῶνος τῶν «ἐκκλησιῶν» τοῦ ὁμωνύμου Παγκοσμίου Συμβουλίου, καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διαβεβαιοῖ, διότι ὁ ζητῶν εὐρίσκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται· καθὼς ἦνοιξεν ἡδη τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας εἰς οὐκ ὀλίγους πιστούς, οἱ ὅποιοι ἀπεκήρυξαν καὶ ἀπεμακρύνθησαν καὶ ἀνένηψαν καὶ ἀνανήψουν συνεχῶς, ἐκ τῶν οἰκουμενιστῶν ποιμένων των, καὶ ἡκολούθησαν τοὺς ἐμμένοντας εἰς τὴν ἀληθῆ, κρυσταλλίνην πίστιν τοῦ Χριστοῦ, Γνήσιους Ὁρθοδόξους Ἐπισκόπους, τοὺς χλευαστικῶς ἀποκαλου-

μένους Παλαιοιμερολογίτας, ἀλλ' ἐν οὐρανοῖς καταγεγραμμένους ως ὁμοιογητὰς καὶ ὅντως Ὁρθοδόξους Ποιμενάρχας.

Η ΕΥΡΩΠΗ ΠΟΥ ΘΡΗΣΚΕΙΑ.....

Ἡ Εὐρώπη διατείνεται, ὅτι ἔτοιμάζει καὶ οἰκοδομεῖ τὴν ἡγεμόνην Εὐρώπην τῶν λαῶν, τῶν δικαιαιωμάτων τοῦ πολίτου καὶ ἄλλα συναφῆ βαρύγδουπα... Ἀς ἴδωμεν, ὅμως, τὶ ἡ Εὐρώπη ἔτοιμάζει κάτω ἀπὸ τὸν βαρὺν ὑπον τῶν λαῶν ποὺ ζητοκραυγάζουν —ώς ἀφελεῖς τουλάχιστον— ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν τῆς ἀρεσκείας των:

Εἰς τὴν Γερμανίαν, ὁ Διαμαρτυρόμενος Πάστορας κ. Lezle κατεδικάσθη εἰς ἐνὸς ἔτους φυλάκισιν, διότι συνέκρινε τὰς ἔκτρωσεις τῆς πατρίδος του μὲ τὸ Ὄλοκαύτωμα. Ὁ ἴδιος πάστορας ἔχει ἔκτισει ποινὴν καὶ κατὰ τὸ παρελθόν (8 μῆνες φυλάκισιν), διότι ἀπεκάλεσε τοὺς συμμετέχοντας εἰς τὰς ἔκτρωσεις «ἔπαγγελματίες δολοφόνους». Τὸ δικαιστήριον ἵσχυροις θητῇ, ὅτι τὰ ἐντὸς τῆς μήτρας ἔμβρυα —ώς ἀγέννητα ἀκόμη— δὲν θεωροῦνται ἄνθρωποι, ἀρα οἱ ὅροι «δολοφονία» καὶ «δολοφόνοι» εἶναι ἄστοχοι!!! Ὅμοιός, καὶ ὁ κ. Annen (Γερμανὸς ἐπίσης) κατεδικάσθη εἰς 50 ἡμερῶν φυλάκισιν, διότι διεδήλωσεν μὲ πανὼ τὸ ὅποιον ἀνέγραψε: «Σταματήστε τὶς ἀδίκεις ἀμβλώσεις στὴν Ἱατρικὴν πρακτικὴν»... Αὐτὴ εἶναι ἡ Εὐρώπη τῶν δικαιαιωμάτων τοῦ πολίτου... Ἀπόλυτος δικτατορία μὲ ἐπίχρισμα δημοκρατικότητος διὰ τοὺς ἀδιαφόρους ἢ ἀφελεῖς λαούς της...

Τὸ ἀγέννητον ἔμβρυον δὲν ὀνομάζεται ἄνθρωπος (ἐσκεμένα), ὥστε νὰ δύνανται εἰς τὸ μέλλον νὰ παράγουν βλαστοκύτταρα, νὰ παράγουν ὅργανα διὰ μεταμοσχεύσεις καὶ πολλὰ ἄλλα... μὲ τὸ ἀντίτιμον βεβαίως κάθε φορά· τὴν ρίψιν τοῦ ὑπολοίπου παιδικοῦ σώματος εἰς τὸν νοσοκομειακὸν κάδον... ἔτσι ἀπλῶς...

Αὐτὴ εἶναι ἡ δημοκρατικὴ Εὐρώπη, ἡ ὅποια συγχαίρει καὶ προωθεῖ τὸ ἔργον τοῦ Πάπα καὶ τοῦ κ. Βαρθολομαίου, οἱ ὅποιοι διατηροῦν τὸν χριστιανικὸν κόσμον ὑπνωτισμένον μὲ τὰ δαιδαλῷ περὶ δῆθεν ἀγάπης καὶ ἀνθρωπισμοῦ κηρύγματά των. Αὐτὸς δὲ ἀνθρωπισμὸς ὅμοιάζει τρομακτικὸν μὲ τὸν ἀνθρωπισμὸν τοῦ Στάλιν, ὁ ὅποιος ἐφυλάκιζεν ἀντιφρονοῦντας· ἡ τοῦ Φράνκο, ὁ ὅποιος ἐκτελοῦσε κάθε, διαφωνοῦντα μὲ τὸ καθεστώς του, ἰσπανὸν πολίτην...

Εἰς τὴν Γερμανίαν φυλακίζονται ἥδη, ὅπως διεπιστώσαμεν, ὅσοι ἐκφέρουν γνώμην ἔναντι τῆς δολοφονίας τῶν ἀγεννήτων παιδιῶν. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἐκρίθη ὡς ποινικὸν ἀδίκημα ἡ μὴ ἀποδοχὴ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Ὄλοκαυτώματος. (Δηλαδή, ὅποιος Ἰστορικὸς τολμᾶ νὰ παρουσιάσῃ στοιχεία ἡ ἀποδείξεις, ἡ ἔστω ἐνδείξεις, ὅτι τὸ Ὄλοκαύτωμα δὲν ἔγινε —τουλάχιστον εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν 6 ἑκατομμυρίων, ὅπως ἵσχυρίζονται οἱ ἐβραῖοι Σιωνι-

σταί— διώκεται ποινικῶς). Ἐπιπλέον, τὸ Συμβούλιον τῆς Εὐρώπης περνᾷ φήμισμα, τὸ ὅποιον ἐπιβάλλει ὡς ἐπίσημον θεωρίαν δημιουργίας τὸν Δαρβινισμόν. Δηλαδή, ἐὰν κάποιος ἔχει ἄλλας ἀπόψεις περὶ τῆς δημιουργίας τῆς ζωῆς, ἵσως βρεθεῖ καὶ κατηγορούμενος... Οἱ ὅροι δημοκρατία καὶ δηλιγαρχία, δικτατορία καὶ μιντιοκρατία ἔχουν ἐπικινδύνως διασταυρωθεῖ καὶ συμπλέουν. Ἀραγε, θὰ ξυπνήσουν οἱ λαοὶ πρὶν εἶναι ἀργά;

“Ομως, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα «δὲν βλέπομεν φῶς». Ὁποιος διαφωνεῖ ἥδη χαρακτηρίζεται ὡς φανατικός, ὁπισθοδρομικός καὶ περίεργος. Ἡδη κυβερνοῦν αἱ μειοφηφίαι. Οἱ Ἑλληνες δὲν ἔρωτήθησαν οὕτε διὰ τὴν ἔνταξιν εἰς τὴν Ε.Ε., οὕτε διὰ τὸ Εύρο, οὕτε διὰ τὸ Εὐρωσύνταγμα. Δημοκρατία, ποία εἶναι αὐτή; Κατὰ τὰ ἄλλα, ἡ Εὐρώπη πιέζει διὰ τὴν κατάργησιν τῆς χιλιετοῦς παραδόσεως τοῦ ἀβάτου τοῦ Ἅγιου Ὁρους, μὲ σύνθημα τὴν δῆθεν ἐλευθέραν διακίνησιν τῶν πολιτῶν ἐντὸς τῆς Ε.Ε., κατὰ τὴν στιγμὴν ὅπου οἱ πάντες σιωποῦν ὅταν εἰς τὸ ἀσύλον τῶν πανεπιστημίων γίνονται αἴσχη: χοήσις ναρκωτικῶν, βανδαλισμοὶ καὶ ἄλλα πολλά... Μὴ θιγοῦν αἱ προοδευτικαὶ δυνάμεις... Μὴ θίξωμεν τὴν μαθητιώσαν νεολαίαν. Ἀραγε, ὅλοι οἱ σπουδάζοντες ἀρέσκονται εἰς τὰ αἴσχη, τὰ ἐντὸς τοῦ ἀσύλου γενόμενα; Ἀσφαλῶς δχι! Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ μειοφηφία κυβερνᾶ! Οἱ κυβερνῶντες χαϊδεύουν καὶ ἡ ἀστυνομία κοιτάζει. Οἱ ἴδιοι οἱ κυβερνῶντες καὶ ἡ ἴδια ἀστυνομία ὅμως, μὲ δικτατορικὴν πυγμήν, διώκουν τοὺς Ζηλωτὰς Μοναχοὺς τοῦ Ἅγιου Ὁρους, διότι διαφωνοῦν μὲ τὴν ἀντορθόδοξον γραμμὴν τοῦ Οἰκουμενιστοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου. Ὁσον διὰ τοὺς φευδοπροοδευτικοὺς τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς: εἰς τὸ θέμα αὐτὸν σιωποῦν... Δὲν ἀντιλαμβάνονται τὴν πολιορκίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου, τὴν ἀπαγόρευσιν εἰσόδου ἱατροῦ καὶ τροφίμων εἰς αὐτήν;;; Τοιαύτην δημοκρατίαν τῆς ἀντιχρίστου Εὐρώπης τῆς ἀπορρίπτομεν!

“Οσοι θέλουν νὰ ὀνομάζονται Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι ἢ δημοκράτες, ἀς διαβάσουν τὸ Εὐαγγέλιον, εἰς τὸ ὅποιον λέγει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός: «Οἴδατε ὅτι οἱ ἀρχοντες τῶν ἔθνων κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι κατεξουσίαζουσιν αὐτῶν. Ούχ οὕτως ὅμως ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ ὅς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος» (Ματθ. κ', 25-26). Δηλαδή: Γνωρίζετε ὅτι οἱ ἀρχοντες τῶν ἔθνων ἀσκοῦν ἀπόλυτον ἔξουσίαν ἐπάνω τους, καὶ οἱ μεγάλοι τοὺς καταδυναστεύουν. Μεταξύ σας ὅμως νὰ μὴ συμβαίνῃ αὐτό. Ἀλλ ὅποιος θέλει νὰ εἶναι μέγας μεταξύ σας, ἀς εἶναι ὅπως δὲ ὑπηρέτης, εὐεργετικὸς καὶ ἔξυπητερικός.

Ἀραγε, οἱ διώκται —πολιτικοὶ καὶ οἰκουμενισταὶ ρασσοφόροι— γνωρίζουν τὰς συνεπείας ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου;

Ἐπιμέλεια:
Ἱερομόναχος Καλλίνικος Κελεπούρης

9η Μαΐου. Ἐπὶ τῇ κατ' ἔτος μνήμῃ τοῦ Ἅγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Χριστοφόρου, ἥγεν τὰ ὀνομαστήριά του ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσογαίας καὶ Νήσων κ. Χριστοφόρος. Τὸν ἑορτάζοντα Ἱεράρχην ἔσπευσαν ὅπως τιμήσουν καὶ εὐχηθοῦν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονί-

κης κ. Εὐθυμίου, οἱ ὄποιοι καὶ παρέστησαν συνιερουργοῦντες εἰς τὴν Ἀρχιερατικὴν Θείαν Λειτουργίαν, ἥτις ἔλαβεν χώραν εἰς τὸ Ἱερὸν Παρεκκλήσιον τοῦ Ἅγίου Μηνᾶ τῆς ἐπισκοπικῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Δρενιᾶς παρὰ τὴν νῆσον Σαλαμίνα, ἐπ' ἀφορμῆς τοῦ γεγονότος.

19η Μαΐου (ν.ἡ). Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐτελέσθη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Παναγίας Πορταϊτίσσης Ἀχαρνῶν ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ἐπιμνημόσυνος δέησις, πρὸς τιμὴν καὶ μνήμην τῶν ἐν Πόντῳ πεσόντων ἀδελ-

φῶν ἡμῶν, τῇ παρουσίᾳ τῶν Πολιτικῶν, Νομαρχαῖς καὶ Δημοτικῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου, καθὼς καὶ πλήθους Ποντίων ὁμογενῶν. Τοῦ Ἱεροῦ μνημοσύνου ἐπικολούθησαν ἀνάλογαι διὰ τὴν περίστασιν ἐκδηλώσεις εἰς τὰς παρακειμένας κτιριακὰς ἐγκαταστάσεις τοῦ Ποντιακοῦ Συλλόγου «Καπετὰν Εὐκλείδης».

21η Μαΐου. Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν ἐνδόξων Ἰσαποστόλων Ἅγίου Κωνσταντίνου καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἅγίας Ἐλένης, πανηγύρισεν ὁ ὁμώνυμος τῶν Ἅγιων ἱστορικὸς Ἱερὸς Ναὸς εἰς τὰ Βασιλικά, παρὰ τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης. Διὰ τὴν πανήγυριν μετέβη εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδαν ὁ σεπτὸς ἡμῶν Προκαθήμενος Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκο-

πος κ. Μακάριος, ὁ ὄποιος προεξῆρχεν τῶν ὄλων ἑορταστικῶν καὶ λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων, τόσον εἰς τὸν κατὰ τὴν παραμονὴν ἐπιτελούμενον Ἐσπερινὸν καὶ τὴν ἀκολουθήσασαν λιτάνευσιν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος τῶν Ἅγιων, ὅσον καὶ εἰς τὸν κατὰ τὴν πρωΐαν τῆς ἑορτίου ἡμέρας τελεσθέντα Ὁρθρον καὶ τὴν Ἀρχιερατικὴν Θείαν λειτουργίαν. Τῷ Μακαριωτάτῳ συμπαρίσταντο ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Φιλίππων κ. Ἀμβρόσιος, ὁ τοπικὸς Ἱερὸς Κλῆρος καὶ πλήθος πιστῶν προσκυνητῶν.

23η Μαΐου. Ἐπὶ τῇ ἀγίᾳ ἑορτῇ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πανηγύρισεν ὁ φερώνυμος αὐτῆς Ἱερὸς Ναὸς παρὰ τὰ Σπάτα Ἀττικῆς. Ἀκολούθως μὲ τὸ πρόγραμμα τῶν πανηγυρικῶν ἐκδηλώσεων, εἰς τὰς ὄποιας προέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, ἀφ' ἐσπέρας ἐφάλλη ὁ Μέγας Ἐσπερινὸς τῆς ἑορτῆς, τοῦ ὄποιου ἐπηκολούθησε λαμπρὰ λιτάνευσις τῆς

έφεστίου Εἰκόνος τῆς Θείας Ἀναλήψεως εἰς τὴν πόλιν τῶν Σπάτων. Τὴν πρωΐαν τῆς ἑορτίου ἡμέρας καὶ ἀφοῦ τὸ πρῶτον ἐπραγματώθη κατὰ τὴν τάξιν ὁ τῆς πανηγύρεως Ὁρθρος, χοροστατοῦντος τοῦ Ἰδίου, ὁ σεπτὸς Προκαθήμενος τῆς Ἑλλάδικης Ἐκκλησίας κ. Μακάριος, ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ ἔξεφώνησε μεστὸν παραινέσεων καὶ διδαχμάτων πανηγυρικὸν λόγον, πρὸς τοὺς συμμετέχοντας εἰς αὐτὴν πιστούς.

2α/3η Ιουνίου. Ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ἑορτῇ τῆς Συνάξεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος πανηγύρισεν ἡ σεμνυνωμένη εἰς τὴν Ἅγιαν Τριάδα Ιερὰ Μονὴ καὶ ὡσαύτως ὁρφανοτροφείον θηλέων, παρὰ τὴν περιοχὴν τοῦ Ἰλίου, κτίτωρ καὶ πνευματικὸς καθοδηγητὴς τῆς ὅποιας τυγχάνει ὁ γνωστὸς διὰ τὸ εὐρὺ καὶ ἀφειδὲς φιλανθρωπικὸν του ἔργον, πανοσιολογιάτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Διονύσιος Καλάργυρος. Ὁπως κατ’ ἔτος, τὸ πρόγραμμα τῶν ἐκδηλώσεων ἐπὶ τῇ ἐν λόγῳ πανηγύρει, ἔλαβεν ἀρχὴν τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς μὲ τὴν τέλεσιν τοῦ Ὁρθρου τῆς ἑορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριώτατου ἡμῶν Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Μακαρίου, ὁ ὅποῖς ἐν συνεχείᾳ προεξῆρχεν τῆς Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας καὶ ἀνέγνωσεν τὰς κατὰ τὸ ἔθος διατεταγμένας εὐχὰς τῆς γονυκλισίας. Τὸ ἐσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ ἀφοῦ ἐψάλλῃ ἡ πανηγυρικὴ ἀκολουθία τοῦ ἐσπερινοῦ τῆς συνάξεως τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, προεξάρχοντος τοῦ σεπτοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας μας, εἰς τὸν προαύλιον χῶρον τοῦ οἰκοτροφείου, ἐπραγματοποιήθη ἑορταστικὴ ἐκδήλωσις περιλαμβάνοντα παραδοσιακοὺς χοροὺς καὶ τραγούδια, τὴν ὅποιαν ἐπιμελήθησαν καὶ παρουσίασαν μετὰ ἔξαιρέτου φροντίδος τὰ παιδὶα τοῦ ὁρφανοτροφείου.

Τὴν πρωΐαν τῆς Δευτέρας ἐτελέσθη καὶ πάλιν Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Μακαριώτατου πρὸς δόξαν τοῦ Μόνου Τριαδικοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τῇ ἴδιᾳ ἡμέρᾳ τὸ ἐσπέρας, ἐτελέσθη ἡ μεθέορτος ἀκολουθία τοῦ ἐσπερινοῦ χοροστατοῦντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Γαρδικίου κ. Ἀθανασίου καὶ ἐν συνεχείᾳ ἔλαβεν χώραν μετὰ πάσης λαμπρότητος ἡ ιερὰ λιτάνευσις

τῆς πανσέπτου Εἰκόνος τῆς Ἅγιας Τριάδος εἰς τὸν περιβάλλοντα οἰκιστικὸν χῶρον. Τῆς ιερᾶς πομπῆς ἥγγιθη ὁ Μακαριώτατος ἡμῶν Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Ἅγιων Τάτων Ἀρχιερέων Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, Θεοσπαλονίκης κ. Εὐθυμίου, Μεσογαίας καὶ Νήσων κ. Χριστοφόρου καὶ Γαρδικίου κ. Ἀθανασίου.

3η Ιουνίου. Ωσαύτως πανηγύρισεν ὁ Ιερὸς Ναὸς τῆς Ἅγ. Τριάδος Ἐπανωμῆς Θεσσαλινίκης, ὃπου ἐφέτος τῶν ὅλων λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων προεξῆρχεν ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Θεσσαλονί-

κης κ. Εὐθύμιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ/του Ἐπισκόπου Φιλίππων κ. Ἀμβροσίου, τοῦ τοπικοῦ Κλήρου καὶ τοῦ πιστοῦ λαοῦ.

5η Ιουνίου. Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἅγίου Ιερομάρτυρος Δωροθέου, Ἐπισκόπου Τύρου, ἐόρτασεν τὰ ὄνομαστήριά του ὁ, γνωστὸς διὰ τὸ φιλόχριστον καὶ φιλάνθρωπον ποιμαντικόν του ἔργον, πανοσιολογιάτατος Ἀρχιμανδρίτης Δωρόθεος Λιγκος, κτήτωρ καὶ πνευματικὸς πατήρ τῆς Ιερᾶς

προσκυνηματικής Μονῆς Παναγίας τῆς Κανάλας, εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Ἀνω Λιοσίων. Τὸν πανοσιολογιώτατον ηὐχήθη καὶ ἐτίμησε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, ὁ ὅποιος μετέβη εἰς τὴν ὡς ἄνω Μονὴν καὶ προεξῆρχεν τῆς τελεσθείσης Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας, συνιερουργοῦντος αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας κ. Χριστοφόρου.

13η Ιουνίου. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Νέου Ἐλεήμονος πανηγύρισεν ὁ δύμώνυμος Ἱερὸς Προσκυνηματικὸς Ναὸς εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἅγίου Ἰακώβου τοῦ Ἄδελφοθέου Περιστερᾶς Θεσσαλονίκης. Πρὸς τοῦτο μετέβη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος διὰ νὰ

τελέσῃ τὴν Θείαν Λειτουργίαν τῇ παρουσίᾳ πλήθους πιστῶν, οἱ ὅποιοι προσῆλθον διὰ νὰ προσκυνήσουν καὶ ἀσπασθοῦν τὰ ἐν τῷ ὡς ἄνω Ἱερῷ Ναῷ, ὡς πολύτιμος θησαυρός, φυλαττόμενα χαριτόρυτα λείψανα τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου.

24η Ιουνίου. Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Γενεθλίου τοῦ Τιμίου Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, πανηγύρισεν ὁ δύμώνυμος ἰστορικὸς Ἱερὸς Ναὸς εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βόλου. Ἄφ' ἐσπέρας καὶ συμφώνως μὲ τὴν τάξιν τῶν ἱερῶν ἐκδηλώσεων, ἐτελέσθη ὁ Μέγας Ἐσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου, τοῦ καὶ Τοποτηρητοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος, ὅστις ἀκολούθως ἡγήθη καὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς λιτανεύσεως τῆς Προδρομικῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος πέριξ τοῦ ναοῦ, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Γαρδικίου κ. Ἀθανασίου, τοῦ τοπικοῦ ἀλλὰ καὶ ἐκ διαφόρων περιοχῶν τῆς Ἑλλάδος Ἱεροῦ Κλήρου. Τὴν πρωῖαν τῆς φερωνύμου ἡμέρας ἐφάλλη, κατὰ τὸ ἔθος, ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθου, εἰς τὴν ὅποιαν προεξῆρχεν ὁ σεπτὸς Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπραγματοποιήθη ἡ Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία ἐκφωνοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου, εἰς τὸ τέλος αὐτῆς,

τὸν ἀνάλογον τῆς ἡμέρας πανηγυρικὸν λόγον.

Σημειώ-

θήτω ὅτι, νέος ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἐδιορίσθη ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου ὁ πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Νικηφόρος Νάσσος, ὁ ὅποιος διεδέχθη τὸν ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν εὐδοκίμως ἐφημερεύσαντα Αἰδεσιμώτατον Πρωτοπρεσβύτερον π. Γεώργιον Κεπάπογλου, κατόπιν τῆς οἰκειοθελοῦς αὐτοῦ παραιτήσεως.

30η Ιουνίου. Ἐπὶ τῇ Συνάξει τῶν Δώδεκα Ἅγίων Ἀποστόλων καὶ Μαθητῶν τοῦ Κυρίου, πανηγύρισεν καὶ ἐφέτος ὁ Καθεδρικὸς Ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἅγίων Ἀποστόλων Ἀθηνῶν. Εἰς τὰ πλαίσια τῆς πανηγύρεως, τὸ ἐσπέρας τοῦ Σαββάτου ἔλαβεν χώραν ὁ Μέγας πανηγυρικὸς Ἐσπερινὸς καὶ ἡ μετὰ πομπῆς Ἱερὰ λιτάνευσις τῆς Εἰκόνος εἰς τὸν περιβάλλοντα τὸν Ναὸν χῶρον, προεξάρχοντος τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, Μακαριωτάτου ἡμῶν Ἀρχιεπισκόπου κ. Μακαρίου. Τὴν δὲ πρωῖαν τῆς ἑορτίου ἡμέρας, ἐτελέσθη ἡ πανηγυρικὴ Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ ἴδιου, συμπαραστατούμενου τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ πλήθους, προσελθόντων διὰ νὰ λάβουν τὴν εὐλογίαν τῶν Ἅγίων Ἀποστόλων, πιστῶν πανηγυριστῶν.

ΩΝ Μαριάμ τῇ προφήτει, ὃ μείνεις
 ψυχαῖς, μετὰ τουτῶν χρεύσθεντον νο-
 κροῦντες τὰ μόχι τὰ ἐπὶ τῆς γῆς· τοῦ-
 το γέρ τὸ μορίων τύπταντον. ἔχοντες
 μὲν ἐπὶ τῆς κιβωτοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ ψυχὰς ἔχ-
 χοντες καὶ τέρψιν τερπούνται. ζερπούνται, τὸν ἐπι-
 τίτην χέριν διασάκειν τὰ δισεγγένη ὀνειρίζεται. Μετὰ
 Δανιὴλ σκεπτούνται ἐν Γηνεώματι· ἣ κιβωτὸς γὰρ
 Κυρίου στήμερον κατατέταυταν. Μετὰ Γαρθῆλ τοῦ
 πτυν ἀπέργειν τερπούνται τοισθεντον. Χαῖρε κεκρι-
 τυμένη, ὁ Κύριος μετὰ σου. Χαῖρε τὸ τῆς χαρᾶς
 ἀδοκίνητον πέρατος, σείσθη, τὸ μόνον τῆς χάρης
 εξόργιστόν. Χαίροις, ἀποστήλε καρδιὰς ἀκεσθόδυνον
 φάνεκον. Χαίροις, δι' τῆς τερπούνται μὲν διάνειτος,
 ἡ δὲ γῆ ἐγκεκόμισται.

Τίτλος προσωπικοῦ ἐκ τῆς δευτέρης γενεᾶς τῆς οἰκίας
 Ημάντης τῆς Δαμασκητῆς εἰς τὴν Κοινωνίαν τῆς
 Αγίας Εκκλησίας μετὰ Θεοτόκης καὶ Ζευπόλεως Μαρίας.

«Ορθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα»

Κάνυγγος 32, Τ.Θ. 8122, 100 10 Αθήναι

ΚΛΕΙΣΤΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1068/96 Κ.Δ.Α. • FERMG - SOUS PERMIS No 1068/96 K.D.A.

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2468